

ငါ့ဘဝ အိမ်ထောင် 5

အိမ်ထောင် အိမ်ထောင် အိမ်ထောင်

01

මම

රැ. ඇඟ සෝදගෙන මා ආසාම කරන මේරුන් පැහැගත් රැ ඇසුමද ඇඳගෙන සාලයට ආවෙමි. සාලයේ නොරැඳී මා මිදුලට බැස්සේ මිදුලින් ආ හඳුන් කරු සුවඳමැයි මට සිතූණි. කදිරේනේ කෝවිල ළහින් අමිමා ගෙනෙන මේ ඉන්ද්‍රියන් හඳුන්කරු පැය පහහයක් පුරා දළ්වෙමින් සුදුමාකාර සුවඳක් විහිදුවන්නේය.

ඇතැම් දවසක පාන්දර මිදුලට එද්දීන් මෘදුව ඒ සුවඳ දනෙයි.

සඳ සිඬුණේ පුර පසට ළං වෙමිනි. පරිසරය මේ තරම් සීතල ඒ නිසාය. මම ළමැදට දකුණ සීතල නිසාම දැන් පසුවට කද කරගෙන මිදුලේ සක්මන් කළෙමි. මගේ බාටා සෙරෙස්සු දෙක මිදුලේ ගැටෙන හඬක් කොහේදේ ඇතැයිත් ඇසෙන චන්දන ලියනාරව්ව්ගේ ගීතයක පදක් ඇරෙන්නට කිසිම හඬක් නොවීය...

චන්දනයේ හඬ ළයාත්විතය. විජය කුමාරතුංගගේ හඬත් පසු මා ඇසූ ගැඹුරුම හඬ ඇත්තේ ඔහුටය.

පුද්ගල නමක් ගෙල වට පළඳින්නාමි...
 සුදු පැහැයෙන් සිංහ රතු දවටන්නාමි...
 සිංහ රතු සිංහ රතු සිංහ රතු...
 සිංහ රතු සිංහ රතු සිංහ රතු...
 සිංහ රතු සිංහ රතු සිංහ රතු...

මම හුස්මක් වත් නොගෙන වත්දනගේ ගිහය අසා උන්නෙමි.
 ජීවිතය අපුරු කළ එක දවසකට පුරම මමද ආසාවෙන් සිංදු
 ඇසුවෙමි. ජීවිතය ඇත්තටම අහිංසාවෙන් වත්දනය කළෙමි. එහෙත්
 හදවත් සතුට සැනසීම අවසාන සිංදුව දක්වාම පැහැරගත් ඒ
 අත්කොට මුහුණ දවසින් පසුව සංතමට හෝ ගිහයක් ඇතිත් සිට
 හෝ රස වින්සේද අදහ.

ජීවිතයේ සතුට සැනසීම පමණක් හොඳ මට මාවද අහිමි
 කළ ඒ කරුණක්කාර බැඳීම මෙපමණ ඉක්මනට හදවතින් ඇත්
 කරගන්නට පුරවත් වෙතැයි මම හොඳින්ද මිනි.

එහෙත් එය කරන්නට මට පුරවත් විය.

එක අතකට අද වැනි පැහැර රසබර දිනයක ඒ අතකය
 මතක් කිරීම පවා පවතී. මම රු ඇසුමට උඩින් ඇඳ උන් ඔවුරු
 කෙරේ එසේ පසු දෙක තව තවත් පසුවට තද කරගෙනම බුදු
 පහත දුගට ගියෙමි.

පිස්සල බුදු පහතේ එළියෙන් විහිදී ගිය ලා කහ ආලෝකයෙන්
 එතර වූ සුදු සුදු රූට දෙසම මම බලා උන්නෙමි.

භෙදීම් දවසක කතරගම ගොස් මහ දේවාලයටද සිටි වෙහෙරටද
 යවූ යැයි මගේක කීවේය. ඉක්මනින්ම ඒ ගමන යන්නට ඇත්තමි
 යැයි මට සිතුවේ... ජීවිතයේ විඳි සිංහ රතු සුත් කරදර කිරී වෙහෙර
 පාළු දී හදවතින් පිය හැර අසුත්ම ජීවිත උපාසිකාවක් යේ
 පෙහෙවත් වන්නට මම ආශාවෙන් උන්නෙමි.

මගේක මාව ආයතනයේ තව නිෂ්පාදන කළමනාකාරිනිය
 ලෙස උසස් කළ බව තවම අමතන් තාත්තාත් හොඳහි. තවස
 නීතිඥ මහතා හමුවී යළි එදි එය අමතවත් තාත්තාත් කීවාදැයි

මගේක ඇසුවේය.

'එක ම රු කියන්නමි...'

'එහෙත්ම සිංහ රතු කියන්න...'

ඔහු සිතාසි කීවේය. මා බොහෝදම් බොහෝදම් කෙල්ලකු යැයි
 ඔහු සිතනවා විය යුතුය. මා ගැන ඔහු කෙසේ සිතුවද කමක්
 නැතැයි මට සිතුවේ.

ජීවිතයේ වූ අත්ත පරාජයන් ගැන කැවෙන එක තවසා ජීවිතයේ
 ලද පුළුල් හෝ පසුපසයෙන් සැමරිය යුතුයැයි මම සිතාගත්තෙමි.
 කසාදයක් අසාජීවක වීම සතු කෙල්ලකුගේ ජීවිතයේ සමස්ත
 පරාජයක්ද... මම හොඳහිමි. ලෝකයේ අත්තා එක පිරිමියෙකු
 සමඟ ඇතිවූ සම්බන්ධයක් විඳිම කෙල්ලකුගේ ජීවිතයේ සමස්ත
 පරාජයකැයි සිතීම විහිටවයි.

එලෙසම... යුච්චියකට පිපෙන්නට හැක්කේ එකම විදිහකට
 යැයි මම හොඳින්ද මිනි. මම ජීවිතයේ කැපීපෙනු කෙල්ලකුමි. මම
 අයාලේ නොගියෙමි. පිරිමිත්තේ අතින් අතට මාරු නොවූනෙමි.
 එහෙත් මම තාත්තා උනෙමි.

යුච්චියක් ලෙස ඕනෑවටත් වඩා සත්යය වූ මා එසේ තාත්තා
 වූයේ කෙසේදැයි අද සිතීම වැඩකට නැති දෙයකි.

එහෙත් ජීවිතයේ වූ ඒ වරදට මම මගේ ජීවිතයම බිඳී දිය
 යුතුද... නැත. එක මලක් පරවෙද්දී තවත් දහසක් මල් පිපෙයි.
 ජීවිතයද එහෙමය.

සමහර විට ජීවිතයේ හොඳැතිමම ලැබීම වන්නට හැක. ජීවිතයේ
 එන නරකම දේ පසු කාලයේදී ජීවිතයේ හොඳම දේ විය හැක. ඒ
 ගැන නිශ්චිත දෙන්නට කවමක් වේලාසන වැඩිය.

ජීවිතය අද හෝ හෙටත් නිමා නොවේ.

එක කාලයකදී උත්පලා නම් වූ සිතමා පටයේ අධ්‍යක්ෂණය
 නිෂ්පාදනය කිරී රචනය සියල්ල මම එක්කෙනෙකුට දී උන්නෙමි.
 ඒ කැරළිය. ඔහු මා නම් වූ විප්‍රපටය මුලින්ම කොමිටි එකක් කර
 පසුව ප්‍රායෝගික වීඩියෝව් එකක් කර අවසානයේ එය ගෝකාන්ත

වැඩි රක්ෂකයෙක්.

ඉදි කොට, උත්තර වනිතරයෙකුට නම් වූ සිතාමා පටයේ අවසානයටද සිර රවිකාවියද නිෂ්පාදිකාවියද මම වෙමි. සමහර විට එහි ප්‍රේමයකාවියද මා විය හැක. පසුගිය යුගයේදී මා දෙස සිලා ඉදි වට පවා සතුටක් තැනි විය. එහෙත් අනාගතයේ එයේ නොවිය යුතුය.

ගංගානි උත්තර නම් වූ යුගයේ දෙස බලන මට අභි-සක සතුටක් නිසිය යුතුය.

එක වැස්සකින් වැටීන් නොපිරෙන්නාක් මෙන්ම එක අම්බම්බකින් සියල්ල කඩා නොවැටේ. එය කඩා වැටුණා නම් අවුකන පිළිමය කවමක් ජීවත් වන්නේ නැත.

මේ බව මම පසුගිය දිනවල නොදන උන්නෙමි. කඳුර වල ලවණ රසයේ ජීවිතය දිය කර හරිමින් උත් මට ජීවිතයේ මල් මකරන්ද රසය නොදනම පුදුමයක් නොවේ.

'පිහි බොනවනේ මැණික... එන්න ගෙව...'

අම්මා දෙරකඩට ගොඩවී කීවාය. මම ඇය දෙසට නැරි සිතාගෙනෙමි.

'මොනවද මිදුලට වෙලා කරන්නේ...'

මා ළඟට ආ පසු අම්මා ඇසුවාය. මම නිහඩවම ඇගේ වතට හේන්කු උනෙමි. ඊ ඇසුම පමණක් ඇඳ උත් නිසා ඇගේ වතේ වූ උණුසුම එහෙමම මගේ ඇඟට දහුණි.

'නික... අම්මේ... වන්දනාගේ සිංදු කැසවී එකක් ළඟ ගෙදරක දලා... එක අහන් හිටියා...'

අම්මා මගේ හිස අතගැවාය.

'ආය නම් කැසවී එක ගෙනත් අහන්නෙපායැ...'

'මි... කැසවී එකක් ගන්න අම්මේ ඉන්නේ... ගොඩාක් සිංදු හරි අඩවැඩියාවයි... අහන් ඉන්න එපාවෙනවා...'

ජීවිතයේ දුකම ගතා එහිම ගැලී සිටින ගීත වලට මම ආයා

නොකළෙමි. කඳුර වල රසයක් තැන ඇත්තවම තැන. කඳුර හුරකල් යැයි... ලස්සන යැයි මිහිටි යැයි කියන්නේ... කඳුර ඇත් දෙකෙන් වැටෙන තුරු පමණි. හරියවම අචන්තව පටන් ගත් දවසට කඳුර හුරකල් යැයි කියන්නේ නැත.

කඳුර හරම් ජීවිතයේ මුසල දෙසක් කවන් තැන.

'හිතාවෙලා තවන සිංදුක් සියෙන්නේ... ඒවා අහන්න...'

'මි... අර සියෙන්නේ... මිහිතානේ මල් පිපුණා... මුදුර වසන්තය වැටුණා... කියලා අම්මා අහලා සියෙතවිද...'

'මි... දඩුල්ලට සිය සිංදුව හරියව යනවා...'

'තාත්තා මොනාද කරන්නේ අම්මේ...'

'මුකුත් නැ... යන් මං කුන්දෙනාවම නොස්ටමේල්ලටි කැපුවා... එන්න...'

තාත්තා සැවියේ වාඩිවී උන්නේය. ඔහු විකස් වයසට නොත් යැයි මට සිතුවේ. එහෙත් ඒ මුහුණේ වූ පිත්තාව එහෙමමය.

'අම්මක් මෙනකින් ඉඳගන්න ඉසිත්...'

මම අම්මාටත් සැවියේ වාඩිකර ගත්තෙමි.

'දෙන්නා දෙපැත්තේ සාංචි මැද්දේ...'

මම විහිඳවට කීවෙමි.

'අම්මටයි තාත්තටයි බඩුවක් කියන්න හිටියේ...'

මම නැටමුවෙමි.

'ඉසිත් කියන්න... මොකක්ද විශේෂ දෙයක්ද...'

මම ගැස්සී තාත්තා දෙස බැලුවෙමි. ඔහුගේ දෙනෙත් වල සිවුනේ අමුකුම අලංකාරයකි.

'තාත්තා මොනාද හිතන්නේ...'

මම මවාගත් හුරකලයකින් ඇසුවෙමි.

'මං හිතන දේ වැඩක් නැතේ... පුතා කියන්න...'

'විශේෂ දෙයකුත් නෙමේ... එක අතකට අති විශේෂ දේකුත් තමයි...'

'ඉතින් කියන්නකෝ...'

මම කෙස්ට්මෝල්ට් කේ එක එක උගුරට බි හිස් කෝප්පය අම්මා අතට දුන්නෙමි.

'අම්මා සමත් ඇත්ටි ළඟට මාව දවසක් එක්කත් ගියානේ...'

'ඉතින්...'

'සමත් ඇත්ටි මාව ජොබ් එකටත් ගත්තනේ...'

'මව්...'

'ඒ නිකම්ම නිකං ක්ලාස් කෙල්ලෙක් විදිහට... සමත් ඇත්ට්වත් මියන්න සර්වත් මට එහෙම යැව්වෙව් නෑ... ඒත් මං එතන හිටියේ එහෙම නිකං ජොබ් එකක් කර කර...'

'පුතා කියන්නේ...'

'ඉන්නකෝ තාත්තේ... ඒ මට හොඳටම ඇති... මං ඒලෙවල් වෙනකල් ඉගෙන ගත්ත නිකං සාමාන්‍ය කෙල්ලෙක්නේ... ඇත්තමම මං හොඩාක් උගත් කෙල්ලෙකුත් නෙමේ...'

'ඒ මයා හිතන විදිහ පුනේ...'

'හරි... කොලිපිකේෂන් වලින් එහෙමයි... අද කාලේ කෙල්ලෝ කරලා සියෙන කෝස්... තාත්තා දන්නෑ... වින්ඩෝස් කියයි... මායා කියයි... ඉන්ග්ලිෂ් ලිට්ට් කියයි... කොම්පියුටර් ප්‍රොග්‍රැම්න් කියයි... එක්සෙල්... පවර් පොයින්ට් ඔෆිස්... ෂීට්ස් ගොඩයි... මට ඒ මොනවත් නෑ... ඒත් තාත්තේ දන්නවද අද මං රත්තරු පුඩ්ස් කම්පැනි එකේ කවුද කියලා...'

'නෑ...'

අම්මාත් තාත්තාත් දෙදෙනාම එකවිට මෙන් කීවේය.

'නිකං තාත්තා ගෙස් කරන්න...'

තාත්තා මොහොතක් කල්පනා කළේය.

'මිත්... මට හිතෙන්නෑ...'

'ප්‍රධානෙන් මැනේජර්... තව නිෂ්පාදන කළමනාකාරිකිය...'

තාත්තා පුද්ගලයෙක් මා දෙය බලා උත්තේය.

'ම..යා ප්‍රධානෙන් මැනේජර්...'

'මව් තාත්තේ... උදේ මධ්‍යහ්න සර් මට දුන්නේ... අලුත් පෝස්ට් එක... සමත් ඇත්ට්ත් හවස කිව්වා ඒක වැඩ බාරගන්න කියලා...'

'මං කිව්විනේ රත්තරන් මියාව වරදින්නෑ කියලා...'

අම්මාගේ හඬ ඇඩ්මිබර් බවක් විය.

'මයා දන්නවද පුනේ ප්‍රධානෙන් මැනේජර් කියන්නේ ලොකු පෝස්ට් එකක්...'

'මං දන්නවා තාත්තේ... මං විශේෂ අවුරුදු විසි දෙකක කෙල්ලෙක්ම ඔරොත්තු නොදෙන කරම් පෝස්ට් එකක්...'

තාත්තා 'නෑකෑයි' කියන්නට මෙන් හිස වැසුවේය.

'නෑ පුනේ... මයා ඒක හොඳට කරනවා... මයාට පුරවත්...'

තාත්තා මාව දෙවරකමත් කළේය.

'මව් තාත්තේ... මං කරනවා... මට ඒක පුරවත්... මං අලුතෙන්ම ප්‍රධානෙන් පවත් ගන්න ඕනා... මක්කොම වැටිලා... ඒත් මං ඒක කරනවා... මොනවා උනත් සර් මේක මට දුන්නේ ලොකු විශ්වාසයකින්... මං ඒ විශ්වාසේ පණටත් වඩා රකිනවා...'

මට ඇඬෙන්නේ ඇයිදැයි මම නොදනිමි.

'අ..මමම... මගේ ජීවිතේ ලස්සන කරන්න මියන්න සර් ගොඩාක් දේවල් කරනවා... පන්සලකට ගියත් එයාගේ කරදරක් අඩු වෙන්න කියලා ප්‍රාර්ථනා කරන්න...'

මම අම්මාගේ උරහිසට බරවී කීවෙමි.

'ඔයා බයවෙන්නෙපා... හැම කරදරයක්ම අඩුවෙයි... හෙට ඉඳලා එහෙනම් ලස්සනට ඇඳන් එහෙනම් යන්න...'

'ම... මට අලුත් වෙබ්ලේ එකකුත් දෙනවා... කම්පියුටර් එකකුත් දෙනවා... ඒ ඔක්කොටම වඩා මට වටිනායේ මොකක්ද දන්නවාද අම්මේ...'

'මොකක්ද...'

'මේ අභියෝගව... රත්තරු ග්‍රෑඩ්ස් පල්ලටම වැටිලා අම්මේ... බඩු හඳුන්න කවරුවක් නැ... අම්මා කියන්නේ බියනස් ඇත්තෙම නැ...'

'ඔයා ඒ අභියෝගේ දිනනවා... ඔයාට පුළුවන්...'

'මාත් හිතන්නේ එහෙමයි... හෙට ඉඳලා අම්මේ බඩු එනවා... මාර... ඊ... වම්බි... හෙට ඉඳලම අපි ප්‍රතික්ෂේප පටන් ගන්න ඕන... මං හැම දෙයක්ම මුල ඉඳලම ඉගෙන ගන්නවා අම්මේ...'

'බයවෙන්නෙපා... මියන්න පුතාවත් සමන්වත් ඔයාට බේරෙන්නැහේ...'

'බේරෙන්නේ නැතිකොට තමයි අම්මේ වැඩේ ලස්සනට කරන්න ඕන...'

කාක්කා එය අනුමත කරන්නට මෙන් හිස වැණුවේය.

අම්මා වැල්ලවත්තේ බොම්බේ යාටි පැලස් එකෙන් ගෙනා සාගර නිලට හුරු සාරිය මම ආභාවෙන් අඳින්නට ගත්තෙමි. ඇය මට සාරි තෝරන්නට බොම්බේ යාටි පැලස් වෙත යන්නේ වැල්ලවත්තේ කෝට්ටිට යන ගමන්ය. සාරිය ගෙන සාරියට මැවී වෙන හැට්ට රෙද්දක්ද කෝරා ඇයම එය මහන්නට දෙයි.

'අම්මේ...'

මම සාරිය ඇඳගෙන අම්මා ඉදිරියට ගියෙමි. ඇය සුදුමාකාර සකුටකින් මා දෙස බලා උන්නාය.

'ල... ස... න... ඩි... ස... න... වා...'

මාව මේ ජීවිතයේ රස විඳින කොඳම ගැහැණිය මගේ අම්මාය.

'ටිකක් රෙයිජ්වරයා රායි වගේ හේද... නැ මං කියන්නේ යයිඩ් එකෙන් බලනකොට...'

මම ඇසුවෙමි. පසුව එයට මමම සිතාපුනෙමි.

'මං දන්න රායි කෙනෙක් නැ... ඒ වුණට මැණික මයා හරි ලස්සනයි... මං සිතුරාද ආයේ කෝට්ටිට යනවා... එදට තව සාරි ටිකක් ගේන්නම්...'

'හොඳ බුඩ්ටි කලර් හේන්න අම්මේ... මේ වගේ... මුසල අඳුරු පාට එහෙනම් හේනනෙපා... මං ආස නැහැ... සුදු නම් ගැට්ලාවත් මියෙන සාරි ගේන්නෙපා...'

මගේ ජීවිතයේ මලගම්ක් නැත. බොහෝ අඟුණ ගැහැණු පිරිමින් ජීවිතයට බොහෝ දේ කර හිස පසු කමාගෙන්ම පළිගන්නට මෙන් සුදු අඳිති. අර පිරිමියා නිසා තමන්ගේ මුළු ජීවිතයම මුළුතෙයක් වූ බව ඇය ලොවටම කියයි. පෙන්වයි. ඉන් තව තවත් මානසිකව වැටෙන්නේ තමාම බව මේ මෝඩ ගැහැණු තොයිතයි.

සුදු ඇඳගෙන මුහුණේ දුක කප්පරක් කවරාගෙන රත්තරන් බඩු ගසවා ඇස්වල කපුළු තබාගෙන ඇවිදින මළ මිනිස්සු බඳු වූ එවැනි ගැහැණුන්ට ලෝකය අනුකම්පා කරන බව සැබෑය. එහෙත් කඩා වැටුණ ගැහැණියකට අනුකම්පාව කුමකවද... ඉන් ජීවත් විය හැකිද... 'ඒ ගැණි පව්' යැයි කියන මිනිසුන්ගේ අනුකම්පාව ඒ ගැහැණියගේ ළය තුළ තව තවත් ආත්මානුකම්පාවක් ඇති කරනු විනා වෙන දෙයක් කරන්නේ නැත.

දුක දුකම බව සැබෑය. එහෙත් ඒ දුක සුදු කොඩි එල්ලා කියා එලක් නැත.

කාර්යාලයේ වැන් රිය පැමිණ ගේට්ටුව අසල තතර කළේ මා බුදු පනන දල්වා වදිද්දීය. මම වදිමින්ම පියසෝම දෙස බලා සිතාපුනෙමි. එහෙමම මම බුදුන් වහන්සේගේ අපරිමිත කරුණ

දෙකෙක බලාගෙන පැතුමක් පැතුමට. ඒ නම් මේ අද මා විය යුතුවෙන් මෙන් දකින මගේ ජීවිතයේ සතුට කෙඳිනකවත් නැති නොවේවා කියාය.

සතුට... සැනසීම නොතරම් මහාරස වස්තුවක්දැයි දන්නේ එය නැත්තවම නැතිවූ හදවත් සමඟිනි. සසුනිය කාලයේ මගේ ජීවිතයෙන් කන් හැන්දක කරම් වත් සතුට මට නොහිටුණි. අද මේ විඳින සතුට මට මේ කරම් වටින්නේත් ඒ නිසාය.

‘පියසෝම අයියේ එන්න හේ ටිකක් බලා යන්න...’

මම මිදුලේ සිටම කතා කළෙමි. ඔහු වාහනය සාක් කර ගෙට ආවේය.

‘අම්මේ... මේ පියසෝම අයියටත් හේ එකක් දෙන්න...’

‘ඉක්මනට යන්නක් ගීත මිස්... සර් කිව්වා උදෙන්නම මිස්ව එක්කත් එන්න කියලා...’

ඔහු මට ඊයේ වාහනය එවන බවට පොරොන්දු විය. පොරොන්දු වූ ලෙසම මියන්න වාහනය එව්වේය.

මම කාන්තාවක් අම්මාටත් වැද ඔවුන් බලා සිටිද්දීම හොස් වෑන් වියට නැගෙමි. අම්මාත් කාන්තාත් දෙදෙනාම මිදුලට බැස බලා උන්නෝය. මම වෑන් වියේ දෙර වසා ඔවුන් දෙදෙනාට අත වැනුවෙමි.

අම්මා සිහාසුනාය. කාන්තා සොඩි දරුවෙකු සේ අත වැනුවේය.

ඔවුන්ට අද මා ගැන කුමක් සිතෙනවා ඇත්ද...

වාහනයෙන් කාර්යාලයට යන්නට ලැබීම වාසනාවකි. වෙනදට ගල්කිස්සව යන්නට මට බස් දෙකක යා යුතුය. මහරගම සිට දෙහිවලට පැමිණ දෙහිවලින් බසය ගැනීම කරමක් අමාරුය.

‘පත්තල ගාව ටිකක් නතර කරන්න පියසෝම අයියේ...’

පියසෝම අත්තිඩිය වෙල පසු කර බෙල්ලන්විල දෙසට යද්දී මම සිටෙමි. ඔහු වාහනය විහාර කාප්පය අසල නතර කළේය. මම පත්තල ලිහිත් බැස පවුරක් දමා වැද මල් කඩයට ගියෙමි.

සමත් ඇත්වී ඊයේ සිට මට කාර්යාලයේ සිදු පහත දල්වන්නට යැයි කීවාය. මම පත්තල ලිහිත් අයුත්ත තොරම් මල් පොතුරුකුත් තිර පැනවිටුවකුත් හොඳ හඳුන්කුරු ටිකකුත් ගත්තෙමි.

මේ කරම් සාන්දරදීත් පත්තල ලහ සෙන්නාය. බොහෝ දෙනාගේ අත්වල කිරිපිඩු මුට්ටිය. අම්මාද එක දවසක කිරි පිඩු හඳුනන බෙල්ලන්විලට පැමිණ බෝධියට කිරි පිඩු පුණ කර බෝධි පුණවත් මා වෙනුවෙන් කැබුරාය.

මා අද මේ සැනසීමක් සතුටක් අත්විඳින්නේ ඒ පිදු කිරි පිඩු වල බලයෙන් විය යුතුය. කළ බෝධි පුණවල බලයෙන් විය යුතුය.

02

මම

තෙරම් මල් පොකුරද අත දරාගෙන කාර්යාලයේ පියාගැට පෙළ නැග්ගෙමි. පුදුමයකි. මගේ මට් කළින් කාර්යාලයට පැමිණ වැඩ පටන් ගෙන උන්නේය. ඊයේ මට ගසුර ගන්නට යිදු වුයේ ඔහුට ඇහැරවිය. එහෙත් අද මටත් කළින් ඔහු කාර්යාලයට පැමිණ ඇත.

මම ඇතුළත්වෙමින් මහා සතුවත් අත්ති වින්දෙමි. ගැහැණියක ලෙස මගේ ආත්මයටත් යමක් කළ හැකි බව මට දනෙන්නට විය.

ඔහුගේත් මගේත් තුවන් ගැටුනේ මම කාර්යාලයේ ප්‍රධාන දෙර අවිද්වීමය. මම දෙර අල්ලාගෙනම මොහොතක් ඔහු දෙස බලා උන්නෙමි. කිසිදු පරහස් නැත. ඔහු මේ උදාසන මහා විලක හිරු සිරසින් පිහිදෙන අරවින්දයක් මෙන් සුන්දරය. ප්‍රභාමත්ය.

'ඔබ මෝනින් කෙල්ලේ...'

මම ඔබ මෝනින් කියන්නට කට හදද්දිම ඔහු කීවේය. මට සිතාගත් ගිණේ ඉබේවීමය.

'ඔබ මෝනින් ක...ර...'

'මොකද උඹ සුදුම් වෙලා වනේ...'

ඔහු අද කවරදටත් වඩා ලස්සනට, ලා රෝස පාටි කමිසයට හද කුණු ලේ පැහැති වයි පටියක් පැළඳ උත් ඔහු රවුල කතා කොණ්ඩයට කෙල් දමා පිරා අසුරුවට පැරසි උන්නේය.

පිරිමියෙක් ලස්සන මෙසේ පිළිවෙලට ඉන්නා විට යැයි මට සිතයි. එහෙත් මා විවාහ වූ කැරමට මතුල් දවසේදීවත් වයි පටියක් බන්දවන්නට මට හොහොසි විය.

'හොඳ සමයා... අද ලස්සනට ඇඳලා මටත් කළින් ඇවිත්...'

එහෙම තමයි හොඳ සමයා...'

මම ආයාචිත් කීවෙමි. ඔහුට එසේ කිව හැක. ඒ ඔහු මා කිසිත ඒවා අහන නිසාය. ඔහුගේ ජීවිතයේ අල්ප මාත්‍රයක් හෝ මට සංස්කරණය කළ හැකි නිසාය.

'මං ලස්සනද උත්පලා...'

ඔහු අසරණ අභි-සක දරුවෙකු සේ ඇසුවේය. මම ඔහුගේ මේසය අසලම හිටගෙන උන්නෙමි.

'ඒක... ද...න්...නැ...'

'කවරුවත් කියලා නැ...න්...'

'ඇ...යි අම්මා...'

'අම්මට ඉසින් මං වදුරු පැටියෙක් උනත් ලස්සනයිනේ...'

'එහෙම තමයි ආදරේ කරනකොට...'

'මං අහන ප්‍රශ්නට උත්තර දීපත්... මං ලස්සනද...'

මට යළිත් වරක් ඔහු දෙස බලන්නට අවශ්‍ය විය. මම බැලුවෙමි.

'මං ඇත්තම කියන්නද ස...ර...'

'උඹ බොරු කියන්නා කියලා මං දන්නවා...'

මගේ ඇතුළත්තය පිරිවී ගියේය. පිරිමියෙකුගේ හද ගැබ කුළ

ගැහැණියන් පිළිබඳ ඇති මේ අදහස් කොතරම් අසාර්ථක...

'ම. මේ ජීවිතේ දක්ක ලස්සනම කෙනා ස...'

ඔහු සිතාපුනේය. ඕනඩාවක් වඩා සිතාපුනේය.

'ම. ඇත්ත කිව්වේ...'

'ම. සිව්වනේ ඔයා කියන්නේ ඇත්ත කියලා ම. වියවාය කරනවා කියලා...'

'එහෙනම් හිතාවෙන්නේ...'

'තද ඉඩේරෙකට අනුවේවිට ගහක් වගේ ඉන්න ම. ලස්සනයි කිව්වාම කොව්වර සතුටුද කෙල්ලේ...'

හැක. තව ඉඩේර හතක් ආවද ඔහුගේ ලස්සන නොමැතේ. නොමැරේ...

'ජීවිතේ කරදර වලට පුළුවන්ද සර් එහෙම කරන්න...'

'ඇත්ත උත්සලා... ම. ඒක පිළිගන්නවා... ඇයි දන්නවද...'

'නැ...'

මම කොල් පිට පෙරළා කීවෙමි.

'ජීවිතේ කරදර වලට පුළුවන් නම් කෙනෙක්ව කැක කරන්න...'

ඔහු හිස ඔසවා මා දෙස මොහොතක් බලා උන්නේය.

'ඔයා එහෙනම් ඔව්වර ලස්සනට අද උදේ එන්නැ... දෙර ඇරගෙන එද්දී ම. හිතුවේ නිල් පාට වළාකුලක් එනවා කියලා...'

ඔහු ලස්සන යැයි කිසි පසුව මම තවත් කවිච්ඡාවක් එය කිව්වුණු හැක. හැඩ වුයේ ඔහු වෙනුවෙන් යැයි මගේ ඇතුළු හදවත මට කියයි.

'වෙලාවක යන් මාත් ලස්සන යාටි ටිකක් අරන් දෙන්නම්...'

එපා යැයි කියන්නට මගේ දිව නොනැමි.

'වැන් එකේ හේද ආවේ...'

'ම... සර් උදෙසාම වාහනේ එවලා... මට කිසි එකේ එන්නත් පුළුවන් සර්...'

ඔහු යමක් කියන්නට හොස් එය පිළි ගත්තේය.

'මම පත්සල ගාවත් මල් අරන් ආවා... ම. බුදු පහන ලැස්සි කරලා එන්නම් සර්...'

'අද දවල් වෙලා අම්මත් එනවා කිව්වා උත්සලා...'

අද වගාල වැඩ කොටසක් ඇති දිනයකි. මම කාර්යාලයේ ඒ අතට මේ අතට දුර්ද්දී මයන්න ආහාරවත් මෙන් මා දෙස බලා උන්නේය.

'වැඩට නාපු හොඩක් අය අද ඉඳලා වැඩට එනවා බබා... අම්මත් ඊයේ දෙනුත් දෙනෙක්ව කතා කරලා... ඒ අම්මා මට කිව්වා මාර දෙයක්...'

ඔහු මාට මේසය අසල නවත්වා ගත්තේය.

'මොකක්ද සර්...'

'තමානුන් වැටිලා ඉන්න වෙලාවේ අනිත් අයවත් තැනිට්ටුවගෙන් නැගිටින්න හදන මිනිස්සු හරි හිතයි කිව්වා... කාමි පොඩි කෙල්ලෙක් වෙලන් ඔයා ඒක කළා කිව්වා... අද හටස අපේ අම්මා ඔයාලගේ ගෙදරත් යයි... එයාට එව්වරටම සතුටුයි...'

ඒ දේ කළේ මම නම් මට අභි-සක ආඩම්බරයක් වීදිය හැක. 'තමුයේ මොන දෙකයි පතගේ බඩුවක්ද ඔයි... මොනාද තමුයෙට කරන්න පුළුවන්...' දිනක් වරුණි මගේ මුහුණටම කිසි මේ කතාව මට සිහිවිය.

'අපි වැඩ පටන් ගනු සර්...'

මම මල් ටික ඔහුටද අත ගස්සවාගෙන ඉහළ මාලයේ පිහිටි සමත් ඇත්ට්ගේ කාමරය ඉදිරිපස වූ බුදු මැදුරට ගියෙමි. මා මල් තබා පහන දල්වා වැද්දී මයන්නද පැමිණ වැන්දේය.

වැද අවසානයේ ඔහුත් මමත් පහලට බැස්සේ එකටම. මම

ඔහු දෙස බැලුවේ. ඔට සිතාචන් හිසේ ඔහුද මා දෙසම බලා උත් නිසාය.

'ඇයි නිතාවුනේ...'

ඔහු ඇසුවේය.

'ඇයි සර් ආස හැද්ද මෙහෙම නිතාවෙලා ඉන්න... සාරණවත් වීන හැ... නිසා නිතාවෙනවා...'

'නිතාවෙලා ඉන්න කවුද කෙල්ලේ ආස හැන්නේ...'

'අඩුම හානේ අඩත්තේ හැකුට වත් ඉන්න බලමු සර...'

මා කීවේ එපමණකි.

'මං ආසේ අඩන එකක් හැ...'

මයන්න ස්ථිර හඩකින් කීවේය.

යළිත් සාර්ධාලය පිරි හිසක් සේ මට දකුණි. මා නවතින්නට පුළුම බිල් අංශයේ පරිගණකයේ සේවය කළ වාන්දනිද යළි සේවයට ආවාය. සමත් ඇත්ටි මුරතැන්ගෙයට අලුතින් කැණුණු දෙදෙනෙක් හෙත්වූවාය. රූපේ අයිසාද සේල්ස් වලට අයුතින් පිරිමි ලමයි දෙදෙනෙක් හෙතාවේය. මයන්න උදෙන්නම ඔවුන්ට ඉන්ටර්ව් කර සේවයට ගත්තේය.

දහවල් රසායනව සමිණ සාර්ධාලයේ ගෘහ භාණ්ඩ අලෙවි කරන ආයතනයක ලොරියක් පැමිණ නතර කළේය. ඒ මොහොතේ මා උත්තේ සුමනාත් සමඟ මුරතැන්ගෙයි පහේ සඳහා බඩු ලියට එකක් ගනිමිනි.

'සර් ඔලිස් ගර්නිවර් වගයක් ඔබර් කළාද...'

මම උඩට හොස් ඇසුවෙමි. මයන්න සිතාසුනේය.

'ඔව් ඇවිත්ද...'

'ලොරියක් ඇවිත්...'

මයන්න ආරක්ෂක කුටියට කතා කර ගෘහ භාණ්ඩ උඩට ගෙනෙන ලෙස කීවේය.

'මොහොද සර් ඒ...'

'ප්‍රඩක්ෂන් මැනේස්ටර් පරණ මේස කැල්ලේ නියත්ත බැනේ...'

ඔහු මේ හදිස්සියේ මේස ඇණවුම් කළේ පට්ට... මට නිල්ලින.

'අපරාදයෙන් සර්... මට පරණ මේසේ ඇති... මම කොහොම හිටියම මොකද...'

'එහෙම බැ කෙල්ලේ... මං තව බඩුවත් නියත්ත යන්නේ... මං රූපෙටත් පෙරස්ටි එකක් දෙන්න...'

'මොකක්ද...'

'මාකටින් මැනේස්ටර්... රූපේ අඩුරූප අවත් අපි ගාව වැඩ කළා... ඒ නිසා උා අපට විස්වාසයි... මං රූපෙටත් එක්ක සමා මේස දෙකක් ඔබර් කළේ...'

'සර්... රූපේ අයිසට සර් එහෙම සළකපු එක හොඳයි... සර්ට රූපේ අයිසා පැලෙන්න කරමි ආදරෙයි...'

ඒ ඔව්න වික මගෙන් පිටවෙද්දී ඔහු මදෙස එහෙම බලා උත්තේය. මයන්න රිහාවට අසන ප්‍රශ්නය කුමක්දයි මම දනිමි.

'රූපේ විකරද මට පැලෙන්න ආදරේ...'

මම කිසිවක් නොකියා සිතාසුනෙමි.

මම අසීමිත කෘෂ්ණකීන් ආහාරකීන් වැඩ කළෙමි. මයන්නත් රූපේ අයිසාත් උදෙන්නම සුපිරි වෙළඳ සල් බලා පිටත් වූවෝය. මම උදේ සිට ආ සියළුම බඩු බාර ගත්තෙමි. එය හිතු කරමින් පහසු වැඩක් නොවීය.

විශේෂයෙන් මාර වැනි දේ බලා ගත යුතුය. ඇමුල් සියල් සඳහා හොඳට යන්නේ මස්කට් කැල්ල වැනි කලසක්ය. ඒ නිසා මර හා වලිග කැලි ඉවත් කර සුද්ද කර ඇසිරිය යුතුය. සාරි පට ඉනේ ගසාගෙන මම හවස හතර වන තෙක් වැඩ කළෙමි. මා උඩට ආවේ අවසානයට ආ එදිනු නොකයද බාරගෙනමය. උඩට එද්දී මගේ මුහුණින් දහදිය වැහිරෙන්නට විය. මේසේ වැඩ ගොඩාත්

කළ යුතු දිනයට එක්ස් කළියමකුත් එසේම එකකුත් ඇදගෙන ආ
යුතු යැයි මට සිතුවේ. එවිට දුටු පැන වැඩ කිරීමට පහසුය.

සෑය ලක්සන කාර්යාලයේ පුටුව උඩ ඉදගෙන ලක්සනට
කම්පිටුවරය ගබළිත් ඉන්නා දවස් වලටය.

'අ...මි...මි...'

ඉදගනිද්දී මට එසේ කියවිණ. වාත්දනී හැරී බලා මා හා
සිතාපුනාය.

'මහත්සියි හේද...'

මම නැගී කියන්නට මෙන් හිස වැනුවෙමි.

'හාණක් නැ වාත්දනී...'

'සර කතා කළා... මයාට ආව ගමන් මොබයිල් එකට ගන්න
කිව්වා...'

මිහු කතා කරද්දී උඩ නොසිටීම ගැන මට පසුකැවීමක්
ඇතිවිය. මම ඒ මහත්සියෙන්ම මිහුගේ ජංගම දුරකථන අංකය
එවුවෙමි.

'ස..ර...'

'උඔට පෙරේම එකක් දුන්නේ උඔට මරන් කන්න නෙමේ...'

මිහු පසුව ද ගිය හඩකින් කීවිය.

'මරා කැවන් මොකද...'

මම රහසින් මෙන් කීවෙමි. මිහු කුඩා දරුවෙකු සේ සිතාපුනාය.

'ඒකක් ඇත්ත... කැවද කෙල්ලේ...'

'දවල්ට කවමක් නොකැ බව මට සිහිවුයේ එවිටය.

'ක..ව නැ...'

'ඉතින් බලහත්... දන් හතරයි කාලයි...'

වැඩ කරද්දී කැමක් කීමක් ගැන හිතන්නේම නැත.

'හරී හරී... මට කියන්න සර කැවද...'

'මාත් තමා කැවේ නැ...'

'මරු එක්කෙනා... අපට බණිතවා කැවේ නැ කියලා...'

'බබා කන්න... මා රූපේ එක්ක දන් මොනාහරි කන්නමි...'

මගේ දෑසට කදුළු ඉතුළු ඇසිදැයි මම නොදනිමි. කමක්
කන්නට පෙර කැවදැයි අසන්නේ බෝසත් ගසකුණ ඇති අයය.

'හවස් වෙන්න කළින් එනවා හේද...'

'එනවා... කන්න...'

මිහු ඒ වික කියා දුරකථනය විසන්ධි කළේය. මිනවට වඩා
මහත්සිය වූ මම කන්නට පිරියක් නැත. එහෙත් අම්මා උදේ බත් වික
උයන්නට වන මහත්සිය සිහිවෙද්දී මට ලෝබකමක් ඇතිවිය.

ජීවිතය දන් දන් වික වික කලබල වන බව කැබැද. එහෙත්
ඒ කලබලයට මම ආශා කළෙමි.

බත් එකක් කවවල් දෙක තුනක් කාගෙන යද්දී මට හිරවිය.
කවුරු හෝ බඩගින්නේය. සමහර විට ඒ මයන්ත විමට ඉඩ ඇත.
මේ ඉක්මනට මිහු නොකන බව මට දනිමි. මම එහෙමත් බත් මුල
ගුලි කුර දමුවෙමි.

03

අපේ නිෂ්පාදන වල අලෙවිය අඩුවී ඇත්තේ ඇයිදැයි සොයා ඒ හැන කතා කරන්නට ස්පීරි වෙළඳ සැල් වලට ගිය මයන්තන් රූපේ අයිසාන් කාර්යාලයට ආවේ සවස හයක් පසුව පසුව.

කාර්යාලයේ සියල්ලන්ම යවා මම පමණක් ඒ මොහොතේ කාර්යාලයේ රැඳී සිටියෙමි. ඔහුගේ මුහුණ නොදක ගෙදරේ යන්නට බැරි ගසියත් මට දැනුණි.

ගෙදරත් මයන්තන්ගේ මේසය මත වූ දුරකතනයත් එකට යා කළ අභ්‍යන්තර ඉන්ට්කොම් දුරකතනය හාද වූයේ මයන්තන් එන්නට විකකට පෙරය.

කතා කරන්නේ සමත් ඇන්ට් විය යුතු යැයි කියා මම වහා දුරකතනය එය ඉස්සුවෙමි. එහෙත් කතා කළේ ඇය නොවේ. ගෙදර වැඩට ඉන්නා ගැහැණු කෙනාද නොවේ. වාමරිය, මගේ අත ය-කමට ගැහෙන්නට විය.

'හෙ...ලෝ...'

මම අමාරුවෙන් කෙළ පිඩක් ගිල කතා කළෙමි.

'ගෙරන් එක මහත්තම දෙනවා...'

ඇය කතා කළේ එහෙමය. වාමරියේ කවර ප්‍රශ්න පිළිතුරු ඇය වැදගත් පවුලක වැදගත්කමට හැදුනු යුවතියකැයි මම සිතුවෙමි. නැත. ඇය ඇගේ ආත්මය මෙන්ම වාරයත් තැනි ගසිතුණ වලින් හැදුනු යුවතියකි.

'ය...යර් අඩුවී ගිහිත් කා...ම ආවේ නැ... පර්සේ මොබයිල් එකට ගන්න...'

එසේ කියා වාමරි දඩය් හා දුරකතනය කැබුරාය. මට හිල්ලින. මයන්තන් ගෙවන පවුල් ජීවිතයේ කවුකු බව මට කිසිත්කන්නට පුරවන් විය. ලෝකය බොහෝ විට වඩිනා ගත්තේ පවුල් ජීවිතයක බාහිර පෙනුම පමණි... එහි අභ්‍යන්තර කවුකු බව දන්නේ ඒ පිඩනයට ගොදුරු වූ කෙනාම පමණි.

මම ඒ දුක... පිඩනය... ප්‍රචන්ඩ බව විද ඇත්තෙමි. ඒ නිසා අද මයන්තන් විඳින දුකේ ප්‍රමාණය මට වඩිනා ගත හැකිය.

ඔහු වැනි සැමියෙකු ලද පසුත් ගැහැණියකට පරිසමාප්ත සතුටක් විඳින්නට නොහැකි නම් ගනුයාගේ පුතා වූ වයිමා බැන්දත් ඇයට සැනසිය නොහැකිය.

මයන්තන් කාර්යාලයට ආවේ වයි පටිය බෙල්ලෙන් බුරුල් කරගන්නා ගමන්මය. අසියයින් වෙහෙසට පත් වූ බවත් ඔහුගේ මුහුණේ විය. රූපේ අයිසාද පුළුවට වැටුණේ මහත්සියෙනි.

'හරි අමාරුවයි කෙල්ලේ...'

ඔහු පසුව ද ගිය හඩකින් කීවේය.

'මං හේ එකක් හදන් එන්නෙමි...'

මම හේ හදන කැල්ලට යන්නට ගියෙමි.

'උඹට ගෙදර යන්න නිකිබනේ කෙල්ලේ...'

මම ඊට පිළිතුරක් නොදුන්නෙමි. මට ගෙදර යන්නට කියා

ඔහු මා කාර්යාලයේ පමා වීම ගැන යම් සිහින සතුටු වන බවද මම දන්නෙමි.

මම කතාව වැඩිපුර දමා කිරී සේ තුනක් හැසුරුවමි. මුලින්ම ඔහුට අල්ලා මම පසුව රූපේ අයිතාව දුන්නෙමි.

'මං මහින් සේ බොන්න ඇහුවා... සර් කිව්වේ කෙල්ලට කියලා සේ හදත් බොමු කියලා...'

මම හැරී ඔහු දෙස බැලුවෙමි. ඒ දෑස් ආදරණීය ලෙස මාවෙතට යොමුව තිබුණි.

'එහෙනම් මට යන්න තිබුණා කියලා කිව්වේ...'

'මං දන්නවානේ උඹ යන්න කියලා...'

කෙනෙකුගේ හදවතේ නවත් කෙනෙකු ගැන පවතින අවල වුද නිර්මල වුද පවිත්‍ර වුද වීක්ෂාසයය... වඩාත්ම සුන්දර වන්නේ එය නොවේද...

'ස...ර් වාමරි මිස් කතා කලා...'

මම කීවෙමි.

'මෙහෙටත් ගත්තද...'

'ම...'

'මොනවද කිව්වේ...'

'මොනත් නැ...'

මම බිම බලාගෙන කීවෙමි.

'ඇත්ත කියන්න මොනාද කිව්වේ...'

'මොනත් නැ සර්... ඒක නෙමේ... ගිණ වැඩේ කොහොමද රූපේ අයිතේ...'

කතාව මම වෙනතකට මාරු කළෙමි.

'අපිට ආපේ තැහිටින්න ටිකක් දුක් වීදින්න වෙයි නංගි...'

රූපේ අයිතා කීවේය.

'දුක් වින්දත් මොකද අයිතේ තැහිටින්නනේ...'

මා කියද්දී මයන්න මා දෙසට පිත්තෙන් බැල්මක් හෙරව්වා.

'මයා හරි උත්සලා... අපි දුක් විදලා හරි තැහිටිමු...'

'උංකා ප්‍රච්ඡිද් එකෙන් ගොඩාත් ඕවරස් කඩාගෙන... ඒත් සුපර් මාර්කට් වල තාම අපට හොඳ නමක් සිංයනවා... එයාලා කිව්වේ තාම අපේ බඩු කප්ටමස්ලා ගෙවියනවා කියලා...'

'ඒකෙන් මාත් කිව්වේ...'

'අපි බඩු අත් ගමන් හැම සුපර් මාර්කට් එකකම ලස්සන පෝස්ටර් එකක් දෙන්න ගින... එල්ලන්න... අපේ බඩු වල අලුත්ම විස්තර දලා...'

'ම... මාත් දකලා සිංයනවා සුපර් මාර්කට් වල එල්ලලා සිංයනවා...'

මයන්න කුඩා දරුවකු සේ සේස සිංයන බිංයන ගියේය.

'සේස රහසි කෙල්ලේ...'

'ම... හරවත්ම දවසකට රසවත්ම සේ...'

රූපේ අයිතා කීවේ සිනාසෙමිනි.

'හරි ආවා අයිතියා එකක්...'

මයන්න සිනාසී කීවේ ජනප්‍රිය රූපවාහිනී දත්තමත් අනුකරණය කරමිනි. මමත් රූපේ අයිතාත් ඒ අනුව ඔහු දෙස බැලුවෙමි.

'මොකක්ද සර්...'

'කෙල්ලෙකුයි කොල්ලෙකුයි බැඳලා යනවා...'

'ම...'

'කෙල්ල ලස්සනයි... ඒත් උයන්න බැ... කොල්ලා රහට කාලා සුරුදු කොල්ලෙක්...'

'එහෙනම් ඉතින් විවේච් එකක් කමයි...'

රූපේ අයිසා කීවේය.

'නෑ... කෙල්ල කොල්ලා එතෙකට රතව උයලා තියනවා...
මාර් අයුල් කියල් වටිනවු මෙල්ල සීනි සමිබෙල්ල අම් මාර් ඔක්කොම...
කොල්ල කාලා කෙල්ලට කිස් එකකුත් දෙනවා... කෑම රහයි කියලා...'

'කොහොමද ඉව්වේ...'

'කෙල්ල හිතාච්ඡෙන කුස්සියට ඇවිත් අපේ ප්‍රඩක්ට් එක
පෙන්වනවා... අපේ ප්‍රඩක්ට් පේළියම කෙල්ල ගාව තියෙනවා...
කෙල්ල කියනවා 'එයා කෑම රහයි කියලා මම කිස් එකකුත්
දුන්නා... කෑන්ක්ස් ඔයාට...' කියලා කෙල්ල අපේ බෝතල් වික
ඉව්වනවා...'

මම සිතායි ඔහු දෙයම බලා උන්නෙමි.

'මරු අයිඩියා එක සර්... වික්‍රවල් එකකට මරු... මේ දවස්වල
වෙලි ඩ්‍රාමා වල ඉන්න හොඳම තරවෙකුයි නිව්සෙකුයි දලා කලා
නම් අපි හොඩි...'

'ඇත්තටම ඒ අයිඩියා එක මරුද බබා...'

'නියමයි... මගේ නම් පසුවටම දකුණ... අත්තිමට දම්මනම්
හරි 'එයාගේ ආදරය ඔයාට ඔයාගේ ආදරය රත්තරු වලට' කියලා...
මයත්ත පුටුවෙන් නැගිට එක් මේසය මත ඉදගත්තේය.

'මය සියෙන්තේ... එන්න පුදේ බන්ට් එක දිනේ...'

'ඇත්තටම ඒක කරමු සර්...'

රූපේ අයිසාද කීවේය.

'මං හෙටම ඇඩ්වයිසින් ගර්මි එකට කතා කරන්නම්... ඒක
තොම... දන් කවිද්ද පාවි දෙක...'

රූපේ අයිසාත් මමත් මුහුණට මුහුණ බලා ගත්තෙමු.

'පාවි... මොකටද...'

'හා... එතෙකට උඹලා දෙන්නට මං ප්‍රමේර්ගේ දෙකක්ම දුන්න...
උඹලා මම අඩුම ගානේ සිත් කරත් එක් දෙන්නා... හරි හරි...'

මගේ ලය උණුවෙන තියේය.

'සර්ට පාවි හොඳී අපි කාට දෙන්නද සර්...'

මම මහා දුකකින් කීවෙමි.

'අපි මේ කරදර ඔක්කොම ඉවර වෙලා පාවික් දමු...'

මයත්ත හදස්සියේම බිම බලාගෙන කීවේය. ඔහු අපත් සමඟ
සිතායි උන්නාට හදවතින් මැරී මැරී ඉපදෙමින් ඉන්නා වර්තයකි.

'රූපේ උඹ එතෙතම් කෙල්ලවත් බස්සෙකොම වෑන් එකෙන්ම
ගෙදර පලයන්... මං යනවා...'

ඔහු හදිස්සියේම යන්නේ ඇයි.

'සර්...'

මම ඔහු පසුපස පසිපෙළ මැදක් හරියට තොස් කතා කළෙමි.
මයත්ත හැරී බැලුවේ වෙනස්ම බැල්මෙනි.

'සර්... කරදරයක්ද...'

'නෑ කෙල්ලේ... ඔයා ගෙදර යන්න...'

එපමණකි. ජීවිතය අවුල් වූ බොහෝ දෙනාගේ හදවතේ කස්ටය
මෙසේය. එය ගාත්තියෙන් තියෙන්නේ වික වෙලාවකි.

'ඇයි රූපේ අයිසේ... සර්ට මොකද වෙලා තියෙන්නේ...'

'මොකක් හරි ප්‍රශ්නයක් පමා... අරයා කතා කරලා පැය
කාලක් විකර කියෙව්වා... ඊට පස්සේ ඉඳලා මුණ හරි නෑ...'

'ඇයි මේ අපරණ මනුස්සයට දුක් දෙන්නේ... සච් නැද්ද...'

'සමහර ගැණු පින් සච් දන්නා නැහී... අපි යන්...'

සැබෑය. සමහර ගැණු පමණක් හොඳ සමහර පිරිමිද පින්සව්
කියා දෙයක් තොදනි.

04

දික්කසාදය

සඳහා අවශ්‍ය ලියකියවිලි මාමාගේ නීතිඥයා විසින් ගෙදරටම ගෙනවිත් තබා තිබුණි. අම්මා එය මා අතට දුන්නේ මා ගෙදර පැමිණ ඇඟ පෝදගෙන ගවුමකුත් ද ගත්තාට පසුය.

'මන්න මහේ කියන්න අම්මේ... මං මිනේ මොහො බලන්නද... කාත්තට කියන්න ලෝකර්ට ගිහින් දෙන්න කියලා...'

'ඒකත් ඇත්ත මියා මේකේ මොහො බලන්නද...'

අම්මා එය මගේ අතින් ගෙන මේකය මත නැබුවාය.

හදවස ඇතුළාන්තයෙන් මට පිපුම් කම්පනයක් දනුණි. දික්කසාදයට හසුවන ඕනෑම ගැහැණියක් මෙන්ම මමද 'මා පිරිමියෙකු විසින් ප්‍රතික්ෂේප කළ ගැහැණියක් නොවෙද...' කියා සිතුවෙමි. එහෙත් ඒ අදහස කොතරම් දුබල දුර්වල මෝඩ සිතුවිල්ලක්ද කියා පසුව මට වැටහිණ.

එක පිරිමියෙකුගෙන් ප්‍රතික්ෂේප වීම යනු සමස්ථ චරිතයාගෙන්ම

ප්‍රතික්ෂේප වීමද... ලෝකයෙන්ම ප්‍රතික්ෂේප වීමද...

එය එසේ නොවේ. බොහෝ විට එය නොවේ.

'මාමා දෙපාරක් කතා කළා...'

'ඇයි...'

'ඔයාට කතා කරන්න ඕනෙද...'

'ම...ට ඒ මොකටද...'

මම පුදුම උනෙමි. සියල්ල නිමා කළ පසු මාමා මට කතා කරන්නේ කුමකටද...

'දන්නා... මං කිව්වා කියන දෙයක් අයිතිය මට කියන්න දරුවට වද දෙන්නෙපා කියලා... ඇහුවේ නෑ... අන් කතා කරයි...'

'ඔං නෑ කියන්න... මාමා මට මොකට කතා කරනවද...'

ජීවිතයේ වූ අඩුල හොඳවම් ඇතිය. තවත් අඩුල් වීමට මට අවශ්‍ය නැත.

'කතා කළොත් මියා කතා කරන්නෙත්... මොනවා කියන්න ඉන්නවද දන්නාහේ...'

'බලමු...'

අම්මා කීවාක් මෙන්ම මා බුදු පහතට වැද එදි දුරකතනය තාද විය. මම කිසිවක් නොසිතා ගොස් දුරකතනය අතට ගත්තෙමි. කතා කළේ මාමාය.

'සුදු දුව මං මාමා...'

මගේ පසුකුණේ ලේ ඇවිලෙන්නට විය. ආත්මයෙන්ම ඇදහූ මස්පිතා මට මෙහෙම කළ කල මාමලාට කෙසේදයි අසන්නට මට සිත් විය.

'මව් මාමේ සුදු තමයි...'

'මං දුවට දෙපාරක් කතා කළා...'

'ආ... ඇත්තද මං ඔලිස් ගිහින් හිටියේ...'

‘රජයාවලට ගිහින් තාස්සි වෙන්තොසා...’

මගේ අත මීට මෙළවිණි.

‘මං තාස්සි උනේ රජයාවලට ගිහින් තෙමේ මාමේ... මාමගේ පුතා...’

මම කියන්නට හිට දේ ගිල ගත්තෙමි. දත් මේවා කතා කර එළක් නැත.

‘දෙයක් වෙන්ත කියෙනවනම් වළක්වන්න බැහැනේ සුදු...’

‘ඔව් මාවේ... මං හිතන්නේ වෙන්ත කියෙන හොඳම වීදිහට උනා... මං දත් නිදහස්... ගොඩාක් නිදහස්...’

‘මං කතා කළේ...’

‘ඩිවෝස් ජෙපර්ස් එව්වා කියන්නද...’

මම ඇසුවෙමි. මාමා ටික වෙලාවක් නිහඩව උන්නේය.

‘මේවා උසාවි වල කියන්න ඕනෙන් නෑ... ලෝකර්ස්ලා දනගන්න ඕනෙන් නෑ... මං නැන්දටයි ලොකු පුතාටයි කියන්නෙන් නෑ... මං උමේ මාමා වීදිහට අහන්නේ... සුදුගේ පොතේ මං සල්ලි ටිකක් දන්නද...’

මම බිත්තියට යිනාපුනෙමි. පිරිමි මෙහෙමය. ගැහැණු දරුවකුගේ ජීවිතයට මුදලින් වන්දි ගෙවිය හැකිද...

‘මාමාට දුවෙක් හිටිය නම් තේරෙයි... මට වෙච්ච දේ මාමගේ සල්ලි වලින් ගෙවලා පියවන්න බෑ... මං මගේ දුප්පත් ජොබ් එක කරලා කිය කිය හරි පොතේ දගන්නම් මාමේ... අනක මගේ අම්මයි තාස්සයි කාම ඉන්නවනේ... මාමා ඒ ගැන හිතන්නොසා... මට ඩිවෝස් එක ඉක්මනට දෙන්න... ඉක්මනට... එච්චරයි...’

මම තවත් කතා නොකර එහෙමම දුරකතන කැබුටෙමි. මාව වෙච්චන්නට විය.

දුරකතනය කැබු පසු මම අත මීට මොළවා වේගයෙන් මේසයට ගැසුවෙමි. කම් ලොකු පුතා අහිංසක කෙල්ලෙකුට කළ අපරාධය සල්ලි වලින් වසා දමන්නට කරමි මාමා පහත් මිනිසෙකු දුටුයේ කෙසේද... මේ අත් දෙකින් මම ඔහුට සුලස් හුරුට කියක් තම් දී වැද ඇත්ද...

තාඩා ඉන්නට හැදුවද මගේ දෑස් පලාගෙන මෙන් කළු ගලන්නට විය.

‘ඇයි පුතේ... මොනවද එයා කියන්නේ...’

අම්මා දුවගෙන පැමිණ ඇසුවාය. මම පිටි අත්ලෙන් කළුරි පියද ගත්තෙමි. ජීනගෙන උන්නේ යළි කිසිම දිනයක තාඩා ඉන්නවය. එහෙත් මේ කුරිරු ලෝකය එසේ තාඩා ඉන්නට ඉඩ දෙන්නේ නැත. දෙන්නේම නැත.

‘රජයා වලම ගිහිල්ලා තාස්සි වෙන්ත එපාදු... සල්ලි ටිකක් පොතේ දන්නම්දු... පුතා අමුණුදු ගාණක් කිස්සේ මගේ ජීවිතේ අල්ලගෙන කැවා... දත් තාත්තා එතවා ඒ අපරාදේ සල්ලි වලින් වහන්න...’

‘උත් හිතන් ඇති හැම අපරාධයක්ම කරලා සල්ලි වලින් අත හෝදගන්න... ඔයා අඩන්නොසා මැණික... උඩ එක්කෙනෙක් ඉන්නවනේ... එයා හැම දෙයක්ම බලාගනී... ඔයා මොනාද කිව්වේ...’

‘මං කිව්වා මං තාස්සි උනේ ජොබ් වලට ගිහින් තෙමේ මාමගේ පුතා නිසා කියලා... අනික මගේ අම්මයි තාත්තයි තාම ජීවත් වෙලා ඉන්නවා එයාලා මාව බලාගනී කියලා...’

‘ඔව්... ඒක හරි... උදේට උදේට කඩයල්පත් කම්බලා හරි මං ඔයාව හදනවා... කානෙන්වත් ඔයා යැපෙන්න ඕන නැහැ...’

‘අම්මටයි තාත්තටයි මං තවත් දුක් වීදින්න දෙන්නෑ අම්මේ... ඔය හැමෝටම ජේන්න අපි තවත් ලස්සනට ජීවත් වෙමු... මේ ගේත් තව ටිකක් ලස්සන කරලා හදගන්න මං හරි ආයාචනා ඉන්නේ...’

'තාත්තක් කිව්වා...'

'එක කුණටුවකින් ගස් ඔක්කොම තෙරලෙන් නැගේ අම්මේ... බලමු... ආයේ එයා කකු කළොත් අම්මා කියන්න මම වද දෙන්නෙහො කියලා... කැරම් මොන දේ කළත් මං මාමටයි නැත්දවයි වෙර කළේ නැ... ඒත් එයාලා හැසිරෙන්නේ හරි පහත් විදිනට...'

'කොහොමත් පුයේ නැදැකම් පවත්වගෙන යන්න මගෙන් අදහසක් නැ... ඔයා දත් ෂීවා අමතක කරලා දන්න...'

අම්මා මගේ හිස අකගැවය.

'අද මම අලුත් වෙබල් එකක් ලැබුණෙ... කොම්පියුටරයකුත් ලැබුණෙ... මගේ මේසට ගෙන් එකකුත් ලැබුණෙ... අම්මා දන්නවද හරි මම කිව්වා ඔරිස් එක ගානේ සෙල් ගෙන් එකකුත් දෙනවා කියලා...'

මම මහත් වූ ආශාවකින් අම්මාට කීවෙමි.

'ඔව්වර දේවල් ඔයාට ලැබෙන්නේ ඔයාගේ හිටපු තරකම ග්‍රහයෙක් මාරුවෙන්න ඇති...'

'මං හිටපු කාලකන්නිම ග්‍රහයා මාරු උනා... මාරු උනා නොමේ කොලොම් උනා... අම්මට මං එක දෙයක් කියන්නද...'

'මං...'

'ලොකු අම්මා කවදහරි දවසක අඩාගෙන අම්මට හොයන් එයි...'

'ඇයි...'

'ඇවිත් කියයි නංගියේ උමේ කෙල්ලට අරු කරපු දේ උං මගේ කෙල්ලටත් කලා කියලා... ඒක නොවුණොත් මං අම්මේ උත්පලා නොමේ... කැරම් කියන්නේ බල්ලෙක් අම්මේ... බල්ලන්ට ආදරේ කරන්න බෑ...'

මම ඇතුළතින් දවමින් කීවෙමි.

'වරුණි අප්‍රේමයෙන් අනාට වෙන්න දෙයක් නැ පුළුං දුනුත් එයා අනාට වෙලා ඉවරයි...'

ඇත්තටම වරුණි දත් අනාට වී අවසානය. කැරම් වැඩි පෙම්වතෙකු ලබන පෙම්වතිය පරාජය වන්නේ ඔහුට ආදරය කරන්නට ගත් ප්‍රථම දිනයේදීය.

'අම්මා පොළොන් අද බඩු ගෙනාවද...'

'ඔව්... ඔයා එන්න විකකට කළින් මං පොළේ සිටින්න ආවේ...'

'මොනාද ගෙනාවේ...'

'පොළොස් ගෙනාවා... දෙල් ගෙනාවා... කර්මල ගෙනාවා... තව කිහි ඉස්සෝ ඩිකක් හම්බ උනා... සකියකට බඩු ගෙනාවා... මේ සකියෙමි රහට ඒක හදලා දෙන්නමි...'

'හෙව් වැඩිපුර බත් මුල් දෙකකුත් දෙනවද...'

'ඒ ඇයි...'

'සමත් ඇත්ට්ටයි සර්ටයි... අම්මගේ බත් එක කන්න සමත් ඇත්ට් හරි ආසයි...'

'එහෙනම් පොළොස් මාළුවක් හදලා තිරි ඉස්සෝ කරව්ව උයලා... අල විකක් කෙල් දලා...'

'මැල්ලුමක් හදමු... ඒ ඇයි... කෙහෙල් කොළේ බැදලා දෙන්න...'

ඉරිදි දවසක ඔහුට එන්නට කියා මගේ අසිත්ම කෑම වේලක් හද දිය යුතුයැයි මම සිතාගත්තෙමි.

05

කැළිමිගේත්

මහේස් දික්කසාද නඩුව දෙදි සිටුවේ සිතුරාදවකය. ඊට කළින් දවසේ මයන්න මාවත් තත්තාවත් නඩුවේ මා වෙනුවෙන් පෙන් කිරින නිසිද සමරනායක මහතා හමුවන්නට එක්කාගෙන ගියේය.

හදවසේ කොතරම් ගස්කියක් ගොනු කරගන්නද නඩුව ද පාන්දර සිටම මම ඇහැරී උන්නෙමි. මම ජීවිතයේ කිසිම දිනයක උසාවියකට නොව සොලීසියකටවත් නොගිය කෙල්ලෙක්මි. මේ ජීවිතයේ අත් නොදුටු බොහෝ බියකරු අත්දැකීම් වලට මට මුහුණ දෙන්නට සිදුවුයේ කැරළි නිසාය.

ඔහු ආදරයේ අපාය මට සජීවී ලෙස පෙන්වූ යම් පල්ලන්ගෙන් පැවත එන්නාවූ ආදරවන්තයෙක් විය.

තාත්තා පාන්දරින්ම මගේ කමරයට පැමිණ ඇදමක වාඩිව මගේ හිස පිරිමැද්දේය.

‘පුතාට බයද...’

ඔහු කරුණාවෙන් ඇසුවේය. ගෙරියක් රන්වුවක් අසලක සිබෙනම් ඒ අසළින් එක් යන්නට බිය ලබාගෙන වූ මම උසාවියට කොතරම් බියදැයි මගේ තාත්තා කොඳින්න දනී. මා උන්නේ ඒ කම්පනයෙනි.

‘විකක් බයයි තාත්තේ... ඒත් මොනා කරන්නද උසාවි යන්නම ගිනනේ...’

තාත්තා කිසිවක් නොකියා මොහොතක් මගේ හිස පිරිමැද්දේය.

‘මාත් පුතක් එක්ක උසාවියට එනවනේ... බයවෙන්නෙතා... අපිට අල්ලන කුඩුවට දන්නේ නෑනේ...’

‘දන්නට තාත්තේ... කමක් නෑ... තාත්තා මා ගැන හිතන්නෙතා...’

‘මා මගේ ගැන නොහිතා කවරු ගැන හිතන්නද පුතේ... මේ ජීවිතේ සෙනසුරු මාරුවක් වෙත දවසක් කියලා හිතන්න...’

‘ම...’

මම උසාවියට යාම පිණිස සාරියක් ඇත්තෙමි. වොකලට පාට මල් වැටුණ බටර් පැහැගත් ඒ සාරිය වෙනදටත් වඩා උනන්දුවෙන් මම ඇත්තෙමි.

මාව දමා ගිය පසු මගේ ජීවිතයේ සුදු කොඩි එල්ලී ඇතුළු කැරළි සිතනවා විය යුතුය. ඔහු උසාවියේදී මාව මළකඳක් සේ බලන්නට ආශාවෙන් සිටිනවා විය යුතුය.

මළකඳක් වූ උත්පලාව දකින්නට එන කැරළියේ දෙතෙන් වලට ඒ කුරිරු සතුට නොදෙන්නට මම සිතා ගත්තෙමි.

ජීවිතයේ එක් අර්ධයක් කඩා වැටුණ බව සැබෑය. එහෙත් ඒ සම්පූර්ණ ජීවිතයේම කඩා වැටීම නොවේ.

මයන්න ඔහුගේ වාහනයෙන්ම රූපේ අයිසාවත් එක්කාගෙන මාව උසාවි ගෙන යන්නට ආවේය. සුදු කම්සයට මෙරුන් පැහැගත් ටයි පටියක් පැළඳ උන් ඔහු මෙසේ මා වෙනුවෙන් උසාවි යා යුතු කෙනෙක් නොවේ. ජීවිතයේ අසීරුම හා දුෂ්කරම අවස්ථා වලදී බඩ බැදගෙන එන්නේ බේරුම් මිනිසුන්ය.

අම්මා අපත් සමඟ උසාවි යන්නට ආවේ නැත. මාත් සමඟ ආවේ කාන්තාත් මයන්නත් රූපේ අයිතියයි.

උසාවි යන්නට පෙර මම අම්මාට දණ සිබා වැන්නෙමි.

'මං එන්නැත්තේ ඔබුන්ට දක්කනම මට වාටත්නැති නිසා මැණික...'

අම්මා මගේ හිස අතහා කීවාය.

වාහනයේ පසුපස අසුනට මා කාන්තාත් සමඟ නහින්නට යද්දී රූපේ අයිතා මාව වැලැක්වුවේය.

'නංගි ඉස්සරහ සිටි එකේ යන්න...'

'කමක් නෑ අයිතා ඉස්සරහ යන්න...'

මයන්න මා දෙස බැලුවේය. මහුද අද ලස්සනයි. අද පමණක් හොඳ ඔහුට මට හැමදම් ලස්සනයි.

'බබා ඉස්සරහට එන්න...'

ඒ ඔහුගේ අණය. මම කීකරු උනෙමි. මට සිහු ප්‍රශ්නය මා වැනි අනාර් වූ... අසරණ වූ... සාමාන්‍ය පන්තියේ සාමාන්‍යම කෙල්ලෙක්ට කම වාහනයේ ඉදිරිපස අසුනේ තබාගෙන යාමෙන් ඔහු විඳින සතුට කුමක්ද කියාය.

ඔහුත් සමඟ වාහනයේ ඉදිරිපස යද්දී ජීවිතයේ බොහෝ දේ අහිමි වූ කෙල්ලෙක් ලෙස මට තමි තඩ්කියාවක සුවය මැවෙයි. ජීවිතයේ මහා ආඩම්බරයක් දනෙයි.

වාහනයට ගොඩ වූ පසු මයන්න මා දෙස බැලුවේය.

'කෙල්ලට බයද...'

කොතරම් ලස්සනට උන්නද මගේ මුහුණින් බය පිටාර ගලනවා විය යුතුය.

'ඒ...ක...ක... මං උසාවියක් ගිහින්න ගිහින්න නෑ...'

'එයා පුනේ තැලිවිට පොඩ්වෙව්ට ගෙමෙක් නෙමෙයිනේ... වහිනකොටත් බය කෙල්ල...'

පසුපස අසුනේ උත් කන්නා කීවේය.

'කමිත්ට ඕන නැති කෙනෙක්ගෙන් වෙන්නෙන්න අපායට උන්න යන්න පුළුවන් වෙන්න ඕන බබා...'

'මං බය වූනේ දික්කසාදට නෙමේ පර... උසාවියට...'

අම්මා වාහනය අසලටම තැම්ණ මයන්නගේ තැන්නෙන් හිස දමමාය.

'තන්නද ඇත්ටි බයවෙන්නෙතා... මං කෙල්ලට බලාගන්නවා...'

'අපේ රත්තරන් පුනේ සිකාට කොතොම පින් දෙන්නද මන්ද...'

'මගේ එකවුන්ට එකට දන්න ඇත්ටි... හොඳ... අපි යන්නමි...'

ඔහු විහිළුවක් කර අම්මාගේ මුහුණ අතහැරීමි. මම ආයායවත් බලා උන්නෙමි.

'මම උදේ ලෝයර්ට කකා කලා අත්කල්... එයාලගේ ලෝයරුත් සමරේ අත්කල්ට කකා කරලා දෙහොල්ලොමි සිවෙස් එකට කැමිති නිසා තඩ්කිකුත් ඉල්ලන්නේ නැති නිසා ඉක්මනට අවර කරනවු කිත්ලා... අර ලෝයරුත් කියලා අපටත් ඕන ඒක කමිටි මේ කෙල්ල අහිංසක දරුවෙක් කියලා...'

අපට ලැබුණේ හොඳ නීතිඥ මහතෙකි.

'අපේ ලෝයර් මරු ප්‍රශ්නයක් අහලා... මෙව්වර හොඳ කෙල්ලෙක්ට සිවෙස් කරන්නේ ඇයි කියලා... නිකං යාළකමට අහලා සියෙන්නේ...'

'එතකොට...'

'ඒ ලෝයර් කියලා මොනවා හරි ප්‍රශ්න සියෙන්නත් ඇති... කියලා... අපේ ලෝයර් හිතාවෙලා...'

ප්‍රශ්න සිහුණු බව ඇත්තය. ප්‍රශ්නය සිහුනේ කැළඹීමේ ආත්මයය. ඔහු ආදරය වැනි පූජනීය බැඳීමකට ගැළපෙන දේව දරුවෙක් නොවේ. පියාවගෙකි. පියාවයන්ට කැබිස යුක්තේ පිටිව

මල් හොඳ මර කිලිය. ලේය. පිදේනි කට්ටිය. ඒත් මා මගේ ආත්මයෙන්ම දුන්නේ ආදරයේ පිටිව මල්ය. පියාවියෙන් වූ කැරම ඒ පුණ්‍ය භාණ්ඩ බාර තොගන්නේ ඔහු පියාවියෙකු නිසාය.

මංගොඩවිල අට්ටකරණය අසලට අප ළඟා වෙද්දී උදෑසන නමට පමණ විය. මයන්න උසාවිය ඉදිරිපිට වූ වියාල මාර ගසක් යට වාහනය නැවැත්වුවේය.

'බයවෙන්නෙයා... මං ළඟ ඉන්නවනේ...'

මයන්න වාහනයෙන් බිහින්නට පෙර මට ආදරයෙන් කීවේය. 'බයවෙන්නෙයා මං ළඟ ඉන්නවනේ...' දෙවියනි මේ වචන ටික මොන කරම් පුබලද... පිරිමියෙකුට ගැහැණියක් වෙනුවෙන් මේ වචන ටික ආදරයෙන් සාවිච්චි කළ හැකි නම් ඊට වඩා මිනිස්කමක් නව කොහෙද... ඇත්තටම ඉන්පසු ගැහැණියක් 'බය' කියා දෙයක් ජීවිතයේ තබා ගත යුතුද... ඉංග්‍රීසි පොතක කිසි වැඩියක් මම පිහිටිය. Keep me and Safe me... මාව තබාගන්න... මාව රැකබලා ගන්න... ඒ එහි සිංහල තේරුමයි...

පුදුමයකට මෙන් කැරමින් වැන් විය පැමිණ නැවැත්වූයේද ඒ සමඟය. ඔහු ආවේ ඔහුගේ මතුරෙකුද සමඟය. මම ඔහුට හඳුනාමි. ඒ කරුණය. ඔහුද කැරම වැනිම රස්කියාදුකාරයෙකි.

මම මයන්න හා සමාන්තරව පා තැබුවෙමි. කැරම වාහනයෙන් බැස උසාවිය දෙසට එන්නට පෙර යළිත් මා දක නතර විය. මම එක් වරක් ඔහු දෙස බැලුවෙමි. ඔහු සිතනවා විය යුත්තේ ඔහු මට අනතුරක් කර දික්කසාද කර ජයගන්නා කියාය. ඔහුගේ ආදරවන්තිසද සිතනවා විය යුත්තේ එසේය.

නැත. මම දින්නෙමි. ඔහු පැරදුනේය. අත්තයටම පැදුනේය.

මම මයන්න වැනි ඉසාමත්ම ගරු සම්පන්න පිරිමියෙකු සමඟ උසාවියට ඒ යැයි කැරම හිතෙකින්වත් නොසිතන්නට ඇත.

එහෙත් ජීවිතයේ අභාග්‍ය සම්පන්න දේවල් වූ සමයේදීම මේ උතුම් මිනිසා මාත් සමඟ විය. ඔහු අත්සන්කක බව සැබෑය. එහෙත් මානුෂික ලෙකාරය කිසි මේ මිනිසා සමඟ මෙසේ එක මඟ යාම පවා මට ආඩම්බරයක් විය.

'බලන්නෙයා තාත්තේ...'

තාත්තා කැරම දෙස බලා දෑ මම කීවෙමි. එවර මයන්න හැරී බැලුවේය. ඔහු බැලූ එක හොඳය. කැරම මයන්නට හොඳින් බලා ගනු ඇත. වැදගත් පිරිමියෙකු සතු සියර කළමණා සමඟ අකාලාකාර වූ කරුණාබර පුහුණක් කිසි මහත්තම කැරම දකිය යුතුමය.

'එයාද මේ මයාව එක කිව්ව පිස්සා...'

මයන්න සිතායි ඇසුවේය.

'බව් යර්...'

මම බිම බලාගෙන කීවෙමි.

'දක්කම ජේතවා මැණික් ගලක් පිරුවානා ගලක් කියලා හිතලා විසි කරන පිස්සෙක් කියලා... උසාවියකට ලස්සනට වයි එකක්වත් දන් එන්න දන්නැ...'

සැබෑය. කැරම පැමිණ කිසිවක් රස්කියාදුකාරයෙන් මෙහි. ඔහු මතුල් දවසේදීවත් ලස්සනට ඇත්තේ නැතැයි කියන්නට මට සිදුණි.

'හැබැයි මිනිසා මයාව වීවෙස් කරන එක හොඳයි...'

මම හිස එසවූයෙමි. එහෙත් 'ඇයි' කියා නොඇසුවෙමි.

'මොකද දන්නවද... මැණිකක අතෙ දන්නැයි මිනිසෙක් මැණික් කියත් ඉන්න හොඳ නැ... ඒක යන්න ඕන හොඳ පෙල් කාරයෙක් ගාවට... අපි කරන්න ඕන නැ... දෙවියම් ඕවා කරනවා... මං ලෝකර ඇවිත්ද කියලා බලලා එන්නම් බබා... තාත්තයි රූපෙයි එක්කම ඉන්න...'

මයන්න එසේ කියා උසාවිය තුළට ගියේය. මම බැලුවෙමි. කැරම පෙනෙන්නට නැත. ඔහුට තොපෙකීම යනවා නම් හොඳය.

'මුණ දෙන්න බැරි කමටම මහ උන්දල නැ... ලැජ්ජ නැතුව පුතණ්ඩියා විතරක් එවල...'

සාක්ෂා මම ඉංග්‍රීසි කීවියා, මටද එය සිහිවුණේ දන්නේ.

'කළේ අවිලම් වැඩක් කියලා දන්නවානේ සාක්ෂන්...'

'පුතයි මයන්න පුතයි එකට එනවා දකලා මිනිසා වීම් උනා...'

'ඇත්තද... එයාට පේන්න කමයි මාත් එකවම ආවේ... අඩුම හතේ අපට මිනිස්සු හරි ඉන්නවා කියලා පෙන්වන්න...'

'පුතා කිව්වා හරි... උසාවියට ඇවිත් තියෙන කැටි...'

'උණ පුරුකේ දලා බඩු වලියේ ඇදේ අවින්න බැ සාක්ෂන්...'

'මි... පුතා බයනොව් ඉන්න...'

'වේලාසන බයඋනාට මෙතනට ආවට පස්සේ ඒ බය ගියා සාක්ෂන්...'

මම රූපේ අයිතා දෙසද බලා කීවෙමි.

'මේවල ඉන්නේ මිනිස්සුනේ නංගි... තවු අහන්නෙත් මිනිස්සු... තවු කියන්නෙත් මිනිස්සු... එව්වරයි... මේ අවමගලේ ඔයා දුකක් හැඟුව හලවලා දන්න... ඒ ඔයා වගේ අහිංසාක හොඳ කෙල්ලෙක්ට ගැළපෙන කොල්ලෙක් නෙමේ... මං ආශ්‍රය කරලා නෙමේ... මුණ බලලා කියන්නේ...'

කැබැට... ඔහු මට කොහොමත් ගැළපෙන්නේ නැත. මා කැරමට ආදරය කරන්නට ඇත්තේ මගේ තරක ග්‍රහයෙක් ඉන්නා කාලයක විය යුතුය.

'ඇත්ත අයිතේ... ජීවිතේ වැරදෙන්නේ කිසිලා නෙමේනේ අයිතේ...'

'ඔව් නංගි... ඒත් හිතලා මතලා ජීවිතේ හදගන්න පුළුවන්...'

'මි...'

මයන්න උසාවියේ සිට ආවේය.

'අපි යත් ඇතුළට බඩ... යත් අත්කල්... ලෝකරුත් ඇවිත් ඉන්නේ... එන්න...'

මයන්න මගේ අතින් අල්ලාගන්නට මෙන් ගොස් යළිත් අත ගත්තේය. ඔහු අල්ලා ගත්තද කමක් නැතැයි මට සිතුවේ.

එවැනි පිරිමියෙකුගේ ජීවිතේ එල්ලී උසාවියට ගොඩ අසායට වුව යන්නට මා කැමතිය.

උසාවියේදී මා ඉඳගෙන උන්නේ මයන්නටත් සාක්ෂාවත් මැදිවිය. කුමක්දේ හේතුවක් නිසා මට සිතුවේ මේ මා දෙසක ඉන්නේ මගේ ජීවිතයට වැඩියෙන්ම ආදරය කරනා පිරිමින් දෙදෙනාට මැදිවිය කියාය.

මට බියක් නොදැනුවත් ඒ නිසාය.

කැරමී ඉඳගෙන උන්නේ අප ඉඳගෙන උන් පුටු පේළියට පසුපසින් වූ පේළියේය. ඔහුට මට හොත් අතින් පෙනෙයි. වරක් දෙවරක් හොට කිහිප වාරයක්ම කැරමී මා දෙසක් මයන්න දෙසක් බලනවා මම දුටුවෙමි.

බොහෝ පිරිමින් අසිහිපිටි කුහකය, ඔවුන් ගැහැණුන්ට ජීවිතය අහිමි කරනවා පමණක් නොව ගැහැණු ජීවිතය අමාරුවෙන් හදගන්නවා දකින්නටද අකමැතිය. කැරමී අයත් වන්නේ ඒ බොහෝ පිරිමින් අයත්වන දේවදත්ත කුලයටය.

'අඩුම තරමේ ඒ කෙල්ලටත් ජීවිතයක් කියලා දෙසක් කියෙන්න ඕන... කියා හිතන්නටවත් එවැනි පිරිමින් තුළ මනුෂ්‍යත්වයක් නැත.

එහෙත් හැම පිරිමියෙක්ම එසේ නොවේ. අනන්ත වූ කපුටු බෝර් ගස් අතර කුන්තරා බෝර් ගස්ද නැතුවා නොවේ. මගේ වම් පසින් ඉඳ මෙසේ අනන්ත වූ දයාවකින් මට සෙවණ සඳහා මයන්න වනාහි එවැනි කුන්තරා බෝරියකි. එවැනි පිරිමියෙකු වටා කිරි කළ හකක් ගෙන වට වීසි එකක් ගොස් පුජා පැවැත්වුවද වරදක් නැත.

'අපේ කේස් එක...'

උසාවියේ තෙල්කමුදලි තවු අංකය කැ ගසා කියද්දී මයන්න මගේ කණට කර කීවේය. ඔහුට මගේ තවුට අපේ තවුවිය. ඔහු මට ජීවිතය කියාදෙන්නේ එහෙමය.

අපේ සමරනායක නීතිඥ මහතා සමඟ කැරමීගේ පැත්තෙන්වූ

නිතරම මහතාද හැසිරවිය.

පසුව විනිශ්චයකරු සමඟ ඉංග්‍රීසියෙන් මොන මොනවදේ කියුවේය.

මම කොල් පට පද කරගෙන බිම බලාගෙන උන්නෙමි. කැරමින් මගේ නම් කියවෙද්දී මම එකවරක් සමඟක් හැරී බැසුවෙමි.

දත් සතුටුදායී අසන්නට මට සිත් විය. මහු බොරු කල්පනාවට බවක් ගෙන අධිකරණය දෙස බලා උන්නේය.

මහුව මහුගේ ජීවිත කාලයේදී අනන්ත ගැහැණු මුණ ගැසිය හැක. මවුන් මහුව ආදරයද කරනු ඇත. එහෙත් මහුව වන්දනා කරන්නට පවා ඉදිරිපත් වූ එකම ගැහැණිය මාය. කැරමී අද මෙසේ තවු දමා පාරට බස්සන්නට සිතුවේ එවැනි වූ මාවය.

මට ප්‍රශ්නයක් නැත. ආදරය කළ දෙවියෙකු ගැසී සිතු කෙනා දේවලයෙන් පලා ගියාට පුණ බඩු වීසි කළ යුතු නැත. මගේ පුණව මුළු හදවතින්මය. හෙට දිනයේදී මගේ දේවලයට උතුම් දෙවියෙකු වඩිනු ඇත. මම එකවරක් බලා සිටිමි.

‘ලබන විසිතුන්වෙනිදට සාක්කි කැඳවලා ඊට සස්සේ තිත්දුටක් දෙනවපු...’

උසාවියේ විනිසුරු ඉංග්‍රීසියෙන් කියූ දෙස මයන්න මට පැහැදිලි කර දුන්නේය. මගේ පසුවට සැකසීමක් දනුණි.

‘උසාවියෙන් එළියට යනකොට මර්ච පාක් කරලා යන්න...’

මයන්න මට කියා දුන්නේය. මම මහුව අනුගමනය කර හිස මදක් පාත් කර උසාවියෙන් නික්මුනෙමි.

06

නඩුව

අවසන් වූ ඇසිල්ලේම කැරමී පිටතට ආව නැත. මහු නොපැමිණියේ මහුව මාත් මගත්තක් දෙස බලන්නට බැරී තිසාය.

‘මයා බයවෙන්නෙපා දුව... දවස් තුනෙන් හතරෙන් මම මේ ප්‍රශ්නේ විසඳලා දෙන්නමි...’

පිටතට ආ සමරනායක නිතරම මහතා කීවිය.

‘කැත්කියු සර්...’

‘සාක්කි විකක් කැඳවයි... අපි ඊළඟ තවු දවස 6 වෙලා හම්බවෙලා ඒ ගැන කතා කරමු මයන්න... පුණා පුළුවන් නම් හෙට හවස 8 පැත්තේ එන්න... අම්මා මට විස්තර වගයක් කිව්වා...’

‘ඔව් අත්කල්... මං එන්නමි... මට අත්කල් එක්ක තිදහසේ කතා කරන්න මින...’

‘බයවෙන්නෙපා... නිතිය තියෙන්නේ කරදර අඩු කරලා දෙන්න

තමයි... මි...සේ...

මයනේක නිවීමද මහතා සමඟ කතා කරන්නේ කුමක්ද... ඔහුගේ දික්කසාදය ගැනද... මගේ පසුව හෙත් යන ඇවිලී ගියේය.

ඔහු වැඩි කරුණකුගේ දික්කසාදය සොයාගැනීම අවසානවන්න දෙසක්ද... එවැනි තත්වයකට ඔහුව පත් කරන දෙවිය මොනතරම් අසාධාරණද...

ඔහු විවෘත වෙද්දී මම ඔහුව පුළුල් හදවතින්ම සුළු මංගල්ලයක්ම පැතුමි. එහෙත් බොහෝ මංගල්ල පැතුම් සිතූ ලෙස ඉටු වන්නේ නැත.

'පුතා එහෙනම් මයනේක පුතා එක්කම මිලිස් යන්න... මං මෙහෙමම යන්නම්...'

තාත්තා උසාවියෙන් පිටතට පැමිණ සිටිය.

'ඉන්න අත්කල් මං හෙදරට බස්සන්නම්...'

'එයා පුතා... මිලිස් එසේ වැඩ වැඩියි හේද... මට දුටු කීව්වා...'

මං මෙහෙමම යන්නම්... යන්නම් පුතේ... යන්නම් රුපේ පුතා...'

මම උසාවි දෙරකඩදී තාත්තාට ගිය පහස් කර වැන්දෙමි.

'උදේට එහෙනම් මොනාහරි කන්න පුතේ...'

'අපි යන ගමන් කනවා අත්කල්... තනේද ඇත්මිම කියන්න මං කෙල්ලට එක්ක' ගියා කියලා...'

තාත්තා උසාවිය ළඟින්ම බස් එසේ නැග ගියේය.

'අත්කල් පව්...'

මයනේක මිනිසුන්විය.

'එයාලා දෙන්නට දකිද්දී මගේ පසුවත් පිටවෙනවා සර්...'

ඔහු මදෙස බැලුවේ යමක් අසන්නටය. එහෙත් මයනේක එය ඇසුවේ නැත.

'හරි බඩගිනියි රුපේ... කාලම මිලිස් යන්...'

'නුගේගොඩ වසන්තා තවත් එකට ගිහින් හෙරේසේ කාලම් යන් සර්...'

'එක මරු...'

අපි නුගේගොඩ නගරයේම වූ වසන්තා තවත් තමන් සුක් ඉන්ද්‍රියන් අවන්තලට ගොඩ වුනෙමු. ඇතුළු වෙද්දීම ඉන් උරු පිටි වලින් සැදුනු වඩේ සුවද එන්නට විය.

'මැද හිල වඩයි... හෙරේසේ කපු... හේද උස්සලා...'

මයනේක සිතාපි ඇසුවේය.

'ම...'

'මං සර් වූ පාරක් දලා එන්නම්...'

රුපේ අයිතා ගියේ එසේ සියා සිතාපෙමිනි.

'සොටත් වූ පාරක් දන්න මිනද...'

'මං හෙදරයි සිලිස් එකේදියි ඇරෙන්න වූ දන්නා...'

'හොඳ ළමයි එහෙම තමා... ඉ...සි...ත්...'

ඔහු දිග පුසුමක් හෙළා කතාවකට මුලක් සෙව්වේය. මම මේයය මත සිටු ඔහුගේ සුරත දෙසම බලා උන්නෙමි.

'ස.ර්...'

මම හිමිහිට කතා කළෙමි.

'කියන්න බබා...'

'මං දෙසක් අහන්න හිටියේ...'

'දන් අහන්න...'

මම හිස ඔසවා ඔහු දෙස බැලුවෙමි. මයනේක අහිතක් නොමැතිව සිතාසුනේය.

'මං ජීවිතේ පතුල් හිටියේ... අද මෙහෙම ඉන්න මට සර් ලොකු ශක්තියක් දුන්නා... මං වගේ කෙල්ලෙකුට දරාගන්න බැරි කරමි දේවල් සර් දුන්නා... ගොඩාක් දුන්නා... සර් මාව මෙහෙම අද

උසාවි වලත් එක්ක යනවා... මාත් එක්ක උසාවිවල දුක් විදිනවා...

'ම...'

'මට කන්න දෙනවා... බොන්න දෙනවා...'

'ම...'

'ම... ම... සර්ට මොනවද දෙන්නේ...'

ඔහු වේවර්වරයා හෙතා අයිස් වතුර වීදුරුවේ පිටත බැඳී සිටු සිතල දිය සිංදු ඇඟිලි තුඩු වලට ගෙන මගේ අතේ පිටි අත්ලට ඉස්සේය. ඉත්තසු මගේ අත දෙසම බලා උන්නේය.

'ලස්සන කිසිවක් කළේ ඔබ... ඩාක් මැජෙක්ට්ටා ඔයාගේ අතට ලස්සනට ගැලපෙනවා...'

ඔහු කතාව මාරු කළේය.

'ඔව් සර්... මගේ අතට ඩාක් කළර් මැජෙක්ට්ටා රෙද්දි කප්පයයි පින්කුයි මක්කොම ගැලපෙනවා... ඒක නෙමේ සර් ම... අතන්නේ... මගෙන් සර්ට මොනවද ම... දෙන්නේ...'

ඔහු සිනාසුනේය.

'ඉල්ලුවොත් දෙයක් දෙනවද...'

මම කොල්පට මැත්කර සිනාසුනෙමි.

'ම... ඕන දෙයක්... මට සර්ට දෙන්න බැරි දෙයක් නෑ...'

'බබාට සුවර්ද...'

'ඔව්... හොඳට සුවර්... සර්ටයි මගේ අම්මටයි කාත්තටයි දෙන්න බැරි දෙයක් මගේ ජීවිතේ නෑ...'

'උඔට හොඳට මගේ ජීවිතේ කේරෙනවා...'

'ඔව්... හොඳට කේරෙනවා... වීදුරුවකින් වගේ මට පේනවා...'

'මගේ අම්මට පස්සේ මගේ ජීවිතේ හොඳටම කේරුම් ගත්තේ ඔයා...'

මම ඊට නිතරම උනෙමි.

'මට ඕන මොනවද කියලා උඹ හොඳට දන්නවා...'

ඇත්තටම ඔහුගේ ජීවිතයට අවශ්‍ය කුමක්දයි මම හොඳින්ම දනිමි.

'ස...ර...'

'ඉල්ලුවත් තුනක් උඹ මට ඒක දෙනවා කියලා ම... දන්නවා කෙල්ලේ... ඒ නිත අවුතුටෙන් ම... මොනාත් ඉල්ලන්නෑ... දවසක් එයි... මීට වඩා හොඳින් ලස්සන... එද...ව...'

'ඇයි සර්... පි ඒක එදට කතා කරවු...'

ටොයිලට් එයට ගිය රූපේ අයිසා ආවේය.

'අම්මේ බැරි එකක් විකර ගියා...'

'ඔහ්... බලන්න බබා ඒක කියන කැක...'

'ස්වභාවික පෙද සර්... සර් දන්නවද ආයුර්වේදයේ සියෙතවා දේවල් පහක් ඉවතෙන ඉන්න හොඳ නෑ කියලා...'

'ඒ මොනාද...'

'එකක් කන් බර... ඒකට කියන්නේ මල මේහය කියලා අනික වු බර ඒක කියන්නේ මුත්‍රා මේහය කියලා අනික පඩි... ඒ කියන්නේ අබේ වානය...'

මම කට කකාරගෙන සිනාසුනෙමි.

'අනිත් දෙක...'

'අනිත් එක දිමක... අන්තිම එක කමයි...'

'මොකක්ද...'

රූපේ අයිසාග දෙයක් මගෙන් දෙයක් බලා සිනාසුනේය.

'කියපන් බ... මොකක්ද අනිත් මේගේ...'

'ශුක්‍ර මේගේ ඒකත් හොඳින් පාලනය කරගෙන ඉන්න

හොඳ නැ...

මම අහන බලාගෙන සිතාගෙනම.

'ඇත්තමිද මා...'

'මා මොකටද පර් බොරු කියන්නේ... අපේ සියා ආයුර්වේද වොන්ටර් කෙනෙක්නේ... එයා තමයි කියන්නේ.'

'උමක් දන්න දේවල්...'

අප මේකට වට කරගෙන මම මගේ නියොගු වල ගැල්වු නිය ආලේපනය දෙස බලා උන්නෙමි. ඔහු ස්පන්ධ කිසි පසු මගේ අප ගැන මට වෙනමම ආවමිබරයක් ගුණි.

දික්කසාද නඩුවට මුහුණ දීමෙන් පසු මම පෙරටත් වඩා උද්යෝගයකින් වැඩ කරන්නට පටන් ගත්තෙමි. මේ මමමද සියා සිතාගත නොහැකි කරමට මම වෙනස් වුයෙමි අද මේසේ හදවතට එන පණ මින් පෙර සිටුණේ කොහේද සියාව මම හොඳත්ගෙමි.

ජීවිතයේ වෙන හැම ඇදවැටීමක්ම සම්පූර්ණ පරාජයක් නොවේ. එහෙත් ඒ සත්‍ය කෙනෙකුට අවබෝධ වන්නේ අසාමාන්‍ය ලෙස හැඩීමෙන් පසුය. මමද එසේ අදහාගත නොහැකි කරමට හැඩුවෙමි. කපුරු වැහිරුවෙමි.

එසේ ගලා ගිය කපුරු වලට පවා අප මම වෙර කරමි. දෙනෙකින් ගලන හැම කදුළුකම සාධාරණ කරුණකින් සිබිය යුතුය. යුවතියක් කපුරු සැලිය යුක්තේ ආදර අහිමි වී යාමෙන් මිසක අනාදරය අහිමි වී යාමෙන් නොවේ. මම පසුගිය කාලය පුරාම හැඩුයේ අනාදරය අහිමි වී යාමෙනි.

අද මා ජීවත් වන්නේ මගේ ජීවිතයේ සිටු ඒ අපුරු කාලපරිච්ඡේදය සිහිනයකැයි සිතාය. මම ඒ අපුරු සියකරු සිහිනයෙන් එසේ පෙරේද පිහිටුනෙමි. ජීවිතය ඒ සියකරු බිනායේදී දුටුව කරම අපුරු දෙයක් නොවන බව මට වැටුහුණෙමිවදි වී දෙර කවුරු පියත් පත් ඇර උද අරුණාලෝකය දකිද්දි.

අවුරුදු විසිදෙක යනු යුවතියකගේ ජීවිතයේ ලස්සනම යුගයය. ජීවිතයේ හොඳ සහ නරක මේ සුන්දර වියදීම ප්‍රත්‍යක්‍ෂ කර

අවබෝධ කර ගන්නට ලැබීම ගැන මම සතුටු වුයෙමි.

යළි මට කෙදිනකවත් ජීවිතය වරදින්නේ නැත. එය මම ඉඳුරාම කියමි.

මේ උත්සල යළි සිසිම දිනයක ජීවිතයේ පරාජය පිළිගන්නට සූදනමි නැත.

දික්කසාදයේ ප්‍රථම නඩු දිනයේදී ගංගොඩවිල උසාවියෙන් මා පිටව ආවේ මේ සියල්ල මගේ ජීවිතයට ආසිරිතදයක් මිසක බේදවාචකයක් නොවන බව අවබෝධයෙන්ම කේරුමි යෙනය.

පිරිමියෙකුට ජීවිතය එකවරක් යළි පටන්ගත හැකි නම් ගැහැණියකට එය දෙසුන් වරක් පටන් ගත හැකිය. දෙවියන් ගැහැණුන්ට මවා ඇත්තේ පිරිමියාට වඩා ජීවිතය දරා ගත හැකි ලෙසිනි. ප්‍රසව වේදනාව වැනි දරුණු වේදනා ගැහැණියකට දෙවියන් දී ඇත්තේ ඒ නිසාය. හැම ගැහැණියක්ම වයස අවුරුදු දහතුනේ දහසයේ සිට හැම මාසයකම ලේ සම්බන්ධ අත්දැකීම් විඳියි. කිලෝ ග්‍රෑම්ක දරු ගැබක් දස මාසයක් පමණ දරාගෙන ඉඳියි.

මගේම මාව උක්ටරියේ නිෂ්පාදන කළමනාකාරිණිය කළ පසු මම මව්වක් උසුලා ගත නොහැකි කරමි වනකිමි තොත්තක් මා පිට බලෙන්ම පටවාගෙන වැඩ කළෙමි. ඒ වැඩ වල ප්‍රතිඵල දකිද්දී මට ඇතිවුයේ සුදුමාකාර සතුටකි. සති තුනක් වැනි කෙටි කාලයක් තුළ ඇසුරුමි කළ බෝතල් දහස් ගණනක් සාද නිම කරන්නට මට හැකි විය. ගබඩා කැල්ලේ පෙට්ටි කර ඇති ඒ ඇසුරුමි බෝතල් ප්‍රමාණය දකින හැම වාරයකම මට ඇසිවන්නේ මා ගැනම අභිසංක ආවමිබරයකි.

මම ජීවිතයේ බොහෝ දේ සිදුවී යළි මේ උක්ටරියට එද්දී මේ ගබඩා සිටුණේ සම්පූර්ණයෙන්ම හිස්වය. මුළුතැන්ගෙයින් ආවේ මුඩු සුවදකි. එහෙත් දත් යළිත් මාළු කිලෝ හතළිහේ පනහේ ඇඹුල් සියල් දවස පුරා දවෙයි. වම්බඩු කිලෝ සියය දෙසියය මෝල් හැදෙයි. එළු කිලෝ දෙසියය තුන්සියය සිහි සම්බෝල හැදෙයි. ඒවා එහෙමම අලුත්ම බෝතල් වලට ඇසිරෙයි. ලේබල් වෙයි. පෙට්ටි

වල තැන්පත් වෙයි.

මා යටතේ වීසි පහක් පමණ කාර්ය මණ්ඩලයක් වැඩ කරයි. ඔවුන් සියල්ලන් සමහර මම ඉතාම ආදරයෙන් කැරුණාවෙන් වැඩ කරමි. ඔවුන්ගේ ප්‍රශ්න ගැන මම සොයා බලමි. අමාරුකම් ලෙඩදුක් ගැන මම සොයා බලමි. මහත්වි වී වැඩ කරන අයට අවශ්‍ය පඩි වැඩිවීම අසීරු ලදීම හා සොයා බලමි.

දත් පෙර සේම උදේ හවු වාහන දහයක් පහළොවක් ආයතනයට ඇදෙයි. සේවකයන් කඩයන් මෙන් එකාට මෙකාට දුවයි.

සියල්ලටම වඩා මා වඩාත්ම ආයා කළේ මේ හේතුවෙන් මයන්සේ මුහුණේ ඇතිවන සිතාහවටය.

ඔහු දත් මා එන්නටත් පෙර කාර්යාලයට පැමිණ යිවිසි. අතරමග ඇතිවන වාහන තදබදයට හිසින් දෙස් නගමින් මා එන්නේ ඔහුට පාත්දරම දකගන්නටය. මේ බැඳීම කවරාකාර බැඳීමක්ද යි ඇත්තටම මම නොදනිමි.

හැම බැඳීමකටම නමක් දිය යුතුය.

එසේ විය යුතු නැතැයි මම සිතමි.

අසාමාන්‍ය බැඳීම් වලට සම්භර වීට ලස්සනම නමක් සොයා ගන්නට බැරි වෙත අවස්ථා ඇත.

සිදු හාමුදුරුවනුත් ආනන්ද හාමුදුරුවනුත් අතර සිටුනේ කවරාකාර බැඳීමක්ද... ඒ බැඳීමට ඇත්තටම නමක් නැත.

07

සැන්දෑවක

මම ගබඩා කාමරයේ ඇසුරු සියර බඩු ස්වයංක්ෂේප නැවත පරීක්ෂා කරමින් උන්නෙමි. කොතරම් ප්‍රමාණයක් සාද නිම කළාද කිවහොත් දනට ඇති ගබඩා ඉඩ ප්‍රමාණය අවසන් වන තුරු බඩු සාද තිබුණි.

ආයතනයට අයුහින් ගත් නිලධාරී සමඟ මම ස්වයංක්ෂේප ගනිමින් උන්නෙමි.

'මි..ස්... මැඩම් ඇවිත්...'

නිලධාරී කීවේ මා කුඩා ඉණිමඟ උඩ නැග උඩම සිටු පෙට්ටි වල මාකර පෙන් එකකින් ස්වයංක්ෂේප අංකය දමද්දිය. මම එහෙමම ඉඳගෙනම හැරී බැලුවෙමි.

'අනේ රත්තරන් ඔයාට වැටෙයි පුතේ...'

සමත් ඇත්වී කීවේ කැරුණාවෙනි. ඇය මීට කාලයකට කළින් උන්නේ ලස්සනට මහතටය. එහෙත් දත් ඇය කෙටිවූ වී ගොසිනි.

'ගාණක් නෑ ඇත්ටි... මමම ස්වොක් වික බැබුළේ නැත්නම් මගේ නිකට හරි නෑ...'

මම අවසාන පෙට්ටියටද ගබඩා අංකය දමා ඉතිමිහෙන් බැස්සෙමි. දත් පුරුද්දට නැග්ගාට ප්‍රථම දිනෙද්දී මගේ දෙසා ඇහෙන්නට විය.

'පටි... ඔව්වර වැඩ කරලා මයා ලෙඩ වෙයිද දන්නෑ... මං මේ ආවෙක් මයාට බලලා යන්න...'

මම සාරි පටින් ගෙණේ වූ දහදිය පිය ගත්තෙමි.

'වැඩ කරනකොට ලෙඩ වෙන්නෑ ඇත්ටි... ලෙඩ සනීප වෙනවා... හිතේ ලෙඩයි ඇගේ ලෙඩයි මක්කොම...'

මා කීවේ මගේ අක්දකීමෙනි. ගිලන්ට තිබූ මගේ හදවත යළි සකස්වීමට මේ වැඩ මට මහා උපකාරයක් විය.

'ඒක ඇත්ත පුනේ... දත් මම වැඩ කරන්නෑ... බලන්න මට දකුණේ ලෙඩ... ඉස්සර උදේ පාන්දර පහේ ඉඳලා රැ. දහය වෙනකල් වැඩ කරපු කාලේ මට ආසාවට ඔළුවේ කැක්කුමක් හැඳෙන්නේ නෑ...'

'ඇත්ටි කෑම වික කන්නෑනේ... ඒකයි ඇහට පණක් නැත්තේ... එහෙම නැතුව ඇත්ට්ට ලෙඩ නෑ...'

මම කීවෙමි. ඇය ලෙඩ විය යුතු ගැහැණියක් නොවේ. දිරිය ගැහැණු සාමාන්‍යයෙන් ලෙඩ ගණන් ගන්නේ නැත.

'පසුවේ හින්දර කියාගෙන ඔත් කටක් කන්න බෑ පුනේ... දරුවෝ දුක් විඳිද්දී අම්මා කෙනෙකුගේ උගුරෙන් පහළට වතුර උගුරක් වත් යන්නෑ...'

'ඇත්ත... ඒත් ඇත්ටි මයන්න සර් දත් වෙනදට වඩා හොඳයිනේ...'

'ඔව්... මයාට පින් පිද්ධ වෙන්න...'

මම ඔහුගේ ජීවිතයට කුමක් කළාට සමත් ඇත්ටි මට පින්

දෙනවාදයි මම නොදනිමි.

'ස්වොක් රූමි එක ඉවරයිනේ පුනේ...'

'ඔව් ඇත්ටි... සර් මට පෝස්ට් එක දුන්නට පස්සේ මං ඉවර කරපු පළවෙනි ප්‍රතික්ෂේප ස්වොක් එක...'

මම ආඩම්බරයෙන් කීවෙමි.

'මේ කරමි ලොකු ස්වොක් එකක් අපි කවදවත් හඳුලා නෑ... මයා හොඳට වැඩේ කරලා... බලන් මයාම අපේ පුතණ්ඩියට හොඳට මැනෙන්නෙට්ටි පුළුවන්... ඒකෙන් මයාට මේ පෝස්ට් එක දුන්නේ... හරි දේ හරිම කෙනාට දෙන එක කමයි පුනේ මැනෙන්නෙට්ටි කියන්නේ...'

මා නිසා ඔහුට හොඳක් අසන්නට ලැබීම මට ඇත්තම සතුටකි. මහා සතුටකි.

'හෙට සේල්ස් පටන් ගන්නවනේ ඇත්ටි... ලබන සතිය වෙද්දී මේ ස්වොක් ටික ඉවරයි... ආයේ තව ස්වොක් එකක් පටන් ගන්න මං බඩු ගිවර කළා...'

'ඒක හොඳයි... අපි මාකට එකෙන් වැඩුනේ රත්කරන් අපි එක දිගට බඩු සප්ලයි නොකරපු නිසා... මයා බඩු ගොඩාක් හඳුලා විකරක් නෙමේ ඒ වල කොලිට් එකක් හොඳට බලලා... මං ඒයේ සාම්පල් අරන් ගිහින් වෙක් කළා... ඉස්සරට වඩා රහයි... ඇත්තමයි...'

'කැන්කියු ඇත්ටි...'

මගේ දෑය කළුපිත් පිරි ගියේය. මේ අද මට ප්‍රසංසා කරන්නේ මේ ව්‍යාපාරය ගොඩ නැඟ ගැහැණියයි. ඇය සාමාන්‍යයෙන් බොරු කියන්නේ නැත.

'පුතංග මහත්පිද...'

'නෑ ඇත්ටි... ඇයි...'

'මහත්පි නැත්නම් යන් මැණික විකක් ගෙවල් පැත්තේ... අපි

තේ විකස් කිරී නොවිටත් කතා කරමු...

'හා ඇත්වී යත්...'

සමත් ඇත්වී මේ මා සමඟ කතා කරන්නට යන්නේ මොනවාද... මොනවා වුවද ඒ මයන්ත ගැනය. අම්මා කෙනෙකුට එහෙමය, මොනවා කතා කළද අවසානයේ කියන්නට ඇත්තේ දරුවන් ගැනය.

'ලලිතා... මේ මස්ටයි මටයි සැන්ඩ්විච්ස් විකස් හදලා තේ විකස් තේන්න... කෙල්ල මහන්සි වෙලා ඉන්නේ...'

සමත් ඇත්වී හෙදර මෙනෙකාරියට කැගයා කීවාය.

'අපි යන් පුතේ උඩට...'

සමත් ඇත්වී මාව ඉහළ මාලයේ වූ ඇතේ කාමරයටම එක්කාගෙන ගියාය. ඒ කාමරය බුදු කුටියක් වැනිය. ඇතුළු වෙද්දීම හඳුන්කුරු සුවද එයි. නිදන කාමරයටම යාබදව තිබූ බුදු කුටියේ විශාල බුදු බුදු රුවක් විය. මා කාමරයට ආවේ ඊට වැදීමෙන් අනතුරුවය.

'මේයා ඇවිත් දන් මාස දෙක තුනක් උනාහේ... එක දවසක් ආසාවට මය බුදු රූපට මලක් කියලා වැන්දේ නෑහේ...'

සමත් ඇත්වී කීවේ හුල්ලමිනි.

'මේ ආත්මේ පින් කරන්න හිත් දෙන්නෙත් සුරුවාත්මවල පින් කරපු අයට... පවිකාරයෝ...'

ඇය කීවේ හිතේ නොසතුටිනි.

'ඉදහන්න පුතේ...'

මම සමත් ඇත්වී අසලම ඇද මසින් ඉදහන්නෙමි. ඇය දුවෙත්ව පිරිමදින්නාක් මෙන් ආදරයෙන් මගේ හිස පිරිමැද්දය.

'මයා වගේ කෙල්ලක් මට ලැබුණානම්...'

ඇය කීවේ හුල්ලමිනි. මවද හිල්ලිනි. ඒ කතාව මටද අනිත් පැත්තට කිව හැක.

'කොල්ලා මයා එක්ක මේ අවමනලෙට මොනවාද කරන්නේ කියලා කියලා හැද්ද...'

සමත් ඇත්වී බැරැරුම්ම ඇසුවාය. දෙවියනි මා කුමක් කියන්නද... මයන්ත කියන්නේ ඔහු දික්කසාද වන පිටිය. ඒ වික මට සමත් ඇත්වීම කිව හැකිද...

'කියාගේ තේස් එක ගැන කතා කරන්න ලෝකේ ඉතම මය වෙලාවේ පුතා මොනවාහරි කිරිවිද...'

'ඔව් ඇත්වී... සමරසේකර සර් කිරිවා නිදහස් වෙලාවක ඇවිත් නිදහසේ කතා කරන්න ඕන කියලා...'

'එකකොට...'

'එකකොට සමරසේකර සර් කිරිවා නිසිස් නියෝගෙන් ජීවිතයේ ප්‍රශ්න අඩු කරන්න කමයි කියලා...'

සමත් ඇත්වී දිගු පුසුම්ක් හෙළවාය. මයන්ත වාමරියෙන් නිශ්චිත ලෙසම දික්කසාද වන්නට සිරණයක් යොන ඇත්දයි මම නොදනිමි. එහෙත් ඔහු ඉන්නේ සිරණයක් ගන්නට ආසාවෙනි.

මයන්ත ඉන්නේ දවෙමිනි. පිවිවෙමිනි. ඔහු කොතරම් ලස්සනට සිතා වුවද ඒ දවෙන පසුවේ දුක ඔහුගේ මුහුණින් දෙනෙකින් හිනි දර මෙන් පෙනෙයි.

ඔහු ඇතුළසින් කොපමණ දවෙනවායි දන්නේ සමත් ඇත්වී රූපෙ අයිසා හා මා වැනි ඔහුට දඩ්ව ආදරය කරන කිහිප දෙනෙක් පමණි.

'දරුවෙක්ට දික්කසාද වෙන්න කියලා මම කටක් ඇරලා කියන්නේ කොහොමද රත්කරන්... තේද...'

සමත් ඇත්වී කීවේ ඇඳුම්බරවය. ඇය කියන්නේ ඇත්තය. කසාදය කැඩීම යනු දේවාලයක් කඩන්නාක් බදු පව් වැඩකි. එහෙත් ඒ දේවාලයේ දෙවියන් පලා ගොස් තම්...

'මට තේ...රේ...ත...වා ඇ...ත්...වී...'

සමත් ඇත්වී දෙතෙතින් ගලා ගිය හදවිය ඇට කරම් වූ කඳුළු හිඳ දෙකක් පිහිගෙන මගේ හිසට පුරන කැවුණිය.

'මගේ දරුවාගේ අනාගතයේ වෙනුවෙන් මට පව් පිරුණාට කමක් නෑ පුතේ... එයා දුක් විඳිනවා දකින්න මං ආස නෑ... කාම පොඩි උත්... ජීවියේ පටන් ගන්නා විතරයි... කොහොම මේවා දරාගන්නවද දන්නෑ...'

'ඇත්වී බයවෙන්නෙසා... සර් එහෙම තාක්කි වෙන්නෑ...'

'තාක්කි වෙන්න මැණික හිඳේ... හොඳ වෙලාවට මියා ඇවිත් ආයෙත් ලැස්ටරි එක පටන් ගන්න එයාට උනන්දු කළා... එකකොට කමයි මටත් හිතුනේ මේ කොල්ලාගේ ජීවියේ ආයේ හදන්න පුළුවන් කියලා...'

'සර්ගේ ජීවියේ හදන්න දෙයක් නෑ ඇත්වී... පොඩ්ඩක් එහාට මේහාට කරලා පොඩ්ඩක් ඩෙකරේට් කරන්න විතරයි ඕනේ...'

සමත් ඇත්වී හිස වැසුවේ කඳුළු මැදින් සිනාසෙමිනි.

'මියාට හේරෙනවා පුතේ... ඇත්ත... හොඳින් කොල්ලේ දිනා බලද්දී මගේ එකාගේ ජීවියේ අමුතුවෙන් හදන්න දෙයක් නෑ... මේ ගැණිට සිබ්බේ මියා කියන්නා වගේ පොඩ්ඩක් ඩෙකරේට් කරන්න විතරයි... ඒකි ඇවිත් කොල්ලාගේ ජීවියේ හිබ්බේ ලස්සනත් නැති කළා... මං හරි ආයයි කවදහරි හොඳ අහිංසක කෙල්ලක් මගේ කොල්ලාගේ ජීවියේට ඇවිත් දරුවෝ දෙකුත් දෙනෙකුත් හදගෙන ලස්සනට ජීවත් වෙනවා බලන්න...'

ඇතුළතින් මගේ ළය හිරිවැටිගෙන ගිණේය. ඒ වරම මට ලැබෙනම්...

'මකත් මය පුස්ත වක විසදගන්නකෝ... ආයේ මොනාටවත් කැටලෙන්නෙසා... අපි ගාවම ඉන්න...'

සමත් ඇත්වී කීවේ ආදරයෙනි.

'නෑ ඇත්වී කවදවත් නෑ... දන් මගේ ලේසේ ඉන්නේ හතරදෙනයි... අම්මයි තාත්තයි සර්ගයි ඇත්වීයි... මට වෙන කවුරුවත් ඕන නෑ...'

'ඇත්ත පුතේ... ජීවියේ සතුටින් ඉන්න මහ හොඳින් ඕන නෑ... හරියට ආදරෙන් ඉන්නවනම් එක්කෙනෙකුත් ඇති...'

මම සමත් ඇත්වීගේ කසාව හා එකතුවෙමි.

'පුළුවන් කරම් සර් එක්කම ඉන්න... මම රුහෙවත් කිව්වා... එයාට තනිකමක් හිතෙන්න දෙන්නෙතා... පුළුවන් තම් පුතේ කැවද බිව්වද කියලත් බලන්න...'

අසර්වික මාසා හැඟීමෙන් මේ අම්මා මේ ටික මට කියන්නේ මොනකරම් ආදරයකින්ද... මගේ අම්මා මා ගැන හිතන්නේත් මෙලෙසම නොවෙද...

'මං... බ...ල...න...වා ඇත්වී...'

ඒ වචන ටික කියද්දී මටත් හොඳකිම මගේ දෑස් කෙස්විය.

'මං දන්නවා පුතේ... මට පස්සේ මගේ කොල්ලා ගැන වැඩියෙන්ම බැලුවේ මියා... ඒ වලට මං කවදහරි මියාට කළතුණ සළකනවා...'

'අ...නේ... ඇයි ඇත්වී එහෙම කියන්නේ... මාත් කාණුවටම වැටීට කෙල්ලෙන් ඇත්වී... මේ...හො...ම ජීවත් වෙ...ත්...නේ ඇත්වීයි සර්ගයි නිසා... ම...ම...ට කරපු දේවල් වලට මං හරිතම් උදේ හවස සර්ගෙයි ඇත්වීගෙයි කකුල් දෙක අල්ලලා වැදලා යන්න මී...න...'

'මියා බයවෙන්නෙසා පුතේ... මියා වගේ අහිංසක ගහිතුණ කියෙන දරුවෙකුට කවදවත් වරදින්නෑ...'

එහෙත් මට වැරදුනේය.

'ජීවියේ එක එක දේවල් වෙනවා තමයි ඒවා නොඋනා කියලා හිතාගෙන ජීවත් වෙන්න... ජීවියේට හොඳම අය හම්බවෙන්නේ තරකම අය හම්බ උනාට පස්සේ...'

ඒ කතාව සත්‍ය විය හැක. මගේ අතීතයේදී මට හමුවූ ඇතැම් දෙනා මේ ලෝකයේ මා දුටු තරමම අයය. එහෙත් පසු කාලයේදී මට මගේ ජීවිතයේ හොඳම අය හමුවිය.

'මියයි සර්ගයි එකම කාලෙක බැන්ද... දන් දෙන්නම එකම කාලෙක ඩවෙර්ස් වෙනවා...'

'සැර ඩි...වෙර්ස්... වෙන...ව...ද...'

මම පුදුමයෙන් ඇසුවෙමි.

'මං පුතා එක්ක රිටි කතා කරන්න ඉන්නේ කෙල්ලේ... මං හිතන්නේ වාමරින් මග ඉන්නේ ඩවෙර්ස් එක ඉල්ලන්න බැරුව... එයාගේ කාන්තා ටිකක් හදයි තේ... ඒකයි...'

'මේ ඔක්කොම ප්‍රශ්න විසඳෙයි... ඊට පස්සේ අපි ජීවිතේ හැන ආයේ මුල ඉඳලා හිතමු... දන් වැඩ කළා ඇති... හවසන් වෙලානේ... ගෙදර යන්න මැණික...'

මම සිතාසි නැතිවෙමි.

'සැර කම ආවේ නෑ... අද සතොසට ගියේ...'

'එහෙනම් සර් ආවමම යන්න...'

මම තේ ඩී යළි කාර්යාලයට ආවෙමි. ඒ වෙද්දී දසක කළුවර වෙලාගෙන අවසානය. මයන්න කාර්යාලයට ආවේ රූපේ අභියාචන සේලස් කරන ජයන්තවත් මගින් බස්සාගෙනමය.

08

මිත්‍ර කාර්යාල කාමරයේ විදුරු දොර අල්ලාගෙන ඒ දෙසම බලා උන්නේය. මම වරක් ඔහු දෙස බලා සිතාසි යළි බිම බලා ගත්තෙමි.

'නැමදම මං එනකල් ඉන්නවද...'

ඔහු ඇසුවේ දොර ලග සිට සෙමෙන් සෙමෙන් මා කරා එමිනි. මම යංකමට දෙනෙත් ඔසවා ඔහු දෙස බැලිමි.

'මි...'

'කවදවත් දලා යන්නේ නැද්ද...'

'මග...'

'මං නැවත් ගිවිසෙන්න...'

'නැවත් ඉන්නැ කියලා දන්නවා...'

'එවිවරම විශ්වාසද...'

'ම...'

මහු අතවම පැමිණ කල මගේ හිස මෙය ව පිරිමැද්දේය.

'මහත්මිය හේද... කේකක් හදලා දෙන්නද...'

'එක... යන්... මං හෙදර ගිහිත් බස්සන්නම්... යන ගමන් මොනා හරි බොමු...'

'මං වැන එකේ යන්නම්... සර් ගිහිත් වොස් එකක් දගන්න...'

'ඒ කියන්නේ උම් මාස් එක්ක යන්න ආය නෑ...'

මහුත් සමඟ යෝධු දමා යන්නට කොතරම් ආයදයි දන්නේ මගේ හිත පමණි.

'කියපත් ආය නෑ හේද...'

'එහෙමද හිතන්නේ කියන්න සර්...'

මහු බලාගත්වනම් බලා උන්නේය.

'යන්... කයිකස් දගෙන යන්...'

'එහෙනම් මං අම්මට කෝල් එකක් දලා කියන්නම් සර් රූත් එනවා හේ එක්ක මොනා හරි හදලා කියන්න කියලා...'

'අන්න වැඩේ...'

දුරකථනය ගන්නට මා හැරෙන්නට යද්දීම වාගේ මයන්න මගේ අතකින් අල්ලා ගන්නේය.

'සර්...'

'මුණේ සදුන් ගාගෙනද ඉන්නේ...'

මහු ඇසුවේ පුදුම් කතාවකි.

'ඇයි සර් ඇයි එහෙම අහන්නේ...'

'දැක්කහම ඇස් දෙකට හරි සහිපයක් එනවා... එහෙම වෙන්නේ සදුන් කල්ක ගාත් ගිටියාම...'

මගේ පසුව එහෙමම ඇවිලී ගියේය. දෙතෙත් බොදව් ගියේය.

'හරි මං සදුන් ගාත් ඉන්නවයි කියමු... ඒ කතාව ඇත්ත නම්

සර් මට සදුන් වහන්සරයක්... අරෙයේ එතෙකට මේකේ මගේ පසුවට සහිපයක් එනවා...'

මම කපුළු පිසගනිමින් කීවෙමි.

මයන්න මා දෙක බලාගත්වනම් බලා උන්නේය. ජීවිතය යනු... ජීවිතයේ සතුට යනු ආදරණීයම ජීවිත හා ඇලෙමින් ගැලෙමින් පැවැලෙමින් ජීවත් වීමය. ඒ කතාව සත්‍ය නම් මා ජීවිතයේ වැඩිම සතුටක් ලබන්නේ මහුත් සමඟ ඇලී ගැලී ජීවත්වීමෙනි.

ඒ ඇලීම ආදරය නම් වූ කෘෂ්ණවිද්‍යා මම හොඳකිමි. ආදරයටත් වඩා ඝනකම් බැඳීම ජීවිතයක පිටිම හැකිය... මහුත් මාත් අතර ඇත්තේ එවැනි වර්ග කළ හොඳකි බැඳීමකුයි මම සිතමි.

'අ...ම...මේ...'

'ඇයි පු...කේ...'

අම්මා පු...ඒ දෙයටත් කලබල වෙයි. මා අවිලාවේ හෙදරට කතා හොකරන්නේ ඇය කලබල වෙත නිසාය. එක අතකට මගේ ජීවිතයට සිදුවූ දේවල් වල හැටියට අම්මා එකේ කලබල වීම යථහාරිකය.

'නෑ... නෑ... මං නිකත් කතා කළේ... සර් එක්ක හෙදර එන්නේ... මොනා හරි හදලා කියනවද... සර්ට...'

'මොනද මැණික හදන්නේ...'

'මි... කම්බිපු පිරි කියනව හේද...'

'කියනවා...'

'එහෙනම් ඉඳි ආප්ප විකස් උණුවෙන් හදලා කිරි හොඳ්දකුයි පොල් මැල්ලුමකුයි හදමු...'

'ඒ ඇත්ද...'

'සර්ට ඇති...'

මහු මුහුණ පමණක් කෙමාගෙන බත් රූමි එකෙන් පිටකට ආවේය.

'සර් වෙත් එකක් දගෙනම් එන්න... මං ඉන්නම්...'

'ඇයි උඹට මං සහ හදද...'

මුහුණේ සුවඳට මා කොතරම් ආසාදයි දන්නේ මා පමණි. කැබැ පිරිමියෙකුගෙන් එන කැබැ සුවඳව ඇත්තටම මම ආශා කරමි. ඒ සුවඳ කෙදිනකවත් කැපමගෙන් ආවේ නැත.

'මං සර්ට උණුවෙන් ඉඳි ආප්ප හදලා තියන්න කිව්වා... කිරි හොඳයි පොල් මැල්ලුමයි එක්ක...'

'මරු... මං ආසම කිරි හොඳි ගහක් වගේ දගෙන කන්න...'

'හිඟින් කපු...'

අප දෙදෙනාම කාර්‍යාල කාමරයේ සිට ආවේ නිහඩවමය. කථවර කොට්ඨාසවේදී මයන්න මගේ අසින් අල්ලාගෙන මාව පඩිපහට ඇරවුවේය. රාගයේ හින්දරකින් තොර වූ ඒ ශරීර ස්පර්ශය ඇත්තටම සුන්දරය. මෙදය.

'හිඟින් බණිතවත් ඇති හේද කෙල්ල මට...'

'අර මක්කවද...'

'කිසිම නිදහසක් නැ... රැ වෙනකල් මාව නියාගෙන වැඩ ගන්නවා... කියලා...'

මම බිම බලාගෙන සිතාසෙමින් වාහනයට නැගෙමි. මුහුණ මාව මටක් වඩා අඳුනන්නේය. මයන්න මෙසේ අසන්නේ බොරුවටය.

'හේද...'

මුහුට අවශ්‍ය මාව අවුස්සන්නටය. අවුස්සා මගෙන් වචන ගන්නටය. ජීවන කාන්තාරයක ඉන්නා මුහුට එවැනි ඒවා ඇසීම සුවසේ විය හැක.

'මං හරි වදේ... හෙට ඉඳලා හතර වේද්දි මාක් යන්න ඉන්නෙ...'

මුහුණ සිතාසෙන්නේ සුක්කානම් කරකවමිනි... මම හොරැහින් බැලුවෙමි. දුන් ඒ මුහුණේ වෙනස බවක් නැත. මයන්න වාහනය පදවන අතරතුරම ගෙස බැඳි ටයි පටිය මුරුල් කර ගත්තේය.

'උදෙස් හතට එන එක හේරුමක් නැහැ... අවහිර වේද්දි මරිස් එකේ හිටියාම ඇසිනේ... හේද...'

'එකකොට මං උඹව අස් කරනවා...'

මුහුණ කෙදිනකවත් මාව අස් නොකරන බව මම දනිමි. එසේම මගේ දිවි සිබෙන තුරු මමද ස්ව කැමැත්තෙන් මේ රැකියාවෙන් අස් නොවෙමි.

'මොකද උඹ සිතාගන්නේ... හිඟින් ඉන්නේ හෙට අස් කරන්න බැ කියලද...'

'බැ...'

මම හිතුවත්කාර ලෙස කියා සිතාසුනෙමි.

'ඒ කියන්නේ මට උඹව අස් කරන්න බැ...'

'බැ කිව්වේ ඒක තමයි...'

මයන්න ටික වේලාවක් මා දෙස බලා උන්නේ නල්කිස්ස හන්දියේ වාහනය වාහන තදබදයට හසුවූ මොහොතෙදිය.

'ඇත්තටම මට මියාව අස් කරන්න බැ තමයි...'

ඒ තව ආවේ මේ වාහනයේ ඇතුළතින් තොට ඇත ඇත සාහරය දෙසින් යැයි මට සිතුවේ. 'ඇත්තටම මට මියාව අස් කරන්න බැ තමයි...'

'සර්ට අස් කරන්නත් බැ... මක්කොටම වඩා...'

'ම...'

'මං කවදවත් අස් වෙන්නෙත් නැ... රැ වෙනකල් හෙමේ පහුවද පාන්දර වෙනකල් මාව නියාගන්නත්... මං...මං...'

මගේ කට හඩ බිඳී ගියේ ඇයිදැයි මම හොඳකිමි.

'මියා වැඩ ඇරිලා ගියාට පස්සේ මට හරි පාරයි... සමහර වේලාවට මට හිතෙනවා මහ රැට මියාලගේ ගෙදර එන්න...'

'ඉතින් එන්න... යැයි කියන්නට මගේ කටට ආවේය. ඇතැම්

මානවයින් සතු දත් දත් පැමිණෙන්නැයි වැඩි හැඟීමක් මටද දෙනෙයි.

'ස.ඩ...'

'උත්පලා...'

'මාත් එක්ක හවස සමත් ඇත්වි දෙයක් කතා කළා...'

මුහුට සමත් ඇත්වි කිසු දේ ගැන කීම මගේ සුඛකමක් යැයි මම සිතුවෙමි.

'මොනවද... මං හැතද...'

'මි... සර්ගේ අනාගතය ගැන...'

'අම්මා අධිපත්තුයි...'

'ඇඩ්වො... ඒත් වෙනද වගේ නෙමේ...'

'එහෙනම්...'

'ඇත්විත් සිරණයක් අරන් ඉන්නෙ...'

'බබා කිව්වේ නැද්ද මාත් සිරණයක් අරන් ඉන්නෙ කියලා...'

'මොනා ගැනද සර...'

මම උතුරෙන් මෙන් ඇසුවෙමි.

'මගේ කසාදේ ගැන...'

'මි... ම... එහෙම කියන්න අමාරුයි... ඒත් සමත් ඇත්වි කියපු දේ මං සර්ට කියන්න ඕනෙ...'

'මොනාද බබා අම්මා කිව්වේ...'

'තවත් සර්ට දුක් විඳින්න දෙන්නා කිව්වා...'

'එහෙනම් මං දික්කසාද වෙන්නෙත්...'

'මව්... ඇත්වි කියන්නෙන් එහෙම දෙයක් ගැන... සර් එක්ක රැව කතා කරව්...'

මගන්නගේ මුහුණේ කැනසිලියාව පාවක් පැතිරීගෙන ගියේය.

'මං ඒ සිරණේ ගත්තේ බැන්ද දවසම උත්පලා... අම්මා නිසා

තමයි මං ඉවසුවේ...'

'සර්ට ගිහෙන්නැද්ද තව සාරක් නිසලා බලන්න ඕනේ කියලා...'

'ජීවිතේ නොඩාක් දේවල් ගැන එහෙම දෙයක් සාර නිසලා බලන්න ඕන උත්පලා... ඒත් මේකෙදී එහෙම ඕනේ නැ... ඇත් පියාගෙන උනත් මේ සිරණේ මට ගන්න පුළුවන්...'

අප පසුකරමින් උත්තේ බෙල්ලන්විල පත්සල් පවිත්‍රයයි. මුහු මා පවුරු දමන බව දන්නා නිසාම වාහනය පත්සල් දෙරකඩ නැවැත්තුවෙය.

'දවසක රැක එනවිද මාත් එක්ක පත්සල් යන්න...'

'එන්නම...'

මම කිසිවක් නොහිතා කීවෙමි. මම ඇත්කටුම මුහුත් සමඟ පත්සල් යනවා මවා ගනිමි.

මම මුහු දුන් පවුරක් මගේ පවුරක් දෙකම දමා මුහු වෙනුවෙන්ම පැතුමක් පැතුමෙමි. මගේ ජීවිතයේ පහත්තම විශේෂ දෙයක් නැතැයි මට සිතුවේ. ඒ නිසාම මුහු වෙනුවෙන් මම හදවතේ සියළු පැතුම් ගොනු කළෙමි.

මුහු ඉන්නේ ගිත්දරෙන් බව මම දනිමි. ඒ ගිත්දර කොතරම් විශරු දරුණු ගිත්දරක්ද කියා මා හොඳින්ම දනිමි. ඒ මාද ඒ ගිත්දරෙන් ගැහෙන කාලයක් දැවී ගිය නිසාය. අම්මාට භක්තාව මයන්නට සමත් ඇත්විට පින් සිදු වන්නට මම ඒ ගිනි ජාලාවෙන් මෙපිට සිහිලැල් ජලයට පැන ගත්තෙමි.

දැන් මට මහා සිසිලයක් දැනෙයි. ඒ සිසිලය මුහුද එකාකාරයෙන්ම විඳිනු බලන්නට මම ආශා කළෙමි. මා පමණක් නොව මුහුට හැසු වැඩු සමත් ඇත්වි බලා ඉන්නේද ඒ ගිනි ජාලාවෙන් මුහු මිදී ලස්සනට සිතාගෙන තුරුය.

මම පවුරු දමා යළි වාහනයට ගොඩවෙද්දී මුහු සුක්කානමට දැනම සබාගෙන හැඟීම්බරව බලා උන්නේය. මුහුගේ බැල්ම මෙවන් කැන්දෑවක් තවත් ලස්සන කරන්නාක් බිඳුය.

'පඬුරු දලා මොනවද මව්වර හිතුවේ...'

එකතය බෙල්ලන්වල වෙල මැදින් වූ බෙල්ලන්කර අත්පිටිය පෑරේ පදවමින් ඔහු ඇසුවේය.

'මොනාහරි පැතුටනේ...'

'ඒ කියන්නේ අපට කියන්න බැරි දේවලුත් පහතවා...'

මම උතුර දෙස බලා සිනාසුනෙමි.

'මං ගැන එහෙම හිතනවනේ... සර්ව දැන් පටි පිරෙනවා...'

'නෑ මම පටි පිරෙන්නෑ... උඹ ගැන මං හිතන්නේ කොහොමද කියලා මං දන්නවා...'

'මාත් දන්නවා...' මම මවම කියාගත්තෙමි.

'ඉතින් මොනවද පඬුරු දලා හිතුවේ...'

'ඇත්තම කියන්නද...'

'මං...'

'මං හිතුවේ සර්ගේ හිතේ නියෙන හින්දර අඩුවෙන්න කියලා...'

මයන්න දිග සුසුමක් නෙරවේය.

'ඇත්තටම මගේ හිතේ මේ නියෙන හින්දර අඩුවෙයිද උත්පලා...'

'අඩුවෙයි සර්... සර් කාමරින් අපාරාධයක් කරපු කෙනෙක්ද...'

'මං දඬුවම්ව කඩදවත් පවත් කරලා නැහැ... කාමරින් හින්දරත් දුකත් දිලා නැහැ...'

'මං දන්නවා... එහෙම අයට මරදින්නෑ සර්...'

'නෑ... උත්පලා... එහෙම අයටත් වරදිනවා... එහෙම අයටත් හින්දර එනවා...'

'ඇත්ත... එනවා... ඒත් ටික කාලයයි... කුණාටු එනවා නමයි... ඒත් සර් කුණාටු වලට ඔක්කොම ගස් ඉදිරිලා යන්නේ නෑනේ... හේද...'

ඔහු මගේ කතාව අනුමත කරන්නට මෙන් හිස වැසුවේය.

'මගේ නඩුවත් දම්මට පස්සේ අපි ටික කතරනම් යන්න... මායි අම්මයි ඔයාගේ අම්මයි තාත්තයි රූපෙයි එයාගේ වයිටුයි... බඩත් ලෑබිලා සියෙයි එතෙකාව රූපෙන වයිත්ව...'

'මං... මාත් හරි ආයයි හැන්දෑවට නාලා එහෙම සුදු සාරියක් ඇඳත් කතරනම් දේවාලෙවයි සිරි වෙණෙරවයි යන්න...'

'ජීවිතේ අත්හිම බෑරේ කියලා පිකාගෙන මාත් සාරයක් වෙන්න හිතත් ඉන්නේ... මං ඉල්ලන දේ මේ පාර දෙවියෝ මට දුන්නාත්තම මං ජීවිතේව දෙවියන්ව අදහන්නෑ...'

මගේ උතුර සිරවී ගියාත් බිඳුවිය.

'මො...නං...ඔ...ද සර් දෙවියන්ගෙන් ඉල්ලන්නේ...'

ඔහු කතා නොකර මා දෙස බලා උන්නේය. රාත්‍රී අත්තිකාරය පරිසරයට වැටී සිටුණේ ඔහුගේ බැබළෙන ඇස් මට හඳුනාගත හැකි විය.

'ඉල්ලන්නේ ගොඩාත් වටින දෙයක් බබො... මගේ එදට මං ළග ඉන්නවනේ... මං එද හවසට කියන්නමි...'

'මාත් සර්ගේ බෑරෙවම සුභ වට්ටියක් දෙන්නමිකෝ...'

'අපි දෙන්නටම කොහොමත් එකටම බාර වෙන්න වෙයි...'

මයන්න කීවේ එපමණකි. එකතින් එහාට මම සිටුවත් අසන්නට නොහියෙමි. ජීවිතය සම්බන්ධයෙන් වූ අභි-සක පෙරළියක් බලාපොරොත්තු වෙත් සිටින මගේ පසුවට ඔහුගේ වචන යෙදිරයක් වූ බව පමණක් මම දනිමි.

'ජීවිතේ ගැන මීට මාසකට ටිකර කළින් ලොකු බයක් තිබිබො... ඒත් දන් ඒ බය නෑ... ඇයි දන්නෑ...'

'මටත් ඒ බය තිබිබො සර්... හැම දෙයක්ම වෙලා එද සර්වයි සමත් ඇන්ට්ටයි හොයාගෙන ආයෙමත් ආපු දවසේ මගේ තිබිබ ඒ

බය හියා...

'එ. සිසන්තේ මගේ බය යන්නත් ඇත්තේ ඔයා එද ආවට පස්සේ තමා...'

මම කෙළ පිඩක් හිල්ලෙමි. ආයාසයකින් තොරව ගලා යන මේ කදුරු ගැන අද මට දුකක් නැත.

'අ...පි...ට තර...ක...ත් වේ...න එ...ක...ත් නැ... ස...ර...'

මම හඩමින්ම සිටිමි. ඔහු හිමරය මත තිබූ වමන මගේ උතුල මතට දමා මගේ දකුණුක මිරිකා ගත්තේය.

'තරකක් වෙන්න මං ඉඩ සියන්නෙන් නැ... ජීවිතේ ඉන්න පිහාවයත්ට යකෂයින්ට දෙසපිදේනි දීලා ඇරියට පස්සේ අපේ දේවාල වලවත් දෙසියෝ වඩි කෙල්ලේ...'

'ඔව් සර... ඒ දෙවියෝ අපිව බලාගනි...'

ඔහු මගේ සුරතීන් වමන ගෙන ඒ වමන මගේ හිස මත තබා එයද පිරිමැද්දේය. දැසට ඉහු කදුරු එහෙමම ගලා ගියේය.

ඉඳි ආප්ප නැබ්බෙන සුවද වාහනයේ දොර අරිද්දීම ආවේය.

'මි... සුවද එනවා...'

'සර එන්න... මං ඉක්මනට කන්න මේසේ අරින්නමි...'

මහුන් සමහරු ගෙට කොඩිවෙද්දී මගේ හඳවනට වෙනස්ම සතුටක් ගලා ආවේය. මේවැනි සඳු කුමරුවෙක්ව මේ ගෙදර බැහැ නැවියට ගෙන එන්නට මට නොහැකි විය.

'අ...මි...මේ සර ආවා...'

මම කැ ගසා සිටිමි. අම්මා ආවේ ඉඳි ආප්ප වංගෙඩියද අරගෙනමය.

'ඇත්තී...'

'හිටින්න පුනේ... වත් ගාලා මං කිරි හොඳද සියන්නමි... උණුවෙන් කන්න ඕන නිසා හිබ්බේ නැත්තේ...'

'අපිත් යන් කුස්සියට...'

ඔහු අම්මා යද්දී ඇසුවේය.

'කමක් නැද්ද...'

'ඇයි...'

'සොරි සොරි... එන්න සර... මාත් හරි ආසයි ගෙදරකට සිටාම ඒ ගෙදර කුස්සියට යන්න... ඇයි දන්නවද තේ ගැන... ඒ ගෙදර ඉන්න මිනිස්සු ගැන සාලෙට ආවට සිතාගන්න බැහැ... යන්න ඕන කුස්සියට...'

ඔහු ගෙදරට ආ පසු මගේ හිතට මහා සතුටක් දනෙයි. අවුරුදු කුමාරයෙක් ආ කල පොඩි ලමයෙකුටත් එන්නේ මේවැනිම සතුටක් විය යුතුය.

'නන්ද ඇත්ටි අපේ අම්මටත් ඉඳි ආප්ප පිළක් හදලා දෙන්න...'

මයන්න සිටි ඉඳි ආප්ප කන-අතරතුරය. කඳ්දී බොද්දී තමන් ආදරය කරන අයට සිහි කරන්නේ දෙවියන් වැනි මිනිස්සු පමණි. එහෙත් බොහෝ අය සහ ඒ යහලුණය නැත. බොහෝ සිරිමි සහ කොහෙක්ම නැත. මම ඒ බව හොඳින්ම දන්නෙමි.

'මං දන්නවා රත්තරන්... කිරි හොඳි වීක වෙනමම බේරුමේකට දලා දෙන්නමි...'

'අපේ ඇසුල් සියල් වීකකුත් හිබ්බේ නමි මරු හේද උත්පලා...'

'මි... සර රැට එහෙම කන්න...'

'ඔව් පුනේ... මං ඉඳි ආප්ප පතානක් විතර කෙසෙල් කොළේකට බිඳින්නමි...'

අම්මා ඉඳි ආප්ප තම්බන විට කොහොමත් සියක් දෙසියක් පමණ තම්බයි. අම්මා එසේ සැදු ඉඳි ආප්ප ලසන ගණනක් කැරමි මේ ගෙදරට පැමිණ කන්නට ඇත. එහෙත් ඔහු ඒ එක කටකට වත් කෙසෙහිගුණ හිබ්බේ නැත.

මිනිස්සු එහෙමය... කුරිරුය... අසාධාරණය... ඇත්තෙන්ම

අනාරුච්ඡිකයා—

‘මගේ වැඩේ අම්මා දන්තද්ද උත්තලා...’

මයනතට කිරි හොඳි ටිකක් බෙදද්දී ඔහු මාදෙස බලා ඇසුවේය.

‘මොකක්ද කර...’

‘මගේ වැඩේ...’

අම්මාද පුදුමයෙන් ඔහු දෙස බැලුවාය.

‘මොකක්ද පුතේ...’

‘මාත් දික්කසාද වෙන්න යන්න තනිද ඇත්තී...’

එහෙම කියද්දී අසා ඉන්නා ඕනම කෙනෙක්ගේ පසුව දැවීයයි.
අම්මා පවා බලා උන්නේ එගේ දව් හිස දුකකිනි.

‘අ...සේ... පු...තේ...’

‘ලොකු අනතුරක් උනා වගේ එහෙම අහන්නෙපා තනිද ඇත්තී...
අපේ පුතේ කියලා තැන්ද ඇත්තට අහන්න තිබ්බේ මං බැන්ද
දවසෙ...’

ඔහු කීවේ වේදනාවෙනි.

‘මං... එ...හෙ...ම... හිතලා කිව්වා තෙව් රත්කරන්...’

‘මං දන්නවා ඇත්තී...’

‘දරුවන්ට මෙහෙම වෙන්නේ දෙමව්පියන් මොන පවත්
කළාටද...’

‘හිස ආත්මේ කරපු පටි වෙන්නැති... ඒත් සිද්ධ වෙත නැම
දෙසත්ම වෙන්න හොඳට ඇත්තී... දන් මේ කෙල්ල දිගවම අර මිනිසා
හාටි තිබ්බා නම් හොඳද... දෙවියන් බලලා වගේ තඩුවක් වැටිලා
කෙල්ල බේරුනා...’

‘ඒක ඇත්ත කමයි...’

දෙවියන් අපේ ජීවිත වලින් ඇත් කරන්නේ ජීවිතයට අවශ්‍ය

නැතැයි කියා සිටිනා අය විය යුතුය.

‘මේ ඔක්කොම කරදර ඉවර වුනාට තේගේ අපිට කතුවත් ඉන්න
පුරවත් වෙයි ඇත්තී... ජීවිතයේ හැමදම අපල කාලවල් සියයන්න
නෑනේ... ඒවා ඉවරත් වෙතවානේ...’

‘අම්මා මොනවද කියන්න පුතේ...’

‘අම්මා හිටියෙන් හිතදරෙන් ඇත්තී... හරියට මග වගේ... තදපු
දරුවන්ට යකෂ කවචල් වලට දලා අම්මලා පුල්ලනවා...’

මම මගේ ජීවිතය මත විශ්‍රාම තැබුවත් තැබූ යකෂයාගෙන්
මිදුනෙමි.

ඒ යකෂයාගෙන් මිදෙන්නට මම හැකිවූයේ ලෙස විදිය සුදු
අත්තිම අසා දුක පවා විඳින්නට සිදුවිය. ඒ දුක විදි තිබ්බ ඔහුගෙන්
මිදුන එක සොහොරම් හොඳදයි හිතන්නේ අදය.

‘මොන දේ කළත් පරිස්සමින් පුතේ... ජීවිතයට අනතුරක් නම්
කරගන්නෙපා...’

‘ජීවිතේ ගත්ත එක තීරණයක් නිසා මෙව්වර වීදවන්න වෙයි
කියලා මාත් හිතුවේ නෑ ඇත්තී... ඒ තීරණය අම්මා ගනිද්දීම මට
හිතුණ මේ දේ වෙයි කියලා...’

‘අම්මට බිඹින්නෙපා පුතේ...’

‘මං එහෙම බිඹිනවා තෙමේ ඇත්තී... හැමදේම වෙන්න
හොඳටලුනේ...’

මයනත ඒ වචන ටික කීවේ මාදෙස බලාය. පැබැවිත්ම ඔහු
කියන්නාක් මෙන්ම හැමදේම වෙන්නේ හොඳට යැයි මටද සිතුවේ.

09

කැළඹිවත්

වැරදිවත් මා දුටුවේ මා කාර්යාලයේ වැන් රියෙන් දෙහිවල සිට ගල්කිස්ස බලා එද්දීය. ඔවුන් සිටියේ ගල්කිස්සක් දෙහිවලක් අතර වූ භූමි සිව් අලෙවි සැලක දෙරකඩය.

මේ සියළු අතවන කොඩිවිණ කම් අවසානයේදී වරුණි සිතනවා ඇත්තේ ඇය සයගත් බවකි. එහෙත් ඇයට ජීවිතයේ සිදුවන විශාලම වැරද්ද වී ඇති බව පමණක් මව් වැටහිණ.

කැරඹිවත් වරුණිවත් දකිමෙන් විශේෂ දුකක් මව් හට ගත්තේ නැත. එසේ වුවේ මා අතීතය එහෙම පිටින්න මගේ ආත්මයෙන් අකුහා දමා ඇති නිසාය.

ඇත්තවම කිවහොත් ඔවුන්ව දකිමෙන් මම නම් කුරිරු සතුටක්ද වත්දෙමි. ඒ මා ගැලවුනා නොවේද කියා මව් හැඟීමෙනි.

අලෙවි සැල අසළදීම වාගේ වාහන පදබිදයක් ඇතිවිය. ඒ අතරවාරයේදී වෙළඳ සැල දෙරකඩ වූ වරුණි මාව දක්කේය. මා දුටුවනම් ඇය අහක බලා ගත්තාය. මව් සිතා ගියේ ඉබේවමය.

අප අපට මුහුණ දී ගන්නට බැරි දේවල් කරන්නේ ඇයි... කැටම් නිසා මව් සියළු නැද්දින් අහිමි විය. එහෙත් හෙට වුව මව් සියල්ලන්ගේම මුහුණ බලන්නට හැක.

ඒ මා හිවැරදි නිසාය.

මගේ හෘද සාපයේ ඉදිරියේ ඇත්තටම මා නිදහස්ය.

මා කාර්යාලය අසලින් බිසිද්දීම ආයතනයේ සිසිල්වරි අත්කළ මා වෙත දුර්වලතා ආවිය.

'මස් යතුර ඉල්ලන්නවත් හෙවල් ඔප්පේ යන්නෙයා... එහෙ ලොකු කලබලයක්...'

මගේ යටි පතුලේ සිට හිරිවැටිණ.

'කලබලයක් ඇයි...'

මම ඇතුළතින් ගිහිගෙන ඇසුවෙමි.

'වමරි මස්ගෙ හෙදර කට්ටිය ඇවිත්... එයේ රූ ඉඳහා ගහගන්නවා... යන්නෙයා... මේහෙට වේලා අත්ත...'

මව් ඔහුගේ අහිංසක මුහුණ මැරී පෙනුණි. දික්කසාදයක් ඇති වෙද්දී මෙවන් ප්‍රශ්න ඇතිවීම ස්වාභාවිකය. ඔහුට අනතුරක් නම් නොවේවායි-මම පැතු වෙමි.

අකමැති අයගෙන් වෙන්වී කැමති අයත් සමඟ යනවා මිසක ආරවුල් ඇති කරගන්නේ ඇයි... වාමරි මයන්න හා විවාහ වූයේම තවත් කෙනෙකුට හදවතේ තබාගෙනය. එවන් විවාහයකට ආයුෂ තැනි බව මොත්ටියෝරි දරුවෙකු පවා දන්නා දෙයකි.

පදබිල ආදරයකින් තිහිවන ප්‍රබල බැඳීමක් විවාහයක් මත නොවෙනම් හැම විවාහයකම අවසානය මේබිඳුය. වේදනාකාරීය.

මව් කාර්යාලයට යන්නට නොලැබුණේ යතුර ඇත්තේ ඔහු ළඟ නිසාය. හැමදම පුරුද්දක් ලෙස මම කාර්යාලයට යාබදව සිටු නිවසට ගොස් සමත් ඇත්වී සමහර කතා කර යතුරු රැගෙන එමි.

නිවෙස දෙසින් උස් හඬින් එන පිරිමි කටහඬ වාමරියේ පියාගේ විය යුතුය. කරකියා ගත හැකි දෙයක් නොමැතිව මම

සහලු මුරකුත් හෙයින් ඒ අත මේ අත සැරුවේම.

අද මේකුලු දමිම සඳහා අවසාන කරන එමිබවු හෝගි දෙක කුකක් සාන්දර එළවළු ලොවියෙන් යා තබා හොස් කිවුණි. මම ඉන් එමෙවු කරලක් ගෙන බැලුවෙමි. දුඹුල්ලේ සිටි කෙළින්ම එන එළවළු නිසා මේ එළවළු අසුන්ය. නැවුමිය.

මේ ප්‍රශ්න නිසා ඔහු යළිත් අවුල් වේ යැයි මම ඇත්තටම සිතක් දකුණි. එසේ වුවහොත් පසුගිය කාලයේ අප සියල්ලන් විසින් හොඳිනැගූ මේ ව්‍යාපාරයද යළි අසාර්ථක වෙනු ඇත. ඊටත් පසු භයානක දේ නම් මේක් සමහරු ඔහුගේ හිසද ජරාවාස වී යාමය. ප්‍රශ්න රැසක් මැදදේ වුවද මියගත් පසුගිය දවස් ටිකේ උත්තේ කරමක සැනසීමකිනි. කාලාන්තරයකට පසු ඔහුගේ මුළු සිතනවත් පවා මා දුටුවේ හිස සහි සිහිපයේය.

ඔහු විදින ඒ සැනසීමට හේතුව කුමක්දැයි මම හරියටම නොදන්නෙමි. එහෙත් ඉතාම අසීරු කුණාටුවකදීත් ඔහු ගොඩබිමක් කෙරේ විශ්වාසයෙන් ජීවිත යාත්‍රාව පැද හිස බව පමණක් මම දනිමි. ඔහු සොයන ගොඩබිම කුමක්දැයි මම ඇත්තටම නොදනිමි.

ඔහු වත් විසල් රුවල් නොකාවක් මා වැනි දුප්පත් ගොඩබිමක හැංගුරම් ලයි නම්... මගේ යටි පතුල් පවා හිරිවැටී ගියේය.

කවමක් ආරවුල් විසඳී නැත. සමහර විට අද වැඩ කරන්නට පවා නොහැකි වනු ඇත.

එහෙනම්, ඔහුට මේ හින්දර් ගොඩේ දමා යන්නට බැරි ගසියක් මව දකුණි.

රූපේ අයිසාව දකිද්දී මට තරමක සැනසීමක් ඇතිවිය. සිසිල්වරි අන්තල් ඔහුට විස්තරය කීවිය. රූපේ අයිසා ආවේ කල්පනාවරවය.

'විවෙලා අහි-සකයව මරා කනවා ඇති... මුත්තට නම් හෙණ ගහනවා... වේස ගැණියෙක් ගෙනත් මේ කොල්ලගේ ඇගේ ගහලා කව වදන් දෙනවා...'

රූපේ අයිසා කීවේ කේන්සියෙනි.

'ඇයි ඉඹන් ප්‍රශ්න දගන්නේ...'

'මට සර් රැ කතා කලා නං... මුත් හදන්නේ ලොකු වත්තියක් ගන්න...'

'ඒ මොකටද...'

'එහෙමනේ කිහිතුල්ලේ වගේ මිහිස්සුනේ නං... ලේ මයි බොන්නේ...'

මේ ප්‍රශ්න අරභයා මට කිසිවක් සිටි නොහැක.

'අද මිලිස් අවින්න වෙන එකක් නැ නං...'

'ඒත්... අ...යි...ලේ...'

'නංගි කියන්නේ මට ගිහින් යතුර ඉල්ලන් එන්න කියලද...'

'අනේ මන්ද...'

'ඉන්නෙත් ටිකක්...'

රූපේ අයිසා ආරක්ෂක කුටියේ වූ දුරකතනයෙන් මගන්නගේ සෙලියුලර් අංකය එවුවිය.

'සර් කෙල්ලයි මායි ඇවිත් ඉන්නේ... මිලිස් අවිවුද... තැන්නම්...'

මඟුත්ත ඒ පස සිටි මොනවදේ කීවිය. මම රූපේ අයිසා අසලටම වී බලා උන්නෙමි.

'මි...කේ... සර්... අපි එන්නම්... සර් බයවෙන්නෙත්... අපි සර්ට ඉන්නවා...'

රූපේ අයිසා එහෙම කියූ එක හොඳය. මෙවන් මොහොතකදී තමන්ට කිසිවෙකු නැතැයි ඇත්තටම සිතෙයි. මම ඒ හැකිම විද ඇත්තෙමි.

'අද මිලිස් අවින්නෙහොයු... මයාවයි මටයින් මේකතා ඉන්නෙහොයු... අපි කොහේ හරි වටයක් ගහලා දෙළහ වෙද්දී එමු... යත්...'

ඔහුට දමා කාර්යාලයෙන් පිටවෙද්දී මගේ ඇතුළු ලය කිරී ගැසෙන්නට විය.

'සර් පව්... ඊයේ පෙරේද ගිවියේ හරි සතුටින්... දන් ආයෙත්'

මරුව අවුල් කර ගනී...

මේ කීවේමි.

'එහෙම වෙත එකක් නැ... සර් මේක බලාපොරොත්තුවෙන්
උන්නා... ඊයේ රෑ ඉඳලා මේගේ පුටුරන්නේ...'

'සර් මොනාද කියන්නේ...'

'මිය වගේ තත්වයක් ආවහම පොඩි කොල්ලෙන් විකස්
කැලෙනවා නංගී... මේරුවිට උන් තෙමෙයිනේ...'

රූපේ අයිතා කියන කතාව ඇත්තය. ඔහු තරමක් ළමකය,
මිනුගේ හොඳම ගනිගුණයක් ඒ මොදු ළමක ගනිය යැයි මම සිතමි.

'මෙහෙමම අයිතේ අපි දෙහිවලට යන්නේ...'

'ඒ ඇයි...'

'විස්සු කෝවිලට... මේ පාරේ ගියාම ළඟයි...'

'හදිස්සියේ නංගී...'

'එහෙමක් නැ... මෙහෙත් කරදරයේ අයිතේ... කිකං ගිහිත්
දෙවියන්ට මල් මාලයක් දලා කපුරු පෙත්තක් පත්තු කරලා එළු...
යන්නේ...'

රූපේ අයිතා මොහොතක් මා දෙසම බලා උන්නේය.

'සර් වෙනුවෙන් එහෙම දෙයක් කරන එක පවක් නෙමේ
නංගී... අපි යන්නේ...'

රූපේ අයිතා පාරේ යමින් සිටුම් ප්‍රීතිලයකට අත අල්ලා නතර
කළේය.

මිනු වෙනුවෙන් අද දින මට කළ හැක්කේ මෙවන් දෙයක්
පමණි. පසුව දවසක කනිවම හෝ පැමිණ මිනු වෙනුවෙන් බේරි
පුජාවක් කඩන්නට මම සිතා ගත්තෙමි.

'මං අපේ කෙල්ලට කෝල් එකක් දලා කියලා එන්නම් නංගී...'

රූපේ අයිතා ප්‍රීතිලය පාර අයිතේ වූ කොම්පුනියෙන්ම එකක්

අසල නවතා ගියේය. පැමිණත් තම බිරිඳ කොර කොරමි ආලවත්ත
ඇළමක් ඇත්තයි මම රූපේ අයිතාගෙන්ම දක ගත්තෙමි.

'පට්... කෙල්ලක් හරි ආයයි කෝවිල් යන්න... එකයි මං කියලමි
ගියේ... මුරුතැන් බත් සිබිබොත් එයාටත් තේත්තලු... මං කිව්වා
නොවයි බබාටයිත් බාරයක් වෙලා එන්නම් කියලා...'

යළි පැමිණ රූපේ අයිතා කීවිය.

'කෙල්ල දන්නවා නංගී මේ ප්‍රශ්න... මවත් කියන්නේ පුරවත්
තරම් සර් ගාවටම වෙලා ඉන්නෙයි කියලා...'

'මවත් මගේ හිත කියන්නේ එහෙම අයිතේ...'

'ඒ වගේ මතුවෙයක් ළඟ හිටියට පටි නැ නංගී...'

'ම...'

විස්සු කෝවිල අසල ප්‍රීතිලය නතර විය. මමත් රූපේ අයිතාත්
ඉන් බැස කෝවිල අසල වූ කඩයකින් පුදු පිටිව වැලක් ගත්තෙමි.
කෝවිල තුළ විශාල සෙනෙක් තොටිය. උදේ පුජාව නිමා වී
සිටුගේ දත්තය.

'අයිතා ස්වාමි කෙනෙක්ගෙන් අහන්න මුරුතැන් බත් සිසේද
කියලා... උදේම නියා ඇති... හැක්කම් පටි අත්කා...'

රූපේ අයිතා මුරුතැන් බත් සොයා ගියේය. මම මගේ කරණාව
ගිනේ කබාගෙනම දෙවියන් වෙත මල් මාලය දමුවෙමි.

දෙසතට පමණ මාත් රූපේ අයිතාත් යළි කර්මාලයට ආවෙමු.

'සර් උඩ ඉන්නවා...'

සිසිපුරිට අත්කල් කීවේ ඒ තරම් හොඳ මුහුණකින් නෙමේ. මාත්
රූපේ අයිතාත් ඉක්මනින් උඩු මහලට ගියෙමු.

මයන්න මෙයයට හිස ගසාගෙන ඉන්නවා දැකිදී මගේ මුර
පුටුවම ඇවිලී ගියේය. මිනු ඒ තරම් දුකක් විදිය යුතු කෙනෙක්
නොවේ. එහෙත් දෙවිය පත්ත පත්තා දුක් ගොඩවල් දෙන්නේ එවැනි
හොඳ අයටමය.

'ස...ර්...'

මමත් රූපෙ අයිතාත් මහු දෙපසින් හිඳ කපා කළෙලි. එහෙත් මගේම හිස එසවුණේ නැත.

'ස...ර්... අපි ආවා සර්...'

මම හිඳුණ ස්වරයෙන් කීවෙමි.

'ස...ර් අහේ නැතිවින්නෙක්... ඇ...යි... මේ...'

මගේ කට හඬ බිඳී යනු මට දනුණි. හඳවන කවත් පැරි ගිණේ මහුගේ ඉතිහිසුම් හඬක් ආ තිසාය.

'අ...ඩ...ත්...නෙ...සා... සර්...'

රූපෙ අයිතා මයන්න අසලටම ගොස් මහුගේ හිස අතහා කීවෙය. මයන්න හිස එසවුණේ එවිටය. මහුගේ මුහුණ පුරා සිඬු අසුන් කළුරි පාරවල් දකිද්දී මගේ ඇතුළත්කයම් හිනි ගත්තාක් බඳු විය. පිරිමියෙක් මෙසේ අඩනවා මා කවරදවත් දක නැත.

'මට මෙහෙම දුක් දෙත්...තා... මා... මා... කරපු අසරාදෙ මොකක්ද රූපෙ... ඇ...යි මට මෙහෙම වෙත්...නේ... මා... මා... අහිංසක මිනිසෙක් බා... මුත් ඇයි මට මෙහෙම කරන්නේ...'

මයන්න එසේ කියමින් ඇවුණේ මෙසේ හිස ගසාගෙනය. මගේ දෙනෙසින් කළුරි රූරා වැටුණේ බලාගෙන ඉඳිද්දීමය.

'අ...නේ ස...ර්... ම...හො...ම අඩන්නෙසා... අසටත් දුකයිනේ...'

මම හඬමින්ම කීවෙමි. ඇත්තටම මහු වැනි කෙනෙක්ට මෙහෙම දුක් දෙන දෙවියන් පවා වැරදිය.

'ම...මට... මේ රටේ ජීවත් වෙන්න බෑ කෙල්ලෙ... මම අම්මවත් එක්කගෙන වෙන ර...ට...ක...ට ය...නා...වා... මේ රටේ අහිංසකයින්ට ජීවත් වෙන්න බෑ...'

මහුගේ කතාවෙන් මම ඇවිලී ගියෙමි.

'මො...ත...ට...ද... ස...ර්... මේ කියන්නේ... ස...ර්...ට පිස්සුද...'

මෙහෙම ක...තා... කරන්න එකා කියන්න රූපෙ අයිතේ...'

රූපෙ අයිතා මයන්නගේ හිස අතහා මහුට පුටුවේ හාත්පි කෙරෙව්වෙය. බලා ඉඳිද්දී මහුගේ කම්මුල් හරහා අසුන් කළුරි පාරවල් සටහන් විය.

'කෙල්ල කියන්නෙ ඇත්ත සර්... මෙහෙම කපා කියන්නෙසා... සර්ට රට අත් ඇරලා යන්න කවුද මෙහෙ සර්ට නැති උනේ... අම්මා නැති උනාද... තැත්නම් මා... මේ කෙල්ල... සර්ට ආදරේ කරන අය මේ රටේ තැද්ද... රට යනවා නම් අපිවත් අරන් යන්න...'

රූපෙ අයිතාද කීවේ ඇවුම් බරවය. සිත් දුකට හිතට එක එක දේවල් කියවෙන්නෙ හිත ඇත්තටම අවුල් වු වචන.

'ම...ට මට ජීවත් වෙන විදිකක් කියලා දීසත් රූපෙ... මා... මේ ජීවත් වෙන විදික වැරදිද...'

'නෑ... සර් ජීවත් වෙන විදික හරි... ඒත් සර් තෙවත් අහිංසක මිනිස්සුන්ට මේ ලෝකෙ ගැලපෙන්නෑ... ඒකයි මේකත වෙලා කියෙන්නේ...'

'ස...ම...හ...ර...ට... මාව කොහේ හරි මරලා පියෙන්නවා උඹලට ආර...ච් වෙයි...'

මයන්න අද කියන්නේ පුදුමාකාර දේවල්ය. මහු මේ කරම් කඩා වැටෙන්නට කරම් දරුණු දෙයක් උදේ සිදුවීද...

'සර්ට එහෙම මරන්න අපි ඉඩ දෙනවාද... මේක සර් කාටවත් හිය රටක් නෙමේ...'

'මේක අපිට හිය රටක් නෙමෙයිනේ බා...'

'ඒක හරි... ඒත් සර් මහොම කඩා වැටෙන්නෙසා... මැරුණත් සර් ගාව අපි ඉන්නවා... කැලි කැලි කැපුවත් අපි සර්ට දලා නම් යන්නෙ නෑ...'

මහු හිස මසවා මා දෙස බැලුවෙය. මා මහු දෙස නෙක්

කොමසනස උත්තේ මගේ දගේ වූ කපුළු පටලය මැදිහි.

'ම...එ...ද...ලා යන්න හිතන්නත් එයා කෙල්ලෙ... මට කවරුවත් තැනි වෙයි...'

'අ...ගේ... සර්ව දලා අපි කොගේ යන්නද දෙයිගෙන්...'

'ම...එ... ම...ට හරි බෙයි රු...ගේ...'

මහු මේ කරම් කිය වී ඇත්තේ ඇයිදයි මටවත් පේරුමිහන නොහැක.

සමහර විට උදේ වූ සිදුවීම් වලින් මයන්න කම්පනයට පත් වන්නට ඇත. වමර්ගේ පවුලේ අය කරමක් බලවත් අය යැයි මම අයා ඇත්තෙමි. මවුත් සමහර විට මයන්නටත් සමත් ඇත්ට්ටත් පරිත්තය කරන්නට ඇත.

'මොහද සර් එයාලා කියන්නේ...'

'වැඩක් නෑ රු...ගේ... වැඩක් නෑ...'

මයන්න මේ මොහොතේ ඉන්නේ අවුල් විය. මෙවැනි ප්‍රශ්නයක් සිදු වී විට මෙතේ වීම ස්වාභාවිකය. මමද මහු සේම අතීතයේදී අවුල් උනෙමි. ඒ අවුලෙන් මිදෙන්නට මහු මට විශාල උපකාරයක් කළේය. එයට කෘතඥය සලකන්නට දුන් කාලය එළඹ ඇත.

'ම... සර්ව සේ එකක් හදලා දෙන්නද...'

මහු හිස වැනුවේය. රුපෙ අයිතා මයන්න ලඟට පුටුවක් කඩාගෙන මහුව හැසි කරම් සැනසුවේය. මේවත් මොහොතක එතේ සිත සැනසිය යුතුය. බොහෝ විට හිතක් හදන්නට වෙන්නේ හිතක් කැටු අයට නොවේ. වෙනත් අයටය.

'ප්‍රශ්නයක් කියෙනවා නම් සර් ඒකට උත්තරයකුත් කියෙනවා... සිත්කොටම කලින් මෙරට අවුල් කරගන්න තරකයි... අපි හිමිහිට හිතමු...'

රුපෙ අයිතා කීවේ මයන්නගේ හිස අතහාය.

'සර් උදේට කාල නෑ හේද...'

'උදේට විතරක් හොඳි උත්තලා... මායි අම්මයි එයෙ රැ අදලා කාලා නෑ...'

මගේ පසුව දව් ගියේය.

තොකා හොඳි දුක් විඳින අතීතයක් මටත් විය. ඒ නිසා මම ඒ දුක් හොඳින් හඳුනන්නෙමි.

'ආසාවෙන් අපි ආයේ තැනිටින්න දුක් වින්නේ... ඒ සිත්කොටම අවුල් කරගන්නෙලා සර්...'

'මගේ හිත හරියව කැටිලා කියෙන්නෙ රුපෙ... අම්මත් බෙවෙලා ඉන්නේ...'

'සර්ව අපෙන් වැඩක් නැද්ද කියන්න... ම... සර් කාව ඉන්නවා... මේ කෙල්ල ඉන්නවා... සර් කනිවෙලා නෑ... අපි හොඳින් හොඳි මිනිස්සු කමයි... එක් අපිට අතින් අයට වඩා දුක් විඳින්න පුරවන්නේ...'

මහු හිස වැනුවේය. මගේ හිතට තුනී සැනසීමක් දකුණි.

'අපි ඔත් කවත් කාලා හිමිහිට හවසට කකා කරමු සර්... ම... නැති මැඩමටත් එක්ක කෑම අරන් එන්නමි...'

10

රූමටි අයිසා මාවත් මයන්තවත් තනිකර සහසුට හිසේය. මම ඔහු දෙසම බලා උන්නෙමි. අපි අතර ඇති බැඳීමට නමක් තැනී බව ඇත්තය. එහෙත් මේ මා ඉදිරිපිට ඉන්නේ මගේ අම්මාටත් කාත්තාටත් පසුව මට වඩාත්ම කරුණික වූ මිනිසාය.

ඔහු අද ඉන්නේ හින්දරෙහි.

‘ක...ර...’

මම වඩාත් මදුව ඔහුට ඇමතුවෙමි.

‘ඉදගන්න ළමයෝ...’

මම ඔහු ඉදිරියේ වාඩි උනෙමි.

‘සර් මට හොඳින් උපකාර කළා... මගේ එකකුස උපන් අයිසා කෙනෙක් වගේ ප්‍රශ්න වලින් මාව ගලව ගත්තා... ම...ට ජීවත් වෙන්න ලෝක කඩයක් ඇති උනා... එහෙම මට උපකාර කරපු සර් අද ලොකු හින්දරුකින් ඉන්නේ... මේ දුප්පත් කෙල්ලට සර් වෙනුවෙන් කරන්න

සුළු ප්‍රශ්න ආරම්භ

දෙයක් වියහොටද ක...ර... කියන්න... මං මගේ ජීවිතේ දිලා හරි සර් වෙනුවෙන් ඒක කරනවා...’

කඳුරු බිංදු දෙකෙහිත් භාල යමින් පිබිබදී මම කීවෙමි. ඔහු සන්සුන් දෙකෙහිත් මා දෙසම බලා උන්නේය.

‘පුළුවන් නම් උත්තලා මේ කරුමක්කාර දවස් වියත් මං භාවම ඉන්න...’

ඔහු බලාපොරොත්තු වන්නේ කොතරම් අති-සක දෙයක්ද?

‘අ...නේ මං සර්ව දලා කොනේ යන්නද... පරුයි සමත් ඇත්වයි ළඟ ඇරෙන්නම වෙන කා ගාව ඉන්නද...’

‘මේක මහ කරුමක්කාර කාලයක් උත්තලා...’

‘කාගේ ජීවිත වලත් එහෙම කරුමක්කාර කාල වියහොටා සර්... මගේ ජීවිතක් කිබිබා... ඒත්... බුදුවරු වගේ දෙමව්පියොයි දෙව්වරු වගේ මිනිස්සු දෙකුත් දෙනෙකුයි නිසා මගේ කරුමක්කාර කාලේ ගෙවිලා ගියා... මං හොඳටම දන්නවා... සර්වත් එහෙම හොඳ කාලයක් එයි...’

මම දඩි විශ්වාසයකින් කීවෙමි.

‘ඒ දවස් එනකල් මේ හින්දරෙන් මං පිවිචෙන්න ඕනද...’

‘ජීවිතේ දලා යන මිනිස්සු වෙනුවෙන් කැවෙන්නෙපා කියලා සර්ම හේද මට කිව්වේ...’

‘මං මාව දලා යන මිනිස්සු වෙනුවෙන් කැවෙනවා නෙමේ දරුවෝ... උන් මට වද දෙනවා...’

‘නැහැ... සර්ව ඉක්මනට සහනයක් ලැබෙනවා... ඒක මට විශ්වාසයි... එහෙම නොවුනොත් මේ ලෝකෙ දෙවියෝ කියලා කෙනෙක් නැ...’

මම අවල විශ්වාසයකින් කීවෙමි. ලොව ඉන්නා කුර්ම මිනිසුන් දෙස බලා දෙවියන් නැතැයි හිතීම අපි කරනා ලොකුම වරද

සුළු ප්‍රශ්න ආරම්භ

සිට මම අද සේරුම් ගෙන සිටින්නෙමි.

එයේ රාත්‍රියේ සිට මේ හෙදර සිදුවන්නේ කුමක්දැයි මට ඔහුගේ ඇසිය නොහැක. ඔහුගේ විවාහයට සිදුවන්නේ කුමක්දැයි මට ඇසිය නොහැක.

'ඔහොම කඩා වැටෙන එක හොඳ නෑ හේද සර... කලාට වුනාම අවුල් වෙනවා කියලා සරම හේද මට කිව්වේ... සිද්ධවෙලා තුම දෙයක්ම වෙන්නේ හොඳට කියලත් සර මට කිව්වනේ...'

ඔහු හිස ඔසවා දිග සුසුමක් හෙරව්වා.

'ඔයා කොච්චර දුකක් විඳින්න ඇත්ද කියලා දනුයි ඔබ හේරන්නේ... ජීවිතයක මෙහෙම දෙයක් වෙනකොට පුදුම විඳින්න කඩා වැටෙනවා නම්යි...'

'ඇත්ත සර... මාත් කඩා වැටුණා... ඒත් අපිට ආදරය කරන අපිට රැකබලා ගන්න මිනිස්සුන් ඉන්නවා හේද කියලා හිතලා සිත හදගන්න...'

'මම එහෙම ආදර කරන මිනිස්සු නෑ කියලා කියනවා නො... උත්සලා...'

'එහෙමම...'

'මම ජීවිතේ ගැන ලොකු අප්පිරිසාවක් ආවා... කලකිරීමක්...'

'ඒක මටත් ආවා සර... මොකටද මෙහෙම ජීවිතවෙන්ගේ සියලුම මත් හිතුණා... ඒත් සර අපි කරපු පටිත් ඇති හේද... ඒවා අනිවාර්යයෙන්ම එල දෙනවනේ... අපි මේ ආත්මේ පටි කළේ නැර එක ඇත්ත... ඒත් අපිට හිට ආත්මයකුත් නියෙනවනේ සර...'

'ඔයා කියන්නේ මං හිට ආත්මේ පටි කරලා කියලද...'

'ද...හේ නෑ... ඒත් හොඳකුටත්ම හරි මොනාහරි අපේ අසිදුත් වෙන්න ඇති...'

ඔහු කල්පනාවකට වැටුණේය.

'ඔව්... අපි එහෙම කරන්නෙමි...'

'අපි පටි විතරක් කරලා නෑ සර...'

'ඇයි...'

'සර එහෙම පිහුන් ගොඩාත් කරලා ඇයි... සරම හිතෙන්නෙද්ද...'

ඔහු බලා උන්නේ මා දෙසට...

'හිතෙනවා... ගොඩාත් වේලාවට හිතෙනවා...'

'මටත් හිතෙනවා... මගේ ජීවිතේ මෙහෙම දේවල් වෙන්නේ මේ වගේ හොඳ අය මට හම්බවෙන්නේ මේ මගේ හොඳ අම්මෙකුයි නාත්තෙකුයි මට හම්බ වුනේ මං පිත් කරපු නිසා හේද කියලා මට හිතෙනවා...'

පුළුව වරට ඔහුගේ මුහුණේ සිතාවක් ඔක විය.

'මගේ ඔරුව පැලෙන්න වගේ උත්සලා...'

'මං සර ඕඩි ක්ලෝන් ටිකක් දලා සරගේ ඔරුව මොත් කරන්නද...'

'ඕඩි ක්ලෝන් කොහෙද...'

'මගේ බෑග් එකේ තියෙනවා සර...'

ඔහු සිතාපි බලා උන්නේය. මම මගේ තැන්ඩි බෑගයේ වු ජොන්සන් ඇන්ඩ් ජොන්සන් ෆ්ලෝරල් වර්ගයේ ඕඩි ක්ලෝන් කුප්පිය වහා රැගෙන ආවෙමි.

'ඇයි බෑග් එකේ ඕඩි ක්ලෝන් දත් ඉන්නේ...'

'සරට වගේම මටත් පහුගිය කාලේ හිටපු ගමන් ඔරුව කැක්කුම එන නිසා... ඒ ආපු වේලාවට ඕඩි ක්ලෝන් ටිකක් දගන්නවා...'

'පට්...'

ඔහු එසේ කීවේ පසුව ද හිට හඬිනි.

'දත් මට හිසරදේ එන්නෑ සර...'

මම ප්‍රකාශ කර තිබේ. ඇත්තටම මට දින ගණනාවක සිට
සිසරදේ එන්නේ නැත.

'සිසරදේ එන්නේ මරව කන්න උත් වෙට් උත්තම උත්පලා...'

ඒ කතාව වැරදික් නැත.

'හෝ සර් මරව උත්තම...'

මම මයන්තයේ ආසනය අසලටම ගොස් සිටගත්තෙමි. ඔහු
ඔහුගේ කැරකෙන පුටුවේ වටයක් කැරකී හරියවම මගේ සමුද
අසල වාගේ හිස ගෙනත් තිබිණි. ජීවිතයේ පින්බරම හිසක් මගේ
සමුද අසල ආවක් වැනි පුවයක් මට දනුණි. ඒ හිස එහෙමම
පසුවම කුරුළු කරගෙන බදගෙන ඉඹිගෙන ඉඹිගෙන යන්නට තරම්
නිකුණු ආකාරයක් ඇති වූ බව මම පිළිගනිමි.

එය මෙකුඩා පිරිසියෙකු අරගයා මට පැමිණියේම නැති වූ
විරාජිත ආකාරයකි. මම මිනිස් ක්ලෝන් සැහෙන ප්‍රමාණයක් අත්ලට
ගෙන ඔහුගේ හිසට දමා පිරිමැද්දෙමි.

'හ.රි සනිපයි බබා...'

කුඩා දරුවෙකු සේ මයන්ත කීවේය. 'මටත් හරි ආසයි...' එසේ
සියන්තට සිතූණ නමුදු මම නොකීවෙමි.

'මේකට ටක් ගාලා අඩුවෙනවා...'

'මයා මරවේ අත නිබිබත් ඇති...'

මයන්ත කිද්දී මගේ මුළු පසුවම ඇතිවී ගියේය. 'මයාගේ අත
නිබිබත් ඇති...' එය මම ඇතුළු හදවතේ ගැඹුරුම තැනක නිබිබත් ගත
කළෙමි.

'බ.බා...'

මයන්ත බලාපොරොත්තු නොවූ මොහොතක හිස එසවුවේය.
අත දෙකෙන් පිටුපසේ එකට ගැටීය. ඔහුගේ හිස මත පිටු මගේ දෑත්
එහෙමම ඔහුගේ ගෙය සාමුද්‍රි දක්වා වැටී තද විය.

'මාව මයා වගේ ආදරෙන් බලාගන්න ගැණියෙක් මටත්
තිබියනම්...'

බලා ඉදිද්දී මගේ දෑත් වලට තදුරු පිරුණි. 'ඉසින් ම-
ඉන්නවගේ දෙයියනේ...' සියන්තට මගේ කටට ඇවිය.

'ස.රි.ට ලැ.බෙ.යි...'

'ම- මෙහෙම මරව සියන්තද... මෙහෙම...'

ඔහු ඇසුවේ මගේ සමුද පෙත්තකය. මම හිස වැනුවෙමි. මයන්ත
එහෙමම මගේ උතුල බදගෙන මගේ සමුදට හිස කැමුණේය. රන්
කොකස් නොවෙනම් සබාකුක කරවුවත් නම පිට මත කැමු කල උදව්
වන ඇත් රාජිණියක මෙන් මමද මුළු ආත්මයෙන්ම ඇතිවී ගියෙමි.

මගේ දෑසට ඒ තරම් විශාල කදුරු කැට දෙකක් ඉහුවේ ඇසිදයි
මමවත් නොදන්නෙමි. ඒ කදුරු බලා ඉදිද්දීම දෙකෙසුල් දිගේ රුරා
ගොස් ඔහුගේ හිස මතට වැටුණි. ඔහු මගේ සමුදින් හිස කන්නට
ගියේ කදුරු වල සිතල හිසට දනුණ නිසා විය යුතුය.

මගේ කදුරු වල සිතල මිනිස්ලෝන් වල සිතලටත් වඩා වැඩි
විය යුතුය.

මයන්ත හිස මසවන්නට යද්දී මම ඔහුට වළකා සට සටත්
ඔහුගේ හිස පසුවම තද කර ගත්තෙමි.

'එ.සා. ස.රි... ම.හො.ම ඉන්න...'

මගේ කටහඬ මේ තරම් ඇඟිළිබර වන්නේ ඇසිදයි මම පවා
නොදන්නෙමි.

'ම.යා අඩන්නවගේ මැණික...'

'ම... ම...ට අඩන්න දෙන්න සර්... මෙහෙම අඩන්න ම- හරි
ආසයි...'

'නැමදම අඩන්න බැ උත්පලා...'

'නැමදම නෙමේ... පුළුවන් කාලයක්...'

'අපිට සැනසෙන්න පුළුවන් දවසකුත් එයි...'

'ම...'

'උත්පලා...'

'ස...ර...'

සිහුගේ දෙකොල් වල උණුසුම් පහස මා ඇද උන් සාරිය විහිදා පසුව එන්නාක් වැනි විය.

'මං ගැන මොනාද හිතන්නේ...'

'මං ඔයා ගැන මොනවද නොහිතන්නේ රත්කරන්...' මගේ කටය ආවේ එවදන්ය.

'ඇයි සර් එහෙම අහන්නේ...'

'මං ආසයි දනගන්න...'

'හැමදම...'

'ම...'

'පහත් පත්තු කරන දෙවියෝ ඉන්නේ...'

'ම...'

'ඊටත් වඩා උඩ කැනක සර් ඉන්නේ... මට හිතෙන්නේ එහෙමයි... මං... මං...'

'කියපත් කෙල්ලේ...'

'මං සර්ව අදහනවා...'

පසුතරම් ඇවිලී යමින් තිබියදී මම කීවෙමි. පහත් වී මේ හිස වැලඳගෙන සිටගෙන සිටගෙන යන්නට තරම් දුබ් ආදර කෘෂ්ණවසින් මම ඇවිටුනෙමි.

'මං අදහන්න තරම් වටින මිනිසෙක්ද උත්පලා...'

'සර් ලග කියෙන ගහිතුණ වලට සර්ව එක ආත්මයක් අදහන මදි සර්...'

හිසේ කිසිවක් නොතබාගෙනම මම කීවෙමි. ඇත්තටම ඔහු ගැන මට හිතෙන්නේ එහෙමය. ඔහු එහෙමමය.

'ගොඩාක් කාලයක් මෙහෙම දුක් විදින්න බෑ උත්පලා...'

'මට පේරෙනවා සර්...'

'මං... මං රට දලා යන්නා උත්පලා...'

'මං දන්නවා සර් යන්නා කියලා...'

'කොහොමද දන්නේ...'

'මං දන්නවා... සර්ව අපිව දල යන්න බෑ...'

මගේ යටි කොන්ද මත සිටු සිහුගේ ඇඟිලි තුඩු තවත් ඊට තද විය.

'ඔව්... මට උඹලව දල යන්න බෑ...'

'සර්ව යන්න අපි ඉඬි දෙන්නෙක් නෑ...'

'ඇයි...'

'එහෙම ගියා...ම අ...පි...ට කවුද ඉන්නේ...'

'අපිට කිව්වේ...'

මයන්න ඇසුවේ මාව අසරණ කරන්නටය.

'අපි කිව්වේ... ම...ම...'

උතුරේ ගොරොදයක් සමඟ එවදන් පිට විය. ඉන්පසු සොහෝ වෙලා යනතුරු ඔහු කතා කළේ නැත. මවද කතා කරන්නට අවශ්‍ය නොවීය.

හදවස් වලින් නොවෙනම් ආත්මයේ ඇඹුරුම ලේ පටක වලින් ඔහුත් මාත් ඒ මොහොතේ කතා කරමින් සිටියායි මට සිතූණි.

'උත්පලා...'

'ස...ර...'

'හවස කොහේ හට් යන්...'

'කොහෙද...'

'එද අපි ගියේ... සිව් එකට...'

'එසා සර්... මේ දවස්වල ප්‍රශ්න වැඩියි හේද... ටිකක් මේ ප්‍රශ්න වලට තුනී වෙනත් දෙන්න...'

ඔහු කතා නොකළේය.

'සර් කරනද...'

මම මදුව ඇසුවෙමි. ඔහු නැතැයි කියන්නට මෙන් හිස වැසුවෙය.

'ප්‍රශ්න කියන වෙලාවට සර් ටිකක් නිස්කල-කේ ඉන්න ඕන... කලබල වෙන්න තරකයි... පුළුවන් කරමි නිස්කල-කව ඉන්න ඕන...'

'මාත් එහෙම ඉන්න තමයි තවසට ගත් කිව්වේ...'

'ඒ හියාම නිස්කල-ක වෙනවයැ...'

මම ඇසුවෙමි.

'මෙහෙම ඉන්න එක කරමි නිස්කල-කයක් තවත් කොහෙද කෙල්ලේ...'

මියත්ත කීවේ මගේ ප්‍රමුද මත හිස හප්පමිනි. සැබෑය. මෙහෙම ඉන්න එක කරමි නිස්කල-කයක් මේ තුන් ලෝකයෙම නැත.

මෙසේ ඉදිදිලි ලැබෙන්නේ දිව්‍යමය සතුටකි. ආනන්දයකි.

'සර්ට ඕනම නම් යන්...'

'එපා... මියා කියන එකක් ඇත්ත... මං තවසට එහේ එන්නම්... අම්මත් එක්ක...'

'අන්න වැඩේ... අපි උයලා කියන්නම්...'

මම දඩි උනන්දුවකින් කීවෙමි.

'දත් රූපෙ අයිකත් එතවා ඇති... හිසේ ඇම්ම අඩුද...'

'සොඩිඩක්වත් නැ...'

'බොරු...'

'මං උම්ට බොරු කියලා කියෙනවද...'

සැබවින්ම නැත. පිරිමියෙකු වීසින් ගැහැණියකට දෙන උතුම්ම සහතිකයක් එයයි. බොරු නොකරන පිරිමියා දෙවියෙකුටත් වඩා උතුම්ය.

11

මියන්න

අපේ හෙදරට ආවේ හැන්දෑවේ මා බුදු පහන දල්වා වදිමින් සිටිද්දීය. දහස්පෙයියා මල් ගස් වලට මැදි කර තහන සිවු කුඩා බුදු ගෙය පාවුළුව වී මම බැඳගෙනම උන්නෙමි. බුදුන් වදිද්දී මගේ මුළු හිත පුරාම උන්නේ ඔහුය. කුමක්දෝ කිව නොහැකි හේතුවක් නිසා දිගින් දිගටම මට මියන්නට සිහිවන්නට විය.

පහන් පැය තුළ වූ බුදු බුදු රුව මැටි පහන් එළියෙන් අභි-සකව බබළද්දී මම කුඩා බුදු රුවේ කරුණා දෙහෙත් දෙසම බලාගෙන ඔහුගේ ජීවිතයට හොඳක්ම වේවායැයි පැතු වෙමි. මගේ දුක දක ඒ හිනි කළු වලින් මාව ගලවා ගත් ලෙසම ඔහුවත් ඔහුගේ දුකින් මුදවාන්නෙයැයි මම බුදු හිමියන්ගෙන් ඉල්ලා සිටියෙමි.

එසේ පහා මා කැබු පුදු ඉදිද මල් පිරිසිය අල්ලා තුන් වරක් සිරස නමා වැද ඊටත් පසු මම නිකමට පසුපස හැරී බැලුවෙමි.

දෙවියනි... හේට්ටුව අසළ ඔහු විය. ඔහු ආව බවක් මට නොදනුයේ ඇයි... වාහනයක හමක්වත් මට නොඇසුනේ ඇයි... මම අදහාගත නොහැකිවාක් මෙන් ඔහු දෙසම බලා උන්නෙමි.

'සර්...'

මම මහත් උද්දමයෙන් ඔහුට කතා කළෙමි.

'ඇවිත් ගොඩාක් වෙලාද සර...'

'ම...ඒ...'

ඔහු සිනාසෙමින් කීවේය. මම ගේට්ටුවේ යකඩ ලොක් එක සන්සා ඔහුට මිදුලට එන්නට ගේට්ටුවේ පළුවක්ම විවර කළෙමි.

'බොරු... සර දන් ආවේ... මට වාහනයේ සද්දයක් වත් ආවේ නැතේ...'

'උසසිකාව දකුනට සම වැදිලා උන්නේ... භාවනා කරනකොට අවට සද්ද ඔද්ද ඇහෙන්නේ නැතේ...'

සමහර විට ඔහු කියන්නේ ඇත්ත වන්නට පුළුවන... එහෙත් සිත දකුන් ගහවුයේ ඔහුට නොවේද...

'ම... සර්ව මේ දන් මතක් කළා විතරයි...'

මම ඇත්තම ඇත්ත ඔහුට කීවෙමි.

'මේ දන්ම...'

'ඔව් මේ දන්...'

'එකකොට මම මෙතනතේ...'

'ඔව් සර මේතන...'

'උඹ බොරු කියන්නේ...'

'අ...තේ ම... සර්ව කවිද්ද බොරු කිව්වේ...'

දැසම පෙණී යද්දී මම කීවෙමි. මා කීවේ ඇත්තය. මම කෙරුණවත් ඔහුට බොරුවක් කර නොමැත්තෙමි.

'ම... විසිරවට කෙල්ලේ කිව්වේ... ඇයි මාව මතක් කළේ... මයා බිදුන් වැද වැදනේ දන් හිටියේ...'

'ඔව්...'

'බිදුන් වැද වැද මාව මතක් කළේ ඇයි...'

'එක ඕන නැ...'

'නැ මට දකුණත්ත ඕන...'

ඔහු කීවේ හිතුවක්කාර ලෙසිනි.

'ම... බුදු පහත කියලා කිව්වා...'

'ම...'

'සර්ගේ හිතේ දුකක් කියෙනවනම් අඩුවන්න කියලා...'

මයත්ත මා දෙස බලාගත්වනම් බලා උන්නේය.

'එහෙතම මගේ දුක අඩුවයි...'

'ඇයි...'

'මයා කියන දෙයක් බුදු භාමුගුරුවෝ අහනවා...'

'ඇයි ඒ...'

'මයා හොඳ ළමයෙක් නිසා...'

ඒ සහසිකයා මම පරීක්ෂමින් පසුවේ කඩා ගත්තෙමි-මා හොඳ ළමයෙකු ඇයි කීවේ සවත් හොඳම හොඳ ළමයෙකු වූ ඔහුය.

'යන් සර ගෙට...'

'ම... ආවේ ඇයි කියලා අහන්නැද්ද...'

ඔහු ගෙට නොඩවෙමින් ඇසුවේය.

'අනේ... සර්ව අපේ ගෙට ගොඩවෙන්න කාරණාවක් ඕනෙද... හොඳ කෙනෙක් ගෙදරට ආවම එහෙම අහන සිරිතක් නැ සර... එහෙම කෙනෙක් එන එක ගෙදරකට ආසිරිවාදයක්... ඇයි ආවේ කියලා අහන්නේ කරදරකාරයෙක් ගෙදරට ආවාම... ඉක්මනට යවන්න ඕන අය ගෙදරට ආවම... කාරණය ඇහුවා බැලුවා යැව්වා...'

මම දන්නා ජීවන දර්ශනයෙන් මම කීවෙමි. ඔහු හිස වැනුවේය.

'ඒකක් ඇත්ත කම... මයා මට වඩා ජීවිතේ දන්නවා...'

'පු-වි පු-වි දේවල් දන්නවා... ඒත් මහාප්‍රාණ දේවල් මොනවත් දන්නා... එකකොට ගොත් ගහ...'

'මයා ගොත් ගහක් නෙමේ බුද්ධිමත් කෙල්ලෙක්...'

'අපි බුද්ධිමත් නම් අපිට මෙහෙම වෙතවිද සර... අපි එළඳෙන්න...'

මට මා ගැන සිතන්නේ එකමය.

'හැමදම එකම ඉන්න මැ උස්පලා...'

'මි... ඉදගන්න යර්... අ...මි...මි...'

මම කෑ ගසුවමි. ඔහුට සාලයේ දමා යන්නට මට සිතක් නැත.

'ආ... මයන්න පුතානේ... අම්මා මට දවල් කතා කළා පුතේ...'

'අම්මටත් කතා කරන්න හරි ඉන්නේ නන්ද ඇත්ටි ඒකරයි...'

'අනේ ම- එන්නද කියලත් ඇහුවා පුතේ... වෙලාවක එනේ එන්නම් කියලා කිව්වේ...'

මයන්න මිම බලාගෙන උන්නේ ඔහුට අම්මා සිහිවී දුක හිතුණ නිසාය.

'අද හවස කන්දේ විහාරේ යනවා කිව්වා තේද පුතේ... අම්මා කනියම ගියාද...'

'අම්මා ගියේ නෑ ඇත්ටි... අද විෂ්ණු දේවාලේ කපු මහත්තයා විශේෂ පූජාවක් සියනවා... ඒකට කලා අම්මා යන්න උන්නේ...'

'ඉතින් රත්තරන් යන්නෙයායෑ... කන්දේ විහාරේ කොට්ටර හාස්කම් සිංයන තැනක්ද...'

'යන්න හිතත් කමයි ඇත්ටි ආවේ... මට කනියම යන්න කම්මැලියි... අනික පුජා වල එව්වා මෙව්වා ම- දන්නෙක් නෑ...'

'අනේ රත්තරන්... වෙලායන කිව්ව නම් ම- එනවනේ... දන් අත්කල් ආවම එහෙනම් යන්නේ...'

'එකකොට පරස්කුයි ඇත්ටි... ම-...'

ඔහු මා දෙස බලා යළි අම්මා දෙස බැලුවේය.

'ම- ඇත්ටි උස්පලාව එක්ක යන්නද... ගිහිල්ලා පරිස්සමින් එක්ක එන්නම්...'

ඔහු එසේ කිව පසු නැත. මගේ කාස්කොට පසුව මාව වඩාත් පරිස්සම් කරන පිරිමියා ඔහු බව මා දන්නෙමි.

'මේ ප්‍රශ්න දවස්වල පු.යේ...'

අම්මා එසේ හිතන්නේ ඔහු ගැන සිතා බව මම දකිමි.

'කමක් නෑ ඇත්ටි... ම- එහෙනම් යන්නම්... දනවමත් පරස්කුයි...'

මයන්න යන්නට නැහිට්වේ මුළු ප්‍රමුණම අදුරු කරගෙනය. මගේ මුළු ආත්මයම ඇවිලී ගියේය.

'අනේ පුදු පුතේ... ඉන්න...'

අම්මාගේ ළයද මගේ ළය මෙන්ම කම්කරන්නට ඇත.

'මගේ කෙල්ලට මො එක්ක අරන්ගමට නොමි රත්තරන් යාපනේට හරි ම- එවනවා... මේ අම්මා එකම අම්මා කෙනෙක් නොමි... ම- අරම පිඩ්වේ පුතානේ ඒකිනේ ප්‍රශ්න නිසා... මොට නරකක් වෙයි කියලා...'

'මට වෙන්න ඕන හැම නරකක්ම වෙලා ඉවරයි තන්ද ඇත්ටි...'

මගේ දෑස් කෙස්ටිගෙන ගියේය.

'කමක් නෑ ඇත්ටි... ම- යන්නම්... ම- යන්නම් උස්පලා...'

ඔහු දොරකඩ දක්වා ගියේය. මට ඇසුණි.

'පු...යේ...'

අම්මා යළි කතා කළාය. මයන්න දොරකඩ අසල තනර විය.

'ඉන්න පුතේ... ම- කෙල්ලට එවන්නම්...'

ඔහු සිතාපුතේ අසරණ ලෙසිනි. ඔහු කොතරම් නිහඬමාණී කීකරු දරුවෙක්ද කිවහොත් එහෙමම පැමිණ පුටුවේ වාඩිවිය.

'පටස් ගාලා එන්නම් යර්...'

මම ඉබ්බා දිගට දම්මාක් සේ කාමරයට උවගෙන ගියෙමි. අලුතෙන් ඇඟ සෝදන්නට අවශ්‍ය නොවුනේ බුදු පහන දල්වන්නට පෙර මා ඇඟ සෝදගෙන පවුඩර් නාගෙන ගියේ මිඩි ක්ලෝන් ගාගෙන උන් නිසාය.

මම ඒ මොහොතේ මට අසුවූ ලේසිම ඇඳුම වූ නිල් බෙහිම් කලිසමක් සුදු ටී ෂර්ට් එකක් දහන්ගෙමි. රැ ගමනකට එය හොඳය.

'යන් යර්... යන ගමන් පොඩි මේක් අප් එකක් දහන්නම්...'

මට අදින්නට විනාඩියක්වත් ගත නොවීය.

'ප්‍රින් එකක් කිව්වොත් ඉතින් ඇඳත් ඉන්න ඇසුම පිටින් යයි...'
අම්මා කීවේ සිතාසෙමිනි.

'හරි හරි මම... මේත් වැන්ද... කාන්තාව කියන්න...'

මයන්න සිතාසෙමින් මා දෙස බලා උත්තේය.

'මං පරිස්සමින් ගෙදරටම ගෙනත් බස්සන්නම් ඇත්ටි...'

'බැස්සුවේ නැතත් කමක් නැ...' කියන්නට මට සිතුවේ.

'හොඳයි පුතේ... පරිස්සමින් වාහනේ එළවන්නේ... පුතේ සර්ට
තයිසෙන් යන්න දෙන්නෙයා...'

'හරි අම්මේ...'

ඔහුත් සමඟ පාරට බසිද්දී මගේ ගතට වෙනස්ම ආනන්දයක්
දනුණි. මේ මා පැතු ජීවිතයෙන් පොඩ්ඩකි. එහෙත් එය මට නිධානයක්
මිනි.

'මෙහෙම කමක් නැ හේද සර්...'

වාහනයේ ඉදගෙනම මම ඇසුවෙමි.

'කොහොම උනත් උඹ ලස්සනයි බං... මාව කනිසම යවන්න
හේද ගිණේ...'

'අ...හේ... එහෙම කරනවද සර්... අම්මා කිව්වේ හොඳටනේ...
එක් මං ආවනේ...'

'හරි හරි... මොහොද ගැවේ...'

මගේ සුවද ඔහුට එන්නට ඇත.

'මොහොත් නැ- සුවදක් ආවද...'

'ම...'

'ඒ මගේ ජීවන සුවද...'

ඔහු සිතාපුතේ පැහැබර ලෙසිනි.

සල්මල් මාවතේ සිට අලුත්ගම කර්තර බලා දිවෙන බණ්ඩාරගම
මාවතට එනවිට හාත්පස කර්තර වැටී අවසානය.

12

පිරිමියෙකු

සමඟ මෙවන් රියක දුර ගමනක්
ගත වුවකිනමත් හදවතේ ඇතිවිය හැකි හැඟීම් දෙකකි... එක්සේත්
ඇයට තම ජීවිතය ගැන විශාල අනියත අතාර්ථකත බවක් දනෙයි...
නොවෙනම් විශාල ආරක්ෂා සහිත බවක් දනෙයි...

අද නොව... මින් බොහෝ දිනකට පෙරත් මයන්න හා එක
මඟ යද්දී... ඔහුත් සමඟ වැඩ ඇරී එද්දී... මට දනුනේ මගේ කාන්තා
සමඟ ගමනක් යද්දී දනෙන ආරක්ෂිත බවට සමාන හැඟීමකි. ඒ
හැඟීම අද වෙනදටත් වඩා දැඩිව දනෙයි... ඒ කවත් පිරිමියෙකුගෙන්
මා විශාල ප්‍රහාරයක් ලද නිසා විය යුතුය.

මම ඔහු දෙස ආදරයෙන් බලා උන්නෙමි. මෙවන් මොහොතක
මා ඔහු දෙස මේ තරම් බලා සිටින්නේ කනිටු ඇතුළු මොහොතක
නොවෙනම් රැ නින්දට යද්දී මට ඔහුට මවා ගැනීමට පහසු
නිසාය.

එහෙත් මා එසේ ඔහුට මවා ගන්නේ ඇයි... එකම රුවක්...
එකම නෙතක් එකම වූ ආකාරයකින් දිගින් දිගටම පසුවේ ඇදේ
තම එය ආදරය විනා අන් කුමක්ද...

මා ඇත්තවම මයන්නට ආදරය කරනවාද...
 හොඳෙනම් මේ මගේ හදවතින් එන්නේ ගෞරවයක් සමඟ
 මුහුණු හත්තිවන්න සිතුවිලි මානුවක් පමණක්ද...
 හොඳෙනම් ඔහුට ආදරය කරන්නට සමාජයෙන් ඇති බාධක
 හමුවේ මම මගේ ආදරයට බොරු නම් දෙන්නවාද...

මා අසරණය...

අසන සිප වැලඳ ඔහුට ප්‍රකෘතිය කර බැලීමේ බෙලුඳ ගැහැණු
 ආශාවකින් මගේ දෑත්... දෙසොල් දවෙන්නට විය. එය අනුරාගයට
 වඩා සනකම් සහගත වූ හැඟීමකි.

ළගම උණුසුම් වී දෙසොල් වල ලේ පිරී... දෙසොල් ගිනියම්
 වී එද්දී මම දිග සුළුමක් හෙරවෙමි.

මයන්න හැරී බැලුවේය.

'දත් කියපත් කෙල්ල මොනවද මේවිවර වෙලා කල්පනා
 කළේ කියලා...'

ඔහු සිතාසෙමින් ඇසුවේය. මම ඇතිලි පටලවාගෙන මගේම
 උතුරු දෙස බලා සිතාසුනෙමි.

මොහොතකට කලින් හදවත සිතා සියල්ලම ඔහුට කිව හැකි
 නම්...

'හොඳට කතා කර කර ආවා... එකපාරවම ස්විට් ශීල් උනා...
 මාත් නිකා හිටියා...'

'සර්වත් කල්පනා කර කරගේ ආවේ...'

'මං කල්පනා කරපු දෙයක් නෑ... මං මේ ලෝකේ එකට ආත්සර්
 කර කරගේ ආවේ...'

සැබෑය. ඔහු උත්තේ ඔහුගේ විදේශ මිතුරෙකු සමඟ දිරස
 දුරකතන සංවාදයකය.

'මුතුන් කල්පනා කළේ නෑ...'

මයන්න ඇසුවේය.

'මගේ...'

මම කොල් බේරී කර කීවෙමි. මන්දාගේ පාර කඳු කරවරකින්
 වැසී තිබුණි. අවට ඇත්තවම පාරය. එතෙක් මගේ මතට බියක්
 දුන්නේ නැත.

'එතෙතම් කියපත් මං මගේ යාච්චන් එක්ක මොනවාද කතා
 කර කර ආවේ කියලා...'

මයන්න සුඛා දරුවෙකු සේ නිකට කොලවා කීවේය. සැබෑය.
 ඔහු මිතුරා සමඟ කතා කළ කිසිවකට මම ඇහුම් කන් දී
 නොමැත්තෙමි. සැය කලකට ආසන්නව ඔහු කතා කළේය.

'කි...ය...ප...ත් බලන්න...'

මම ඇත්තවම අසරණ උනෙමි.

'එතෙම ක...ර... වෙලිලෝත් කන්විස්සේත්... වලට ඇහුම්කන්
 දෙන්න හොඳ නෑ...නේ...'

මම කීවෙමි. මයන්න සිතාසුනේය.

'ගැණියෙක්... වෙලිලෝත් කන්විස්සේත් එකකට ඇහුම්කන්
 දෙන්න... එතෙතම් මයා ගැණියෙක් නොමේ...'

සැබෑය. ගැණු අපි මිසාදුප වලට කරම් කිසිම ප්‍රවෘත්තියකට
 ආශා නොකරන්නෙමු. ඒ ගැහැණු ගසිය කා තුළක් ඇත.

'හරි... එතෙතම් කියපත් මගේ යාච්චන් නම් මොකක්ද කියලා...'

මාට තවත් අසරණ විය. අඩුම කරමේ මයන්නගේ මිතුරාගේ
 නම්වත් මට මකන නැත. ඒ කාලය අතරතුර මම මන්ටුවෙකු සේ
 ඔහු දෙස බලා උත්තා ඇරෙන්නට වෙන කිසිවක් නොකළෙමි.

'අ...නේ ස...ර... ම...ට ම...කක නෑ...නේ...'

'දත් කියන්න බබා මොනවද මේවිවර වෙලා කල්පනා කර
 කර ආවේ...'

සර් ගැන... ඒ වචන වික කියන්නට මට කටට ආවේය.

'ජීවිතේ ගැන තව සල්පතා කරන්න දේවල් බිහිවි තියෙනවා...'
 මයන්න ඇසුවේ වෙනස්ම කවභවිනි.
 'ජීවිතේ කියන්නේ සර් ගෙවිව්ව අනිතේ විකරක්ම තෙමෙපෝ
 සර්...'
 'අනිතේ ගැන මයා හිතන්නේ නෑ හේද...'
 මම නැහැයි කියන්නට මෙන් හිස වැනුවෙමි. ඒ අසීමය මා
 මිහිදත් කර බොහෝ කල්ය.
 'අනාගතයේ ගැන මොනාද බබා හිතන්නේ...'
 අනාගතය... එය දේව දුන්නකින් පාට රැගෙන සිත්තමි කළ
 සිහිනයක් වැනිය.
 'මට තේරෙන්නෑ සර්...'
 'මට තේරෙනව් උත්පලා...'
 'එහෙනම් මටත් කියාදෙන්න...'
 'කියලා දෙන්නවා... ලහි...න්...'
 ඔහු කියන්නට හිස දේ සම්පූර්ණ කළේ නැත.
 'මේ පාර හරි පාරයි හේද සර්...'
 'උත්පලාට පාරද...'
 'මට සර් එක්ක ඉන්නකොට පාර නැහැ...'
 හදවතට එකතව්... කීකරුව එහෙමමටත් වචනයක් දෙකක්
 කියන්නට ලැබීම ගැන මම සතුටු උනෙමි. ඔහු පුර හඳක් මෙන්
 පුහුණ සරසාගෙන මා දෙස බලා උන්නේය.
 'මටත් මයා එක්ක ඉන්නකොට පාර නැහැ... ජීවිතේ දුක
 මකක් වෙන්නෙත් නෑ...'
 'මටත් නෑ...'
 අප මේ යන්නේ කොකුනකටද... කොහේ ගියත් එහි ඇති
 වරද කුමක්ද... ඔහු මා වැරදි කැනකට රැගෙන යන්නේ නැත.

'පුජාව කියව්ද සර් තියෙන්නේ...'
 'අටට කෙල්ලේ... අද හෙදර යන්න වෙන්නේ රැ දෙන්නට විතර
 කමා...'
 දෙන්නට නොව... එකට නොව... තුනට හතරට නොව... හෙව්
 පාන්දර ඔහු මාව හෙදරට ඇරවුද කමක් නැත. මා මේ රැය
 පහත් කරන්නේ ලොව ඉන්නා ආදරණීයම පිටිතුරුම පිටිමෙකකු
 අසලය.
 'කමක් නැහැ... ම- ඉන්න බැහැ කිව්වේ නැහේ...'
 'පුජාව තියලා අපි කොහෙන් හරි කාලක් යත්...'
 මයන්නත් සමඟ ගෙවෙන විතරයි... පැය මට ගෙවී යනවා
 හොඳහේ... ජීවිතයේ ගෙවී යන කාල අවකාශයේ අරුත් කැඩයක්
 ඇති බව මට වැටහෙන්නේ ඔහු අසලදී පමණි.
 'පුජාව පිබිබව පත්තේ සර්ට හොඳ වෙයි...'
 'මට කොහොමත් හොඳක් වෙයි කියලා මට හිතෙනවා උත්පලා...'
 'ඇයි ඒ...'
 'මගේ ජීවිතේ වටේ හොඳ දෙයක් කැරකෙනවා කියලා මට
 දනෙතවා... නිකා රත්තයක් වගේ දෙයක්...'
 මයන්නගේ කතාවෙන් මම ඇවිලී ගියෙමි. මගේ හදවතට
 දනෙන්නේ එවැනිම හැඟීමකි. ඔහුත් සමඟ ඉන්නා වීට මට දනෙන්නේ
 මා වටා රැස් වලල්ලක් කැරකෙන්නාක් බදු හැඟීමකි.
 මයන්න උත්තේ මා දෙස දිගටම බලාගෙනය.
 'ඔයත් බබා ජීවිතේ ගැන ඕනවට වඩා හිතන්නෙපා... හොඳ
 දෙයක් වෙයි...'
 'ම...'
 ජීවිතයේ වන ඒ හොඳ දේ කුමක්ද කියා දත් සිටම දනගැනීමේ
 බොහුද ආශාවක් මට ඇතිවිය.
 කර්තර බෝධිය අසලදී ඔහු වාහනය නැවැත්වුවේය. කර්තර

බෝවිය අවට සවිසරය ආශා නිකෙන ලා කන කැනැස්සින් දිලියෙමින් සිටුණි. මම වාහනයේදීම් පාවහන් ගලවා ගත්තෙමි. එයත්ම ඔහුගේ පර්ස් එක ගෙන රූපියල් පියයේ කොළයක් මා අත තැබුවේය.

‘මවත් එක්කම් දන්න...’

ඔහු කීවද නොකීවද මා පඩුරු දමන්නේ ඔහුටත් එක්කය. මම වාහනයෙන් බැස පඩුරු දමා කථකර බෝ සම්ප්‍රධි වැදගෙනම උන්නෙමි. අනෙක් පස හැරී බලද්දී ඔහු උන්නේ මා දෙසම නෙත් කඩාගෙනය.

වාහනයට යළි ගොඩවූ විට ඔහු පඩුරු දමා ප්‍රාර්ථනා කළේ මොනවාදැයි මගෙන් ඇසුවේ නැත. සමහර විට මා ප්‍රාර්ථනා කළ දේ ඔහුට දනෙන්නට ඇත.

කථකර පසුකොට පොල් රුජ්ජා යටින් ගායු පාර දිගේ යද්දී මයන්න වාහනයේ වායු සම්කරණය වසා මුහුදු පැත්තේ වීදුරු පාත් කළේය. ඒත් සමගම නැවුම් රැ සුළු එකවරින් වඩා වාහනය තුළට ගලා එන්නට විය.

‘සිතලද...’

මෙය හඬකින් ඔහු ඇසුවේය.

‘ම...’

මම මත් වූ හඬකින් කීවෙමි.

‘කෝ බලන්න...’

හිසරය මත රැඳී වමන ඔහු එහෙමම මගේ උතුලට දම්මේය. මට ඒවා ඇල්ලූනේ ඉබේවමය.

මත් පෙරත් විද හුරු පුරුදු ආත්මයට සුවිදයක යනීපයක් ගෙන ආ ඔහුගේ රස්නය මගේ ඇඟිලි තුඩු වලට තදින් දනෙන්නට විය. මට යකෝධරාවන්ට කිසි නරසීත ගාරා සිහිවිය. මෙවන් පුනෙකු ලබන මවක් වාසනාවන්තය... මෙවන් සැමියෙකු ලබන බිරිඳ වාසනාවන්තය... මෙවන් පියෙකු ලබන දරුවන් වාසනාවන්තය... මවද ඔහු ගැන සිතෙන්නේ එහෙමය. ඔහුගේ සුරත දේසිත්ම ගෙන

එය අසියය බොහුදු ගැහැණු දරුවෙකු මෙන් පසුවේ කඩා ගන්නට මට සිත්විය. නොබවනම් තෙත් වූ දෙසොලින් ඒ අත සිපගෙන සිපගෙන යන්නට මට සිත්විය.

මගේ දැකට මැදිවූ ඔහුගේ වමන මගේ දැකට තදවිය. මම ඔහු දෙස නොබැලුවෙමි. එතෙක් ඔහු මා දෙසම බලා උන්නේය. යමක් මේ දත් පිටවෙතැයි මට සිතුවේ... ඔහුගේ බැල්මෙන් මගේ දකුණු කම්මුල් හිනියමි වන්නාක් මැති විය.

‘ස...ර...’

මගේ උතුරෙන් මෙන් ඒ සවිරය පිට විය මා ඔහුට හදිස්සියේ කනා කළේ කුමකටද කියා වත් මම නොදනිමි. එතෙක් ඔහුට එහෙමවත් කනා නොකළානම් මගේ පසුව සිරවී මියයෑමටට සිදුවේ.

‘මට සො ගැන බයක් නැහැ... ම- ගැත්තේ බයවන්නෙතො... අපි හිමිහිට කනා කරමු...’

ඔහු සත්පුත්‍රව නොබවනම් ගාත්තට කීවේය. පිරිමියෙකුගේ ස්විරය එතරම් මුදු වන්නේ කෙසේද කියා මම පුදුමයෙන් සිතුවෙමි.

‘කේරුණද කෙල්ලට...’

ඔහු යළිත් ආදරයෙන් ඇසුවේය.

‘කේ...රු...ණ...’

මම හිස වනා කීවෙමි.

‘මොනවද කේරුණේ...’

මම සිතාපුනෙමි. පිරිමියෙකුගේ ආත්මයේ පතුල කේරුම් ගත් පසු මොනවා කේරුම් නොගන්නද ප්‍රස්තයක් නැත. ලෝකයේ කේරුම් ගෙන ඒවත් විය යුත්තේ කේරුම් නොගත් පිරිමියෙක් ලැබුණු පසුය.

‘ගොඩාක් දේවල්...’

‘කේරිලා ගොඩාක් කල් තේද...’

‘ම...’

‘ඇයි දරුවෝ මේ අඩන්නේ...’

මා නවතා බව ඇත්තවම මා දන්නේ දන්නේ. මගේ කදුරු වැටී ඇත්තේ ඔහුගේ පිටි අත්ලටය.

'එහෙම කමයි සර්... සමහර වෙලාවට දන්නෙමි නැතුව කදුරු එනවා...'

'බොට හිසෙන්නේ මට එහෙම කදුරු එන්නේ නෑ කියලද...'

'ම- දන්නවා...'

'මොනවද...'

'සමහර වෙලාවට කාටවත් සේන්නැතුව අවනවා කියලා... ඊත් ම- දන්නා...'

'ම- අඩ අඩා ඉන්න ආස කොල්ලෙන් නෙමේ උස්පලා...'

ඔහු කීවේ මගේ හිස අතහැර. රාත්‍රිය කළුවරය.

'සර් හිතාදෙනකොට කමයි කොහොමත් ලස්සන...'

'මයත් ලස්සන හිතාදෙනකොට...'

'ජීවිතේ අපිට හිතාදෙන්න දෙන්නෑ සර්...'

'නෑ කෙල්ලේ... අපි හිතාදෙයි... හොඳින් හිතාදෙයි... අපට හිතාට නවත්න ගන්න බැරි වෙයි...'

එහෙම දවසක් ජීවිතයේ කෙඳිනක හෝ උදව්දැයි මටද නිකමුව සිතුවේ.

'ම...ට...ත් හි...තෙ...න...වා සර්...'

මා එසේ කියුවේ මයන්න වාහනය කන්දේ විහාර මාවතට හරවාදීය. ජීවිතයේ දුක් විකට්ටුල් දරුණුවට හිටු දිනයක මහා තාන්දර අම්මන් මමත් කිරිබත් හදගෙන කන්දේ විහාරයට ආවෙමු.

එද කන්දේ විහාරයේ නිල්වත් උසුල් දෙවියන් මා දෙස හොඳලන්නට ඇත්තේ අද මා දෙස බලන්නට ඇති නිසා යැයි මට හිතමිට සිතුවේ.

දෙවියන්ට පවා අපට පිහිට විය හැක්කේ අපේ ජීවිතයේ හොඳක් සිදුවන විටදී යැයි මට සිතුවේ.

13

කන්දේ විහාරය දකිද්දී මගේ අත් හිතමි බැසියෙන් පිරුණි. මගේ වාහනය කන්දේ විහාරය වෙත යන කුඩා කඳු මැටිය උඩටම ගත්තේය. ලා කහ පැහැයෙන් දිවියෙන බෝසත් දෙසම මම බලා උන්නෙමි.

'සුභාවට බඩු ගන්න ඕන හේද සර්...'

'සාදු මත්කොම ලැස්සි කරලා කියෙන්නේ බො...'

'මම එහෙමම සුරුස් ගාලා මල් විකත් අරන් එන්නම්...'

මම වාහනයෙන් බිහින්නට යද්දී මගේ මගේ අතින් අල්ලා ගත්තේය.

'හිටපත්... මාව දලා යත් නැතුව... මගේ සුභාවට මයා අතගන්න... වෙන මල් ඕන නැහැ...'

ඔහුගේ කතාවට මම කීකරු වීම. ඔහු වැනි පිත්තක් දරුවෙකුගේ සුභාවකට අත ගසන්නට මට ලැබෙනම් එය මල් යායක් සුභ

කළාට සමහරකය.

'හරි හරි... ගත් ඉතින් සාදු පිලත් ඇයි...'

මම වාහනය තුළම සාවහන් ගැලවීම්.

අයුක්තම කන්දේ විහාරයේ බෝ සම්ප්‍රදායේ සෙවණ යටින් ඔහුත් මමත් එකටම මෙන් කන්දේ විහාරයට ඇතුල් වුනෙමු. ඔහු හා මෙසේ පින් බිමක යද්දී මට දහන සතුට මෙතෙකැයි සිත නොහැක.

විහාර බිම පුරා කරමක සෙනෙක් විසිරී උන්නේය. මෙවැනි සන්සුන්ව දිනපතාම ආවද කමක් හැකැයි මට සිතූණි. ඒ ඒ කරමටම හිත තිබී සැතපෙන නිසාය.

'අද විහරද සර් පුරාව නියන්නේ...'

'පිස්සුද බඩා... අද පළවෙනි දවස... සෙනපුරාද හතක් එන්නෙත්...'

'අ...නේ හේක් එහෙනම්... දවස් හතේම මං එන්නද...'

ඔහු කිසිවක් නොකියා මා දෙසම බලාගෙන උන්නේය.

'එක පුරාවකට හිරියනම් ජීවිතේ හැම පුරාවකටම ඉන්න ඕන...'

ඔහුගේ ඒ ආකූලය නාසය ධර්මයට මම මුළු හඳින්න එකක වුයෙහි. ජීවිතයේ ධර්මසාවය එයයි. ආදරයේ ප්‍රතිපත්තිය එයයි.

'එතවා සර්... එක්කන් යනවනම් අසායට හරි එන්නම්...'

'මම කෙල්ලේ මට ආදරය කරන අයව අසායට එක්කන් යන්න... පුළුවන්නම් මම අසායට හිඟින් හරි උන්ව දිව්‍ය ලෝකෙට අරිනවා... එහෙම මිනිසෙක් මම...'

මයන්න කීවේ දඩි හැඟීමෙනි. කරන දේ නොකියන... නොකරන දේවල් කියන කව මැන දෙව්වන පුස් පිරිමින් ඉන්නා ලෝකයක ඔහු එවැනි හොඳ පිරිමියෙකු බව මා වටහාගෙන බොහෝ කල්ය. බොහෝ කල්ය.

'මං දන්නවා සර්...'

'සාදු පිලත් ඉන්නවා...'

ලොකු හාමුදුරුවන් සිතාගෙනත් අත දෙදෙනා දෙස බලා උන්නේය. උන්නාන්සේ දැඩිදී මගේ තුන් හිතම පැහැදිලි.

'වුවිටක් පරස්කු උනා අපේ හාමුදුරුවන්... කොළඹ ඉඳලා එන්නත් එපැයි...'

මයන්න ලොකු හාමුදුරුවන්ට එදිමින් කීවිය. මමද පහත් වී උන්නාන්සේට වැන්නෙමි.

'සුවසත් වෙවා... පු...වි මහා... දිලා හිඟින් වන්නේ...'

ඔහු මා දෙස බැලුවේ අසායට.

'එහෙමයි හාමුදුරුවන්... මේ දවස්වල... එකක් කරදන්නේ...'

ඔහුට විකක් නොව හොඳින් කරදරය.

කරදර කාල බුදු හාමුදුරුවන්ටත් සිසිබා පු...වි මහත්තයා...'

'එහෙමයි පු...වි මහත්තයා...'

'කරදර කාල වලදී පුළුවන් තරම් පින් කරන්න ඕන...'

'එහෙමයි අපේ හාමුදුරුවන්...'

ලොකු හාමුදුරුවන් කතා කරන අතරතුර කිහිප වාරයක්ම මා දෙස බැලුවේය.

'මේ...'

උන්නාන්සේ මා දෙසම බලාගෙන ඇසුවේය.

'මේ අපේ හාමුදුරුවන්...'

'හරි... හරි...'

උන්නාන්සේ සිතාසුනා පමණි. සාමාන්‍ය අයට නොසෙතෙන බොහෝ දේ විවරයට පෙනෙන බව මම අසා ඇත්තෙමි.

'යමු එහෙනම්... ඉස්සෙල්ලා මේ මල් වික පුස් කරලා එමු දෙන්නත් එක්ක...'

උත්තරයේ සුදු ගොරම් මල් වට්ටියක් මයෝන අත තැබුවේය.

'මොකක් බඩ මල් විකස් ගත්ත...'

මයෝන මව වට්ටිය දිගු කර කීවේය.

'එහා යර්... ම- අත ගහන්නම් යර් පුරා කරන්න...'

'යත් එහෙනම් අපි දෙන්නම් එකට පුරා කරමු...'

අපි එකවම මෙන් සුදු මැදුරට ගොඩ උනෙමු. සුදු හිමියන්ගේ සමාවී කරුණා නෙත් සහල දෙසම බලා හිඳ මම ඉන් පසුව ඔහු දෙස බැලුවෙමි.

'මයෝන බලා උන්නේ මා දෙසමය...'

'අත ගහන්න කෙල්ලේ...'

අප දෙදෙනාම අත ගසා මල් වට්ටිය පුරා කළෙමු.

'කියා පැතුවේ මොනාද මම පැතුවේ මොනාද කියලා වැඩක් නෑ බඩ... ඊත් ම- එක දෙසක් දන්නවා...'

'මොකක්ද යර්...'

මම උතුරෙන් මෙන් ඇසුවෙමි.

'අපි දෙන්නම් පැතුවේ එක දෙසක්...'

එය එසේම වන්නට ඇත. මා පැතූ දෙසම ඔහුත් පැතුවේ නම් එය කොතරම් අපූරුද...

මයෝනව සෙත් පතා අලුත්ගම කන්දේ විහාරයේ ලොකු භාමුදුරුවන් වීසින් කළ පුරාවෙන් මගේ හිතටද මහා සැතපීමක් ලැබුණෙයි මව සිතුවේ. උත්තරයේ පුරාව නිමා කර පිරිත් පැන් අත්ලට ගෙන මයෝනගේත් මගේත් හිස අතගා පිරිත් තුල් බිඳිද්දී මගේ හිතට දකුණේ සුදුමාකාර සහනයකි.

'හේ... දැන් හිතේ ඩෙබ්බයෙන් කරන කියන වැඩ කටයුතු කරගෙන යන්න... අනතුරක් අත්කරුවක් නෑ...'

උත්තරයේ කීවේ මයෝන දෙස බලා සිනාසෙමිනි. එද්දී වඩා පැහැයක් පිත්බර සාටක් ඔහුගේ මුහුණේද විය. කවිරු මොනවා

කිවද නොපෙනෙන බලාපිට වල විශාල බලයක් ඇතුළු මව නිකමට සිතුවේ.

'අපි හිතේ එන්නම් භාමුදුරුවන්...'

'හොඳයි... භාමුදුරුවන් පිහිටයි... මහකන් පු-වි මහත්තයා... සෙනසුරුදු හතක් එන්නම් ඔන...'

'එහෙයි අපේ භාමුදුරුවන්... ඔබ එනවා...'

එන්නට පිටත් වෙන්නට හදදී උත්තරයේ යළිත් මගේ මුහුණ දෙසද බැලුවේය.

'අතින් සෙනසුරුදු එනකොට මේ දරුවාගේ කේන්දරයේ අරන් ආවෙක් හොඳයි...'

'එහෙමයි භාමුදුරුවන්...'

කන්දේ විහාරයේ බෝ මරුමට පහළින් දළඬු පහත් දහස් ගණනක ලා කහ පැහැ එළිය මැදින් ඔහුත් මමත් ආවේ නිහඬවමය. මම ඒ එළියෙන් මයෝන දෙස බැලුවෙමි. ඔහු ඔහුගේ පර්ස් එක ඇර එහි තිබූ සියළුම මාරු කාසි මා අත තැබුවේය.

'දන්න...'

'ය..ර් දන්න...'

'කවිරු දමමක් එකයි...'

එය එහෙම නම් එහෙමම විය යුතුය. මම කැටයම මාරු කාසි සියල්ලම දමා වැද යළිත් ඔහුට එක්වුනෙමි.

කන්දේ විහාරයේ දොරකඩදී අප දෙදෙනා යළිත් හැටි වැන්නෙමු.

'දහසටත් කිට්ටු වෙලා... වෙලාව යනවා දකුණෙන් නෑ... හේද යර්...'

වහනයේ වූ මරලෝසුවෙන් වෙලාව දක මම කීවෙමි.

'මව තව ඉන්න ආයයි උස්පලා...'

'මටත් ආයයි යර්...'

'අපි දමන සෙනසුරුදු තව රැ වෙලා ඉන්න බලන්න එපු...'

'මි... සර්ට දත් හොඳ වෙයි...'

මම හෙළඳ ලෙස සිටිමි.

'මට විතරක්ද... මියාවත් හොඳ වෙයි... නාමුදුරුවෝ මොකෝ දන්නා කේන්දරේ අරන් එන්න කිව්වේ...'

'අපල නියෝගවද බලන්න වෙන්න ඇති...'

'මියාගේ අපල ගෙවල ඉවරයි බබා... දත් නියෝගෙන් මගේ අපල ව්‍යා ගෙවෙන්න...'

'සෙනසුරුදු දවස් හත යද්දී ඒ අපල ගෙවෙයි සර්... මොහොතක වඩා ලොකු පුජාවක් ලොකු සාදු කළේ...'

'ඒක ඇත්තටම ලොකු පුජාවක් නම් බබා... ලොකු සාදු මේ පුජාවම වත්දිනා මැඩමටත් කරලා තියෙනවා...'

'ඇ...ත්...ක...ද...'

'මව්... ලොකු සාදු අම්මට හරි ආදරෙයි... ඉස්සර තාත්තයි අම්මයි සතියකට වතාවක් ලොකු සාදුට දුනේ අරන් එනවද... මොහොතක...'

'ලොකු සාදු සර්ටත් හරි ආදරෙයි...'

'මට තව ආදරේ කවුද දන්නා...'

මිහු ඇසුවේ මොහොතක නොබලා සිටියේ නිසිවිනි. මම කෙල් පට තද කරගෙන බලා උන්නෙමි.

'ආදරේ අප කවුද කියලා හිතට දනෙන්නවා... කවරුවත් කියන්න මින නැ සර්...'

මම සිටිමි.

'මව්... මගේ හිතට දනෙන්නවා නම්...'

ඒ කවුදයි මම නොඇසුවෙමි.

'මියාගේ හිතටත් දනෙන්නවා...'

'මි... මගේ හිතට දනිලා නොවිත් කල්...'

'මගේ හිතටත් දනිලා නොවිත් කල්...'

අපුත්තම සිටි කොළඹ දක්වා දිවෙන හඬ තර තරය. ඉදහිට යන්නේ තහරාත්තර බසයක් පමණි. මෙවන් රාත්‍රියක මෙසේ යද්දී මගේ හිතට තම දනෙන්නාගේ වෙතත්ම කතුවනි. ඒ කතුව වඩාත් කීවර වන්නේ මිහු මොහොතක නිසාය.

'බඩහිනිසි තේද...'

'සර්ට බඩහිනිසි වෙලා...'

'ඇත්තටම මට බඩහිනිසි බා... දවල්ට කාලත් නැ...'

'නෑනේ... ඉතින් මොනාහරි කාලම යන්නෙකොදු පුකුළු යද්දී...'

'එවෙලේ බඩහිනි ආව නැ... අපි කොහෙත් නිරි කාලා යත්...'

'මේ රැ කොහෙත් කන්නද...'

මිහු පොල් රුල්ලා අතර ඉදිවු වේරුන්තර සංචාරක හෝටලයක් දෙසට වාහනය දමුවේය. සුදු පැහැ ගත් අලංකාර වීදුලි පහන් දල්වා තිබූ ඒ හෝටලය වෙහෙර බිමක් සේ ඇතට දිස්විය.

'මෙව්වර ලොකු හෝටලේකට...'

'මව් ඇයි බයද මොහොතක එක්ක යන්න...'

ඒ වදනින් ඇත්තටම මගේ හිත බිදුණි.

'සර් එහෙමද මොහොතක හිතන්නේ...'

'මොහොතක හිතන්නවා කියලා උම් හිතනවාද...'

'එහෙමම කියන්නේ...'

'විහිළුවට බබා කිව්වේ... මොහොතක මොහොතක එක්ක අපායට හරි එනවා කියලා...'

මොහොතක මිහුගේ හඳවනේ ඇත්තේ එතරම් අවල විශ්වාසයක්ද...

'එතරම් තේද...'

මම පිළිතුරක් නොදී සිහිපාමුණෙහි.

මතරම් දෙරටුවක් මැදින් අපි හෝටලයේ උයනට ඇතුළු වූයෙහි.
 රූ වී ඇත්තේ අපට පමණි. විදේශික සංචාරකයන් සිය ගණනක්
 සිහිපාමුණේ කහ කුරමින් කමින් බොමින් නාන කටාකය අවට
 සිටිති.

බටහිර ආදර ගීතයක සංගීත රාවයක් මුළු හෝටලය පුරාම
 සුන්දරව ගලා යමින් තිබුණි.

14

මමුත්

මමත් විදුලි පහන් වලින් අලංකාර කළ නාන
 කටාකය ඉසව්වක් ඇවිද ගොස් විමිනි පහතේ එළියකින් සුන්දර
 කළ කුඩා රවුම් මේසයක ඉඳගත්තෙහි. එය තබා තිබුණේ හෝටලයේ
 අවන්හලට එළුව තණ කිරුව මතය.

මම ආශාවෙන් අවට සිටිය තැරුණුවෙහි.

‘ඇයි බබා...’

මම වටපිට බලද්දී මයන්ත ඇසුවෙය.

‘ලස්සනයි... මං කවදවත් ඇවිත් නැ මෙව්වර ලස්සන
 හෝටලේකට...’

‘හොටෙල්ස් ලස්සන රැට උත්සලා...’

‘ම...’

මම සිහිටි සුමිටි කබමින් පිරිසිදු බටර් පැහැගත් රෙද්දක් දමු
 මේසය මත තබා තිබු අයුත් ශීතීඩ් මල් බඳුන අතතැවෙමි. ශීතීඩ්

පළ දෙසක් සිඬු කිහිපයකුත් කඳුකර කොළ වායෝගයකුත් දමා පිඬු එය පවා අපුරුය.

විමිනියේ ලා කහ පැහැ ගත් මත්දලෝකයෙන් මයන්ත මා දෙසම බලා උත්තේය. මම සැහැල්ලුවෙන් සිතාසුනෙමි.

'හිතාවෙනකොට හරි ලස්සනයි...'

ඒ හඬ ආවේ මා අසළින් තොට ඇත ඇත එහා ලොවකින් යැයි හිතෙන කරමට ඒ හඬ මා තුළ අපුරුවත්වයක් ඇති කළේය. 'හිතාවෙනකොට හරි ලස්සනයි...' ඒ වචන පවා හදවත වැහැ ගත්තේ කදබල කෘෂ්ණවකිනි... පෙරේකකමකිනි.

'හිතාවෙන්තත් අමකක වෙලා සිබිබේ ස..ර...'

සැබෑවද එයමය. මම අඩාගෙන හොටු පෙරාගෙන කුදුළු ගත් පතුල බැසු කෙල්ලෙක්මි. කුදුළින්ම මෝරා ගියා වූ ගැහැණියෙක්මි.

'දත් මකකද...'

'ම... ටික ටික මකත් වේගෙන එනවා...'

මම සැහැල්ලුවෙන් කියෙමි, මා සැහැනි කලක් පුරා සිතා උත්තේ පිරිමියෙක් සමීපයේ ජීවත් වීම මොනතරම් සැසක් ලෙස සිතුවද ගැහැණියකට එය ඉහෙක් සැත්තෙන් බරක් බවය. ලෝබකමට පිරිමින් සමඟ ජීවත්වන බව ඇත්තය. එහෙත් කැම වුවම මවුන්ගේ ඇසුර හදවතට බරය.

මට මයන්ත සම්බන්ධයෙන් එවන් බරක් දනෙන්නේ නැත.

ඔහුගේ ඇසුර මට ගෙන එන්නේ පියාපත් ලැබුණෙක් වැනි සැහැල්ලුවකි.

'අඩන්නෙපා උත්පලා... ගැණු ළමයි අඩනකොට හරි කැනයි... ගැණු ළමයි ඉන්නෙත්ත හිතාවගෙනම තමයි...'

'හිතාවෙලාම ඉන්න පුළුවන් බෝතික්කියන්ට විතරයි සර...'

මම එවැන්නක් කීවේ ඇයි... ඇත්තටම ගැහැණියකට දිගටම හිතාවගෙනම සිටිය නොහැකිද...

'දුකක් නැති ජීවිතයක් නෑ තමයි...'

ඔහු හුළලා මෙන් කීවේය.

'අ..නේ... මං එහෙම හිතලා සිටියා නෙමි...'

'එහෙතම...'

'කොට්ටර හිතාවෙලා හිටියත් ඉඳලා හිටලා පොඩි වුරුවුරුවත් දමමි තැත්තමි කාලා නෑ වගේ තමා...'

කුදුස ගැහැණියකගේ උරුමයක් යැයි කියන්නේ ඒ භිසාය.

'මං නම් අඩන්න ආස නැහැ... හිතාවෙලාම ඉන්න පුළුවන් නම් මට ඇයි... හොකුවත් කමක් නැහැ...'

'ස..ර..ට අඩන්න වෙන්තත් එපා...'

මම කදබල කැරීමකින් කීවෙමි.

'ඒත් මට අඩන්න උතා උත්පලා...'

මේ කතාව යන්නේ අවසරයටය. හොවෙනම් කින්දරවය. සැහැල්ලුවෙන් පින්බරව ගෙවී ගිය සැදුවක් හිතාමතා බොද කරගත්තේ ඇයි...

'සර ඇඩුවනේ... ඇඩුවට පස්සේ හිතාවෙන්ත ලැබෙනවා... ඒක හිතන්නෙපා... සරගේ තරක කාලය ගෙවිලා යයි...'

සුදු සරමකින් හා සුදු කමිසයකින් සැරසුන කෝටලයේ වේටර්වරයෙක් මට දෙඩම් යුෂ වීදුරුවකුත් ඔහුට රතු පැහැයට හුරු වයින් වීදුරුවකුත් ගෙනවිත් තැබුවේය. ලා රත් පැහැයට හුරු වයින් වීදුරුව හෝටලයේ එළියෙන් අපුරු පැහැයකින් දිස්වීය.

'ජීවිතේ ගැන ආයේ මුළු ඉඳලා හිතන්නෙත්ත බබා...'

මමද එසේ හිතාගෙන ඉන්නෙමි. ගණනක් වැරදුන විට ඒ ගණන වැරදුන තැන සිට හදගෙන යනවාට වඩා යළි මුළු සිවම හදගෙන යාම සෑම අකිත්ම හොඳය. එවිට ගණන වැරදුන තැන් වලින් පරිස්සමින් හදගෙන යා හැක.

'එහෙම හොඳ කමා සර්... සර්ට ආයේ වරදක එකක් තැනැ...'

'එකකොට ඔයාට...'

දෙවමි යුෂ වීදුරුවේ වූ බවය දෙහොලින් කඩාගෙන මම ඔහු දෙසම බලා උත්තෙමි.

'මාත් ජීවිතේ පටන් ගන්න ආයයි...'

'ම...'

'පටන් ගන්න කුතක් කතියම හොයාගන්න මට තේරෙන්නැ...'

ඔහු මා දෙස බලා උත් බැල්ම පිටුණුය. ඔහු ඔහුත් මාත් අතර මෙතෙක් වෙලා බාධකයක්ව පැවති ඉවසන්දමක් දැමූ විමිනිය පැත්තකට කළේය.

'කව්රුහරි බබාට මේත් මෙකතින් පටන්ගනු කියලා එන්න කිව්වොත්...'

මම ඕකීඩි මල් වල මෙලෙක ඇතිපි තුඩින් පිරිමැද බැලුවෙමි. වෙල්වට් වැනි සුමට මතුපිටක් එහි විය. එවැනි සුමට මතුපිටක් මේ සුන්දර නිවර්තන කලාපිය මලට ලැබුණේ කෙසේද...

'මං ප්‍රශ්නයක් ඇහුවා...'

ඔහු යළිත් කීවේය.

'එ...හෙ...ම හැමෝම කියන කැන්ට්‍රික් ජීවිතේ පටන් ගන්න බැ සර්...'

'එහෙනම්... කොහොම කෙනෙක්ද කියන්න ඕන...'

'පණුවන් වඩා විශ්වාස කරන කෙනෙක්... හො...ඩා...ක් හොඳ කෙනෙක්...'

කටමත් මගේ දෑස් ඕකීඩි මල වෙතය.

'එහෙම කෙනෙක් ගැන ඔයා දන්නවද...'

මම ඔව් යැයි කියන්නට මෙන් හිස සැලුවෙමි.

'එයා කතා කළොත්...'

'මේ ලෝක වැඩියෙන්ම සිත් කරපු පොල්ල මං වෙමි...'

මට කිව තැන්කේ එපමණකි. හදවත සතු සියළුම පිරිසිදු කැමිම් භාවයෙන් මට දිවුරා කිව හැක. මුළු ජීවිතයම බලා සිටින්නේ ඒ ආදරණීය ආමන්ත්‍රණය ලැබෙන තුරුය.

'එයා එන්න කියලා කතා කරයි කියලා හිතෙන්නවද බබාට...'

මගේ දෑස් යතමට මෙන් තෙත්ව යන බව දකුණි.

'බබා... ඔරව් දක්වන්න...'

මම හිස එසවිමි. මේ මන්දලෝකයේ පවුල ඔහු මගේ කපුරු අසුරුවට දකුණත්තට ඇත.

'එයා කතා කරයි කියලා හිතෙන්නවද...'

'ද...ද...ත්තැ ස...ර්...'

කපුරු වැටුණි. මියන්න මේයය මත නිදහස්ව පිටු මගේ අත මතට සුරත තබා මොහොතක් බලා උත්තේය.

'එයා අනිවාර්යයෙන්ම කතා කරයි... වැඩි දවසක් යන එකක් නැ...'

තොල් පට තද කරගෙන මම ඔහු දෙස බලා උත්තෙමි. ඔහු හිස වහා සිතාපුනේය.

'එකකොට අරව මේවා හිත හිත ඉන්න බෑ... යන් පණේ මං එන්නම් කියලා එන්න ඕන... තැත්නම් මැන්ට දුක හිතෙයි...'

ඔහු සිතාටිය. මමද කපුරු අතරින් සිතාපුනෙමි.

'එයා කතා කළොත් හිතන්න දෙයක් නැ... එකසාරට දහ සාරක් එනවා...'

'එව්වරයි...'

ඇත්තටම ජීවිතයට අවැසි එපමණක් පමණි.

'බඩගිනියි කෙල්ලේ... ගිහිත් බෙදගනුද...'

"මි..."

කෑම පිළියෙල කර පිටුගේ බුදේ ක්‍රමයටය. එය තැබීම හොඳ බෙදුමක් සූදාය.

මම මේ සුපිරි කරු පන්තියේ හෝටල්වල සිටින්නේ නැත නොදන්නෙමි. ඒ නිසා මම අතරමග වී සිටින බවට පත්වෙමි. බුදේ වෙබ්ලේ සොහොන වූ ජලේට රඳවාගෙන මධ්‍යතන අලංකාර පෝසිලේන් පිහත් දෙකක් ගත්තේය.

"ආ... ඉස්සෙල්ලා මේක අතට ගන්න..."

ඔහු කීවේ කරුණුවෙන්. පෝසිලේන් පිහාන නවමත් උණුසුම්ය. එයේ වත්තේ පිහත් සියල්ල ස්ථිරව එකක් මත සිටුවී නිසා විය යුතුය. තද රත් තැනක් ඇත්තේ බේරුමක් සහිත ඒ පිහාන සාමාන්‍ය පිහානකට වඩා බරය.

"ඇ...යි..."

මම පිහාන අත ගනා පෙරලීමත් බලද්දී ඔහු ඇසුවේය.

"තෑ සර... ලක්ෂ්‍ය පෝසිලේන් ජලේට් එකක්..."

"ගැණු ඔක්කොම එකයි... අපේ අම්මත් ගෙනාමමයි... පිහත් බඩු වලට පැලෙන්න යනවා..."

"එ...හෙ...ම තමයි ඉඹිත්..."

ගැණු ඇත්තවම එහෙමය. අම්මාද එහෙමය. අපේ ගෙදරද දංකොඩුව පෝසිලේන් ඩිනර සෙට් දෙකක්ම ඇත. ඒවා පාවිච්චියට ගත්තේ එහෙමත් දවසකටය.

"මං පස්සෙන්ම එන්න..."

මධ්‍යතන... මා ප්‍රිය කළ විශේෂම ගනිකුණය මෙය විය. මා උපතින්ම දුප්පත් සාමාන්‍ය කෙල්ලක් බව ඔහු දනී. එවන් වූ දුප්පත් කෙල්ලෙකු වූ මව ඔහු ඔහුගේ පන්තියේ සුපිරි බර දමන්නේ නැත. ඔහු ඉහාම සුන්දර ලෙස මව උගන්වයි. මාව බලාගනියි. වාමන වැනි යුවසියකට මේ ජීවිත ඇසුරුකරා සමඟ එක පාඩමක්වත් අතවර කර ගන්නට නොලැබුණේ ඇයි...

උතුරු පලාත - 5

මධ්‍යතන මූලිකම බෙදුමක් නැත. ඔහු පිහානද අත සබරගෙන මාවද එක්කාගෙන බුදේ එක අතකට ගිණිය. එකවර බෙදුමකගෙන එයේ බැලීම සොහොන හොඳ දෙයක්දැයි මා තේරුම් ගත්තේ බුදේ එකේ වට්ට වර්තයේ වට්ට සංස්කෘතියෙන් කෑම පිටු නිසාය.

මූලිකම පිටුගේ ස්ථිති රට්ට සතුවෙන් ගනා පිටු සුදු බත්ය. ඒ ලෙස මස් දමා සකස් කළ මූරියානි බත් විය. ඉන් පසු එම මූරියානි බතට ගැලපෙන මස් හා අම්බාකුත් වනාන්ත විය. මූලිකම මූරියානි බත් බෙදුමක් නැත. පසුව නමුදු කරවල බැදුම් පොල් සම්බේල පොලොස් මාර හා මාර ඇදුල් සියල්ල ගැන පිත් ලෝබකමක් තටගනී. ඒවා මූරියානි බතට පොතැලෙත්. ඒවා ගැලපෙන්නේ රතු කැකුර බතටය. කැකුර බත් වෙනමම විය.

"බුදේ එකක් එකසාර බෙදුමක් හොඳ නෑ... හොඳට තරමක් ඕන... තේරුණද..."

ඔහු කීවේ කරුණුවෙන්. කෑම තැරවීම නැති බව මා දනන්නේ අදහස.

"මි... මේ ඔක්කොම උනත් කන්න පුළුවන්... ඇයි කරමි... එක් එහෙම කන එක වැදගත් නෑ... රසයකුත් නෑ..."

සැබෑය. මූරියානි ආසාවට දමාගෙන ඊට පසු නමුදු පොල් සම්බේලද පෙරේනකමට ඒ මතට දමා ගත නොහැක. එය දමාගෙන ඊටත් පසු නමුදු ඉස්සන් කට්ටය ඒ මතට දමාගත නොහැක.

"ඔයා මොනාටද ආය..."

මම සිතායුතෙමි. මගේ කට්ට ආවේ 'ඔයාට' කියන වචනයයි. මම හිතා ගියේද ඒ නිසාය.

"මොකද බං හිතාගෙනත්..."

"නිසං සර... සර ආය දෙයක් කමු..."

"දත් මං ආය දෙයක් කැවීම හරි..."

"ඔව්... ඇයි..."

"එහෙනම් අල්ලපත් ඔය පිහානත්..."

මට බෙදුවේ ඔහුය. මම කුඩා දර්විශක් කන්තා පිටුපස පිහිටා අල්ලාගෙන එන්නාක් මෙන් පසුපස පිහිටා අල්ලාගෙන ගියෙමි.

ඔහු මගේ පිහිටාට පුදු බිත් වීකකුත් කැකුළු බිත් වීකකුත් දමී මා. ඒ ලෙසම ඔහුද දමාගත්තේය. සත්තකින්ම කිවහොත් මා බෙදුනත්තට සිටියේත් එලෙසිනි.

'මේ බුරියානි එක පාට හොඳයි... ඒත් මේකේ රහ අපට හරියන්නා...'.

සැබෑ පිරිමියෙක් නම් කමා මීට කළින් ජීවිතයේ ලැබූ අත්දැකීම් සංවේදනා කමා ආදරය කරනා ගැහැණිය සමඟ බෙදුනාක යුතුය. ජීවිතය රසවත් වන්නේ එවිටය.

'එ...සා... සර්... මස් කන්නෙතා...'

ඔහු බිඳිනලද මස් එකට කැන්ද දමද්දී මම අසින් ඔහුට වැළැක්වුවෙමි.

'අපි පත්සල් ගිහින් බෝටි පුජාවක් සිංහලෙන් ආවෝ... නේ...ද...'

මයන්න කැන්ද අතහැරියේ නිස වන්නිනි. මගේ නිත ඇතුලාන්තයට කුඩා සතුටක් දනුණි. මට පිරිමියෙක් පාලනය කළ හැකිය. එවන් බලයක් මට ඇත. ගැහැණියකගේ පාලනය යනු පෙරළා එන ආදරයටද... මම කවම හොඳනිමි. ඒ මා විශේෂත්වයකින් යුතුව පිරිමියෙකු පාලනය කර නොමැති නිසාය.

'මේ ඉස්සෝ කරිය නම් මරු වගේ...'

ඔහු කෝරා ගත් ව්‍යාජන බැඳුම් කිහිපයක් අප දෙදෙනාටම බෙදුනත්තෙමු.

'ඇයි සර් සලාද...'

සලාද කෙරේ මගේ විශේෂ ආසාවක් ඇත.

'සලාද මේ පිහිටාට බෙද ගන්නා බබා... ඒක වෙනමම බෙදුනත්ත ඕන... එන්න කියලා දෙන්න... ආ... මේකත් සිංහලම එන්න...'

බිත් පිහිත් දෙක අප උත් මේසයේ තබා මම හැටික ඔහු අසලට ආවෙමි. බොහුත් කල් වල වෙනමම කලාවක් ඇත.

මයන්න කුඩා පෝසිලේන් ජලේට එකක් අපට ගත්තේය.

'එන්න... මොනාටද ආස...'

මා ජීවිතයේ කිසිම දිනයක නොදුටු සලාද කොළ වර්ග රැසක් එහි විය. ඊට අමතරව වෙන වෙනම කැපු කෝරා කැටි එළුණු කැමිටු බිත්තර අල එහි විය. අත්තාසි හා කැපු බේකර්ද විය.

'නික- එළුවරින් සියෙන්නේ...'

'ඉන්නකෝ බබා පෙන්නන්න... දුන් වරින් මේකොම අත්තාසි වකස් දනවා...'

'ම...'

'අපි පිපිස්සා වකකුත් දුමු... තව... ආ මේ සියෙන්නේ කැටි වකකුත් දුමු...'

'තම්බුණු බිත්තරත් හොඳයි...'

'හරි... දන් ඔක්කොම හරි... මේ සියෙන්නේ ඉටුසිත්ස්...'

සැබෑය, සලාද වලට දමනා සලාද වැස්මටල් වෙනමම විය. විවිධාකාරයේ නම් වලින් යුතු සලාද වැස්මටල් එහි විය. අම්මා නම් සලාදයට දමනා එකම වැස්ම මිටි කිරි වූවිටය. එය සැබෑ රසය.

'දන් මේ ඉටුසින් එකක් මේ වෙරිටබල් උඩට දලා මේකොම ගම්මිරිස් වකකුත් දලා කවලම් කරගන්නවා... කේරුණද...'

'මි... එහෙම කෝක් කමා... අපිට ඕන වෙරිටබල් දලා සැලවි එක හදගන්න පුළුවන්...'

'යන්...'

හැන්දෙන් ගැරුල්ලුවෙන් කන්නට මම වැඩිපුර නොදන්නෙමි.

එහෙත් මියන්න අසිත්ම කන්නට සිතාගෙන අත හෙරිදන හෙරිදන හෙරිදනට කීවිය.

'මේ බත් හැන්දෙන් ගැරුප්පුවෙන් කන්න බැහේ උත්තලා...'

'ඒක කමයි...'

'මේක මෙහෙම දහන්න...'

මේකය මත සිටු සර්වියට එක සිහි මගේ උතුලට දමමින. මියන්න කෙරේ උතත් අනුපමය වූ ආදරයකින් මගේ ඇතුලාත්තය ඇවිලී ගියේය. මා බලාපොරොත්තු වූයේ මේ රැකබලා ගැනීම නොවේද...

'කන්න...'

සිහි කතා හෙත් මා බලා සිටියදී මියන්න කීවිය. මා කන්නට ගනිද්දී සිහි මා දෙසම බලා උත්තේය.

'සර් කන්නැහේ...'

'මං මො කතා දිහා බලන්න හිටියා...'

'වැරද්දක් උතාද දන්නා...'

මම බියෙන් ඇසුවෙමි.

'නෑ... මං සුප් එකකුත් ගෙනත් දෙන්නද...'

'එතා සර් මේ ඇති...'

'මි එහෙතම කළු...'

මේකය මත සිටු මගේ නිදහස් වමක මත සිහිගේ වමක තබා මියන්න කීවිය.

15

කළුතර

කළු ගං මෝය අසබඩ පිහිටා සිටු එ සුන්දර අවන්තලින් අප පිටවෙද්දී රාත්‍රී එකොළහටත් ආසන්නව සිටුමි. වාහනයට තැන හොල් රුප්පා අතවින් එද්දී සිහි අත සිටු සෙලියුලර් දුරකතනයෙන් ඇමතුමක් ගත්තේය. සිහි ගත්තේ කාටදයි මම හොඳහිමි.

'ඇන්ට්... මං මියන්න...'

සිහි ගත්තේ කාටද... මම උනන්දුවෙන් සිහිගේ කට දෙස බලා උත්තෙමි.

'මව්... සිව් පුරාව ඉවර වෙද්දී ටිකක් රැ උතා... හොඳට කෙරුණ ඇන්ට්... බයවෙන්නොසා... මං දු තොට්ටුව පරිස්සමින් ගෙදරට ගේතවා...'

මියන්න කතා කළේ අම්මාට බව මා ජෙරුමි ගත්තේ එවිටය. යුතුකම් මනා ලෙස පිහිටි සිහිටම ටිකක් වූ ගිහිණියක් මියන්න වෙත ඇත.

'අපි කෑම කෑවා ඇත්නි...' කෙල්ල බඩ පිරෙන්න කෑවා... හරි හරි... කර්තර බෙරයට පවුරක් දමමු අපි ආවා... මං දෙන්නද ඉවසව...'.

මියන්න දුරකතනය මං වෙත පැවිය. මට කතා කිරීමට විශේෂ දෙයක් තොටිය. ඔහු මං වෙනුවෙන් කතා කර අවසානය.

'අම්මේ... විකක් රැ උනා...'

'රැ උනාට කමක් නෑ මැණික... පුතාට හිමිහිට වාහනේ එළවන්න කියන්න...'

'හරි අම්මේ... මං කියන්නම්... විකක් හයියෙන් තමයි යන්නේ... අම්මයි කන්නයි තමා කාලා නෑ හේද...'

'නෑ පුතේ... මයා ආවම කන්නම්...'

'මය ඉතින්... දන් කන්න...'

'හරි හරි... මයා එන්නකෝ...'

'ම...'

මා එනතුරු ඔවුන් තොකත බව මම ඉදුරාම දැනිමි.

'මොනාද අම්මා කියන්නේ...'

'පරක්කු උනාට කමක් නෑද... හිමිහිට එන්නල...'

'එහෙනම් හෙට පාන්දර කුනට කතරට විතර ගෙදර යන්න...'

ඇත්තටම මහා පාන්දර වන තුරු ඔහු සමඟ කොහේ කොහේ හෝ යන්නට ඇත්නම් යැයි මව්ද සිතූණි.

'යනවනම් යන්න... මං එන්න බෑ කියලා නෑනේ...'

'මං දන්නවා දරුවෝ...'

ඔහු සමඟ සිටියදී අවශේෂ ලෝකය... අවශේෂ ලෝකයේ ප්‍රශ්න... සියල්ල අමතක වේ. ඒ සිහිනය ජීවිතයේ ප්‍රථම වරට මා විත්තේ ඔහුගෙනි.

'සර් සමත් ඇත්තිමක් කතා කරලා කියන්න... ඇත්ති බයවෙලා ඇති...'

'නෑ බබා... අපේ අම්මා බයවෙන්නේ මං ගෙදර ඉන්න වෙලාවට...'

මම නිතරම වීම්, එකතින් එකාට ඒ ප්‍රශ්න ගැන කතා කරන්නට මම සිය උනෙමි.

කියු ලෙස ඔහු කර්තර බෙරයට ඔහුත් බැස පවුරක් දමමිස. එවර ඔහු පවුර දමා විතාඩි පතක් පමණ වැදගෙන උන්නේය.

'සර් ගොඩාක් වෙලා වැදගෙන තිබ්බා...'

ඒ ඇයිදයි දනනැනීමේ කුහුලිත් මම ඇසුවෙමි.

'අද රැ...'

'ම...'

'මං ගොඩාක් දේවල් බරපතල විකිනටම සිරණය කලා උත්තලා...'

මියන්න කීවේ වෙනස්ම හඩිණි. බොහෝ දේ යනු මොනවාද... මම නොදනිමි.

'මිනිස්සු හරි ලේසියෙන් බලාපොරොත්තු ඇති කරගන්නවා...'

ඒත් බලාපොරොත්තු බලාපොරොත්තු විදිනටම ගොඩාක් කාලයක් සියාගන්න තරකයි...'

'එහෙනම්...'

'බලාපොරොත්තු හරි ඉක්මනට ජීවිතේ අරවුණු ඉලක්ක විදිනට පෙරල ගන්න ඕන... එකකොට ඒවා ඉක්මනට ඉෂ්ට සිද්ධ වෙතවා...'

එය සැබෑය.

'බලාපොරොත්තු හිතේ සියත් ඉන්නකොට අපි මොනාද දන්නවද කරන්නේ...'

'මොනාද...'

'හීන දකිනවා... ඒත් හැමදම හීන දක දකම ඉන්න බෑනේ...'

'අරමුණු හිමත් සියෙකකොට මොනාද කරන්නේ...'

'අරමුණු හිමත් සියෙකකොට ඒ වෙනුවෙන් දුක් විඳිනවා... වැඩ කරනවා... කැප වෙනවා... හීන කැබැ වෙන්නේ එහෙම උනාම... සිහින... ඒවා කැබැ වෙනවානම් කොපමණ සුන්දරද... ජීවිතය එවිට කොතරම් නම් හැඩද... මනස්කාන්තද...'

'ඇත්ත කර... එතකොට අද...'

'අද මම හිමත් සිහිබ ලොකු බලාපොරොත්තුවක් මගේ ජීවිතේ එකම අරමුණ බවට පත්කරගත්තා...'

ඒ කුමක්දයි දනගන්නට මගේ හදවතේ විශාල ආශාවක් විය.

'ඒ අධිෂ්ඨානය අරමුණ මොකක්ද කියලා මයත් දනගන්න ඕන... මගේ අරමුණට යන්න මට උදව් කරන්න පුළුවන් ඔබට විතරයි...'

'ම...ට වී...ත...ර...යි...'

මම පුදුමයෙන් ඇසුවෙමි, ඔහුගේ ජීවිතයේ ප්‍රබලම අරමුණට යෝධ ශක්තියක් වීමේ වරම ලැබෙන්නේ මට පමණද...

'ඔව්... ඒ හින්ද ඔයා ඒ අරමුණ දනගන්නම ඕන... මං ඒක ඔයාට හෙට අතිද්දම කියනවා...'

'මං... බ...ල...ත් ඉ...ත්...න...ම් කර...'

මම එරමණක් කිසුවෙමි, ඒ අරමුණ කුමක්ද... ඒ වෙනුවෙන් මට කළ හැක්කේ කුමක්ද... ඒ කිසිවක් නොදන මම එලෙස ඔහුට පොරොන්දු වූයෙමි.

සමහර විට ඔහුගේ ජීවිතයේ ඒ ප්‍රබලම අරමුණ මගේ ජීවිතයේ සදකාලීන අරමුණ විය හැක.

හිටියට එනවිට රාත්‍රී දෙසතට කිවිටු වුවා පමණි. ගේට්ටුව අසල වාහනය නවත්වද්දී ඔහුත් මමත් මුහුණට මුහුණ බලාගෙන සිනාසුනෙමු.

'දෙසතට මිනිත්තුවක් සියලා මං උඔව ගෙදර ගෙනාවා...'

පුළුව ප්‍රශස්ත ආරම්භ

'අපරාධ ඒ මිනිත්තුවක් ඉඳලා එන්න සිහිබ...'

මම සිතාගෙමින් කියවෙමි,

'එහෙනම් ලබන සෙනසුරාද ඒ මිනිත්තුවක් ඉඳලා එමු...'

'ම... මං එහෙනම් යන්නම් කර...'

කරවරේ මම ඔහු දෙස බලා උන්නෙමි. මයත්ත මගේ හිස අතහැරිය.

'යත්... මං හිහිත් අම්මට බාරදෙන්නම්...'

'මින්තැ කර... මං යන්නම්...'

'එහෙම හොඳ නැ... කෙල්ලෙක්ම ගෙදරම හිහිත් ඉල්ලා ආවනම් ඒ කෙල්ලට වැදගත් කමට අම්මටම බාර දෙන්න ඕන...'

මට විදුලියක් සේ කැරමිට සිහිවිය. මාව විවාහ කරගත් ඔහු මාව බැලූලියක සේ මහමග දමා ගියේය.

අම්මාත් තාත්තාත් අප එනතුරු ඇහැරි බලා උන්නේය. මයත්ත මාව ගෙදරම එක්කාගෙන ගියේ මගේ පිටින් අල්ලාගෙනය.

'මේන්න අත්කල් මං දුවව ගෙනාව...'

ඒ කතාවට මගේ සය උණු විය. මෙසේ මාව බාර නොදී ඔහු මාව මෙහෙමම එක්කාගෙන යනවානම්...

'පුජාව හොඳට සිහිබද පුකේ...'

'හොඳට කෙරුනා ඇත්ට්... උත්පලාටත් එක්කම තමයි ලොකු සායු පුජාව සිබ්බෙ...'

'පුතා මේ රැ කනියම යන්නේ කොහොමද... මං එන්නද පුතා මහට...'

තාත්තා ඇසුවේය.

'අනේ එපා අත්කල්... මාත් එක්ක ඇවිත් අත්කල්ට එන්න වෙන්නේ කනියමනේ...'

ඔහුට රැකියා යුතු වස්තුවක් ලෙස තාත්තා සිහිම කොතරම්

පුළුව ප්‍රශස්ත ආරම්භ

හොඳද...

'ආ මේ කෝපි එක බිලම් යන්න...'

අම්මා කෝපි හදාගෙනම උන්නාය.

'කාලු ඒවල හැටියට කෝපි විකස් බිලා යන එක හොඳයි හේද...'

'ම...'

'සර් මාව කන්න ලොකු හෝටලේකට එක්ක ගියා ආත්තේ...'

මම දරිවියක සේ කීවෙමි.

'සර් හිටියේ නැත්නම් මාර වැඩේ... සර් කමයි මට බේදලක් දුන්නේ...'

'අපි ඒවලට හිඟින් නැහේ පුනේ... බඩපිරෙන්න කැව්ද...'

'කැවා කැවා... කැම රහයි... මට අම්මවයි ආත්තවයිත් කනාකොට මිනස් උනා...'

'අපි ඔක්කොම දවසක යන්...'

මියන්න කීවේ ආදරයෙනි.

'එහෙනම් රත්තරන් පරිස්සමින් යන්න...'

ඔහු අම්මාවත් ආත්තවත් දණ ඔබා වදිද්දී මගේ දෑස් කෙත් විය.

'මි... පුකාට බුදු සරණයි...'

මම ඔහුත් සමඟම මිදුලට බැස්සෙමි.

'තනියම යන්න පාරයි...'

ඒ ඔහුගේ ඇතුළු ලයේ තවය.

'මං එන්නම් බස්සවන්න...'

මම කීවෙමි.

'එකකොට උඩට ආයේ බස්සවන්න මං එනවා...'

'ඔව්... එකකොට ආයේ සර්ට බස්සවන්න මං එනවා...'

'හැමදම බස්ස බස්ස ඉන්න බැහේ... හේද...'

මම කිසිවක් නොකීවෙමි.

'මං යන්නම්...'

ඔහු මගේ හිස අතහා කීවිය.

'ස..ර...'

මම ඔහුට වැන්දේ ඇයිදයි මම කොදන්නෙමි. අදුරු මිදුලේ වැලි බිම මත දණ ඔබා මම ඔහුට වැන්දෙමි.

'මගේ හිතට හරි සහනයක් දෙනවා ඔබා...'

'මගෙන් සර...'

'ඇඟ සෝදගෙන නිදාගන්න...'

'ඇඟ සෝදන්නා...'

'ඇයි...'

'එකකොට සුවිඳ යනවා...'

මොන සුවිඳදයි ඔහු ඇසුවේ නැත.

ඔහු වාහනය පණ ගන්වා කළුවරේම මිදුලේ උත් මා දෙස බලා උන්නේය. මට සහතික කර පැවසිය හැක. ඔහුගේ දෙනෙත් වල නිබුණේ අතහැර යා නොහැකි දමා යා නොහැකි ආශාත්ත වූ ආශාවක බැල්මකි. හැකුණු වශයෙන් අපේ දෙනෙත් වල නිරන්තරයෙන් ඇතිවන මේ බැල්ම පිරිමියෙකුගේ දෙනෙත් වල ඇදෙන්නේ කලාතුරකිනි.

පිරිමින්ට සම්පූර්ණම එකරම් දෙයක් නොවේ. එහෙත් හැකුණියකට සම්පූර්ණම යනු මහා දෙයකි.

ඔහු බලාගෙනම උන්නේය. මම ලඟට ගියෙමි.

'ඇයි ස..ර...'

'යන්න හිතෙන්නා.. පාරයි...'

දෙනෙත් මත පටලයක් බැඳී ගියාක් වැනි විය. මේ රාත්‍රියේ රෑ ඇසුමක් දමාගෙන ඔහුත් සමඟ මේ වාහනයේ යා හැකිනම්...

'මට දත් තනියට එන්න බැහැ...'

ඔා එසේ කීව යුතු විය. යථාර්ථය යනු එයයි.

'ඔං එහෙනම් යනවා...'

'ම... පරික්ෂමින්...'

මයත්ත පිටව ගොස් විෂ වේලාවක් යන තුරුත් මම බලා උන්නෙමි. මේ ගිය ඔහු මේ දත් යළිත් පැමිණේ යැයි මට සිතුවේ.

හිත එහෙමය. හිතන්නේ පවා ලෝබකමිනි. පෙරේතකමිනි. කුමකටද... සත්‍ය ලෙසම හදවත ආදරයට තරම් අත් කුමකටවත් මේ තරම් කෘෂ්ණවත් නොදක්වයි.

16

අම්මාණි

සාක්ෂාත් කරන්නේ දත්ය. අම්මා හිරමණය මතත් සාක්ෂා කුස්සියේ වූ පුටුව මතත් ඉදගෙන කමිත් උන්නෙය.

'කැව ඇත්ද පුතේ...'

පුද්ගලයෙකුට මෙන් සාක්ෂාත් අම්මාත් දෙදෙනාම එය ඇසුවේ එකම විටය.

'බඩපිරුණ අම්මේ... ඕකෙන් කටක් දෙන්න... මොනාද අද හැසුවේ...'

'මයත්ත සාලා එනවා කිව්ව නිසා අපි කරෝල උයලා මුං ඇට විකත් විතරක් මැලෙව්වා...'

'මී රහයි... සාක්ෂාගෙනුත් මට කටක් හීන...'

අම්මාගෙන් කටක් කැමෙන් පසුව මම සාක්ෂා ළඟටත් ගොස් මුව පැවෙමි. කුඩා දවස් වල සිට රහට බත් ගුලි දෙන්නේ සාක්ෂා යැයි මම කීවෙමි. එසේ වී ඇත්තේ අම්මාගෙන් නිතරම කැමත්

තාත්තාගෙන් ඉදහිට කැමත් තිබූයේ.

‘ඉතින් පුතේ...’

තාත්තා ඇසුවේය. විශේෂයක් නැතද ඔවුන් දෙදෙනාම උත්තේ
මගෙන් යම් විස්තරයක් බලාපොරොත්තුවෙහි.

‘සර්ව හොඳින් අපල කිසිලා අම්මේ... කන්දේ විහාරේ ලොකු
සාදු සේන්දරේටම නමයි පුතාට කිව්වේ...’

මගේ කතාව අයා අම්මාත් තාත්තාත් මුහුණට මුහුණ
බලාගත්තේය.

‘සර්ව විතරස්සැ... මයාටත් පහුගිය දවස්වල කොච්චර අපලද...’

‘අපල කියන ඒවා වැඩිපාල් සියෙන්නෑ තාත්තේ...’

‘ඒකනේ... මං මයාට ඒ දවස් වලම කිව්වනේ... දරාගෙන
ජීවත් වෙන්න හොඳ දවසක් එයි කියලා...’

‘එහෙම දුක් විඳිද්දී මෙහෙම සැතපීමක් එයි කියලා හිතෙන්නෑ
තාත්තේ... ජීවිතේ ගැන හිතන්නවත් බැරි කාලයක්...’

අම්මා තාත්තා දෙය බැසුවේ යම්ක් කියන්නට මහුගෙන් අවසර
ඉල්ලන්නට මෙනි.

‘ඇයි අම්මේ... මොකක්ද...’

‘වරුණයි අරයයි බැඳලා රට යනවා කියන්නේ...’

අම්මා කීවේ පරිස්සම්හි. ඇය හිතන්නට ඇත්තේ මේවා අයා
දුක් වන්නට හිතක් නවමක් මට ඇතැයි කියා විය යුතුය.

‘කොච්චර දෙයක්ද... එහෙම අය භාරක කොටකවත් නොදකින
කරමට හොඳයි... මොන දිල්පියක ගියත් මට ඩිවෝස් එක දිලා
යනවාම හොඳයි...’

‘ඒක ඉක්මනට ලැබෙයි... ඊට පස්සේ ඔයක් බඳින්න...’

‘මං බඳින නොබඳින එක කොහොම වෙතත් අම්මේ පටුවේ
ගැට ගහලා කිසිබ කුණු මල කඳත් ගැලවිලා ගිය යකුට සමරන්න

ඕන... දවස් තාත්තා තාගා කතා වැදගත්තුත් දෙන්න වෙන්න ඕන...
එකකොටම නමයි හිතට හරියන්නේ...’

ඔහු වැන්නෙකුට ආදරය කළ මගේ පුරවැසි ආස්ථිය වූ
උත්පලාට මම වෙර කුරමි.

‘ඒක නෙමේ... එයාලා රට යනවා කියලා අම්මා දන්නේ
කොහොමද...’

‘අද නැන්ද කතා කළා...’

‘ඉතින් අම්මත් කඳේ දිගෙන ගියා... මයාලටත් ලැජිස් නෑ...’

මම ඇසිවු වේදනාවෙන්ම කීවෙමි.

‘ඔය ඉතින්... ගෝන් එක සියන්නද... මං ඇහුවා ඇයි උම්
කතා කළේ කියලා... මොකද අපේ දුක සැප අතන්න කතා
කරන්නකැ...’

‘එකකොට...’

‘කිසිතවු මේගොල්ලේ බන්දලා දිලා රට යවනවු... ඊට
පස්සේ උමේ කෙල්ලටත් කියපත්තු මේවා මරුවේ සියත් ඉන්නෙකා
කියලා...’

‘අ...නේ... එයාගේ මහ ලොකු පුතාට බඩේ බැඳගෙන මං අවනවා
කියලා හිතත් ඇයි... අරකි ගොන් හරකි... මේ වනවිටයව කර
ගැහුවා... පටි එක අතකට... මට කිව්වනම් මං කියනවා මයාගේ
ලොකු පුතාට නම් මට හරියට මිනක් වෙනවා... මොකද අපේ ගේ
ඉස්සරහ නැම වෙලාවෙම වල් බල්ලෙක් බැල්ලියෙක්ගේ පස්සේ
දුවනවා කියලා... ඇත්තමයි...’

තාත්තා මගේ පිට අතගැවේය.

‘මයා දත් ඔය පත්පල් ගිහිත් නිවාගත්ත හිත නිකං ගිහි
කියාගන්නෙතා...’

‘නෑ තාත්තේ... මට කේතනි මේ කට්ටිය හිතත් ඇයි එයාලගේ

පුතා ලොකු මිනිසෙක් කියලා... හොඳ පිරිමියෙක් කියන්නේ කවුද කියලා අවුරුදු දහනකදී දහඅටදී දහනක්කම් මුත් වගේ උන් ගිහිල්වත් මං ඉන්නා... ඇඟ ඇල්ලුවත් නානවා...

‘එයාලුවත් එව්වර යැවුවත් නැහැ මං හිතන්නේ... මාමවත් යම්ප නැති වෙලා...’

‘මගේ බවේ මොකක් හරි දරු පැටියෙක් උන්නේ අම්මේ... මු මට ගහලා ඒ දරුවා මැරුණේ... අම්මා හිතන්නේ ඒ දරු පැටියා යන්න ඇත්තේ මුත්ට හෙණ ඉල්ලගෙනම තමා... තමන්ගේ ලේ වලින් දරුවෙක් හදලා ඒ දරුවා නැති කරන්න මට කතා කරපු සිටියනා... මං අම්මට හුනා කියන්න වගේ දෙයක් කියන්නද...’

‘ම...’

‘මය ගැණවයි මිනිහටයි රට යන්න වෙන්නා... වෙන්නාමයි... අඩුම ගානේ ජලේන් එක ගිනි අරන් හරි උන්ට මැරෙනවා... මං අද මුත්ට හෙණ ඉල්ලන්නා... ඒත් මම ඉල්ලපු කාලයක් තිබ්බො... ඒවා නාස්ති වෙන්නා... ඒවා වදිනවාම තමයි...’

ඉන්පසු අම්මාත් තාත්තාත් වක වෙලාවක් යන තුරු කතා කළේ නැත.

‘මයන්න පුතා මොනාද කියන්නේ පුතේ...’

අම්මා ඇසුවේ වක වෙලාවකට පසු හරි පරිස්සම්නි.

‘සර් කතා කරන්නේ වෙනද වගේ නෙමේ... හරි හිතේ කැහැල්ලුවෙන්...’

‘බේර්ඩ් පුණුව නිසාද...’

‘වෙන්නත් ඇති... ඒත්...’

‘ඇයි පුතේ...’

‘සර් ගොඩාස් පිරණ අරන් ඉන්නේ...’

‘ම...’

‘මට එක දෙයයි අම්මේ තාත්තේ කියන්න කියෙන්නේ...’

මම අම්මාත් තාත්තාත් දෙදෙනාම දෙය බලා කීවෙමි.

‘මොකක්ද පුතේ...’

‘මට හිතෙනවා මට හොඳ කලක් යයි කියලා... මොලට මං නිසා ආයේ අඩන්න වෙන එකක් නැ... මට නිදිමකයි... මං නිදාගන්නවා... සාදු...’

එසේ කියා මම කුස්සියේ බිම මතම දණ මග අම්මාටත් තාත්තාටත් වැද කාමරයට ආවෙමි.

කාමරයට ආ ඉක්මනින් නින්ද නම් මා පැරා ආවේ නැත. හිතේ වූ මහා බරක් නොවෙනම් ගින්නේද මිනිස් කැබු කල අප සිතන්නේ අපට හොඳ නින්දක් යන බවය. එහෙත් ඇත්ත එය නොවේ.

හිත පුදුමාකාර ලෙස නිදහස් වූ විටත් නින්ද යන්නේ නැත. හිත තනා ඇත්තේ ඕනෑම මොහොතක ඕනෑම දෙයක් පුරවා ගත හැකි ලෙසය. එක් වරකින් ගින්නේද නිදහස් වූ පසු හිත තවත් මොනවා හෝ හිතන්නට ඉඩ හද ගනී.

අද මගේ හිත අදින් වසර තුන හතරකට පෙර... එනම් මා දහනම් වන විශේෂී මට තිබූ හිත වාගේය. පාසලින් පිටවූ අසුකම් මෙන් හිත තිබුණේද මෙවන් නොඉඳුල් ගතියකිනි. එහෙත් සත්‍ය ලෙස මම ඊට වඩා කරකෑ ලෙස තැලී පොඩිවූ යුවකියෙමි. නොවෙනම් ගැහැණියෙමි. එහෙත් අද මගේ හිත කියන්නේ එසේ නොවන බවය.

ගැහැණු යනු හිතට වහල් වෙන අයය. කවර නම් යෛර්යයක් තිබුණද ලොව ඕනෑම ගැහැණියකට හිතට එරෙහිව යා නොහැක. සමහර විට ඔවුන් දුක් විඳින්නේද... කලාතුරකින් සතුටු වන්නේද එසේ හිතට වහල් වන නිසාය.

කැළඹී වැරැඹීව විවාහ කරගෙන විදේශ ගත වන බව ඇසීමෙන් මගේ හිතට කිසිදු කම්පනයක් දනුනේ නැත. ඔහු වෙනුවෙන්

මහෙද උපන් ප්‍රේමය මා මිහිදත් කර සංකූලයෙද දී අවසානය.

දික්කසාද නවුට්ටි කිත්දුට ලැබීමෙන් පසු මගේ ජීවිතය වෙනමම ප්‍රගතයට එළඹෙයි. ඒ යුගය මම බලාපොරොත්තුවෙන් උත්තෙමි.

මම කැරම් සමඟ විවාහ වන්නට පෙර දිනයක මගේතත් මාත් ගල්කිස්ස ප්‍රිහුදු කීරයේ ගෙවූ සැන්දෑව මට සිහි විය. අව අවටක දිනයක් වූ එදින මුළු ප්‍රිහුදු කීරය පුරාම කිසිවෙක් ඉන කරවරකි. එද මහු ප්‍රිහුදු කීරයේ වූ අතහැර දමූ හිරු කබලකට බරවී මාව වැළඳගෙන සිටු එක වාතයක් සද නොමියෙන ආකාරයෙන් මගේ හදවතේ නිධන් ගතව පවතී.

‘අ...ගේ මට උඹව ලැබුණ නම්...’

එදද... අදද... මතුවටද ඒ වැකිය මගේ ආත්මයේ නිර්මලම කර්මයක් යැයි මම අදහමි. මා කැරම් සමඟ විවාහ ජීවිතයට පිටව ගියේද ඒ වැකිය මගේ හදවතේ ලෙසින් ලියාගෙනය.

අද... මම මගේ හදවතට එකතව කියමි. මේ වියවයේ මගේ අම්මාටත් කන්කටත් පසුව මා වඩාත්ම ආදරය කරන්නේ මගේතටය. සැබැවක් වුව... මායාවක් වුව... සත්‍ය එයමය.

මහු ආදරයේ දෙවරුවකට සමානය. ශුද්ධ වූ ප්‍රතිචාරකට සමානය. ඒ ප්‍රතිචාර ගත්තේ වූ සිහුගේ හදවත ඉන දඹ රත්කරගින් නිම කළ නිධානයක් බඳුය.

මහු මා දෙස බලන එක බැලීමකින් මගේ ආත්මයේ වූ සකලවිධ පුෂ්පයන් පිබිදෙයි. එය එදත් එහෙමය. අදත් එහෙමය. ආදරය යනු එයයැයි බොහෝ කලකට පසුව... ජීවිතය නාස්ති කරගත් පසුව... මම තේරුම් ගත්තෙමි.

ජීවිතයේ මඩ කැළැල් අතරින් පිළි ආ අරවින්දයක් මෙන් වූ සිහුගේ සෙනෙහස මගේ තෙත් මානයේ පිළි පිළි සැලෙයි.

ජීවිතයේ තවකිසාවට තනිවම යන්නට සිහින දකින ආත්මාර්ථකාමී පිරිමින් ඉන්නා ලොවක මහු කොතරම් උතුම්ද කියා මම දනිමි. මහු හා ඒ තවකිසාවට යන්නට ආදරණීය වරමක් ලද වාමරී එය නැති කර ගත්තාය.

පුර්වත්ම වල පින් පව ඇතැයි දත් මම අත්දැකීමෙන්ම තේරුම්

ගත්තෙමි.

මගේ ජීවිතයේ මගේ සම වයසේ ගැහැණු සිද්ධතෙක්ව මම දනිමි. එක්කෙනෙක් වරුණිය... අනෙක් කෙනා වාමරිය. තුන්වැන්නා නම් උත්පලා වනිගේකර නම් වූ මාය. ජීවිතයේ වූ පිළිවිම් සලකා මේ ජීවිත තුන ගැන මගේ අත්දැකීම් වල හැටියට විනිශ්චයක් දෙන්නේ නම්... මේ සිද්ධතා අතුරින් ජයග්‍රාහිකාව මා යැයි මමම කීත්ද කරගන්නෙමි.

වරුණිය... වාමරිය ජීවිතයේ ආත්මයටම පරාජයට පත්වූ අයයැයි මම කීරණය කරමි. මම... මා විසින්ම එයේ කීරණය කිරීම හරිදයි මම නොදනිමි. එකෙක් අද මගේ හදවතට දෙනන සතුට වූ කළි දෙයාකාරය. එනම් කෙනෙක්ව ජීවිතයෙන් අත්හැරීමේ සතුටද... කවත් කෙනෙක් කෙරේ බලාපොරොත්තු එත් කර හැරීමේ සතුටද... යන දෙකම මම දනෙයි...

කෙනෙකුට එයේ දෙකැත්තකින් සතුටු විය හැක්කේ කලතුරකිනි.

මට නින්ද නොයන්නේ... එකී සතුට විසින් මාව ඇතුරවා තබන නිසාය.

17

චාමරීන්

මියත්තක් දික්කසාද වීමට නඩුව ගොනු කළේද මේක සමඟය. ඒ නඩුව ගොනු කළේද සවස ඔහු කාර්යාලයේ ආවේ තයට පමණය. ඔහු ඒ සවස් යාමයේ වයි පටිය ගෙලෙන් පුරුල් කරමින් කාර්යාලයට ආවේ මා වෙතම දෙතෙත් තබාගෙනමය.

ඔහු එතතුරුම කාර්යාලයේ පවා උන මට ඔහුගේ දක්ෂ අංකයක් විය.

'මාව දලා ගියේ නෑ හේද...'

මියත්ත එය ඇසුවේ පුදුම කරමි හැඟීමකරවය.

'දලා යන්න හිතුවේ නෑ...'

අවසිරිකිත්තේ තොරව පසුවෙන් ආ හැඟීම මම පිට කළෙමි.

'මිනිසෙක්ව දලා යන්න හරි ලේසියි උත්පලා... ඒත් කෙනෙක් වෙනුවෙන් බලන් ඉන්න හරි අමාරුයි...'

මියත්ත කියන්නේ යැබෑය. කෙනෙක් වෙනුවෙන් බලා සිටීම

වහාහි එක් පැත්තකින් එවිත පවිත්‍රානායකයා.

'හිය වැඩේ සර...'

ඔහු ගියේ කුමකවද කියා මම දන උත්තෙමි. ගියාට වඩා සැනසිලි දයක පාවක් ඔහුගේ පුටුගේ විය.

'වල කැපුලා... දත් තියෙන්නේ බල්ලා වල දන එක...'

මම ඔහු දෙසම බලා උත්තෙමි. මේවා සම්බන්ධයෙන් මට කිසිවක් පැවසිය නොහැක.

'නඩුව සර...'

'ඒ පැත්තේ ලෝකර්වත් හම්බවෙලා මගේ ලෝකර් පිරණය කරයි... මං කිව්වා මට පුළුවන් ඉක්මනට වීචාරස් එක ඕන කියලා...'

කොහොමත් මල සඳත් පුළුවන් ඉක්මනට වල දමිය යුතුය.

'අපි ඕවා ගැන සස්සේ කතා කරමු... යත්... මං හිමිත් බස්සන්නමි...'

'මි..ත්..නෑ... සර... මං බස් එකේ යන්නමි...'

මියත්ත මා දෙසම බලා උත්තෙය.

'මි... හරි.. බස් එකේ යන්නෙන් ඕනේ... යන්න...'

ඔහුගේ මේ කේන්සිය මවාගත් එකක් බව මම දනිමි.

'සර්ව මතන්තියි...'

'මං එහෙම කිව්වද...'

'සර්ව කරන හිමිත්ද...'

එවර නමි ඔහු ලස්සනට සිනාසුනේය.

'අපි යත්...'

මගේ හිසද අකහා ඔහු කීවේය. ආදරයේ ආදරණීය අණකි. එයට එරෙහි විය නොහැක. කොහෙත්ම නොහැක.

'සමත් ඇත්විට විස්කර කියන්න ඕන හේද...'

'ආ අත්තල්... රැව මාර ලොවිය එයි... ඩිට්ටර් එකේ යතුර මු...
උඩ කියලා ඇති... හරියට බලලා දන්න කියන්න...'

මට හදිස්සියේ එය සිහිවී කීවෙමි.

'හොඳයි මිත්...'

මියන්න වාහනය පණගන්වා පාරට දමමි එතරම් කලබලයකින්
නොවේ. කොහොමත් සුන්දරව නිස්සලාකය.

'හරි බඩත්හිනිසි උත්පලා...'

'එහෙනම් මාව හෝල්ට් එකෙන් දලා සර් ගෙදර යන්න...'

'දන් නියාව හෝල්ට් එකේ දලා මං ගෙදර ගියාම මගේ බඩ
පිරෙනවද...'

මිහු අහන්නේ මවුනි ප්‍රශ්නය.

'වෙලාවකට විසුබි ලයිව...'

'ඒකනේ... සර් මං ගැන හොඳට දන්නවා...'

'මං විහිච්ට කිව්වේ...'

'ඇත්තක් ඒක නමයි...'

වාහනය ගාලු පාරට දමන්නට හදබදයක් විය. මිහු යමක්
කියන්නට කට හදමින් උත්තේය.

'අතනට යන්...'

'කොතනටද...'

'කිව් රෙස්ට්‍රන්ට් එකට...'

'අ...නේ... දන් රැ වෙන්නක් ඇවිත්තේ...'

'ඒක නමා හොඳ...'

රැ වූ දවසක... වෙරළ තීරයේ දමා ආ අපේ අතීත මතකයක්
විය. මා දෙසට යොමුවූ මිහුගේ මේ දෙතෙන් වලින් මට ඒ මතකය
හොඳින් පිටින් අනුලාභය හැක.

'යමුද...'

'අම්මක් බලන් ඇති...'

මියන්න මිහුගේ ජංගම දුරකතනය අතට ගෙන එය ඊටුවේය.
මිහු ඇමතුම් ගත්තේ අපේ ගෙදරට බව මම දනගත්තෙමි.

'තනද ඇත්ට්... මම... මියන්න...'

එකක් කිව හැක. මිහු අත් පිරිමින් මෙන් වත් වී නැත.
කෙළින්ම සෘජුවම මිහුට ජීවිතයට මුහුණ දීමට හැක.

'හැ... හැ... කිසි කරදරයක් නැ... මගේ අපේ අම්මා වන්නේ...
අවේලාවේ කෝල් එකක් දන්නොත් පත්තු වෙනවා...'

මියන්න කතා කරද්දී අම්මා නියවන්නට ඇත.

'මායි අම්මයි ළඟ ඉදිද්දී සියාගේ දුට්ට කරදරයක් වෙන්න...
ගැණු ළමයි අපිට රකින්න දන්නැති උනාට ඇත්ට් අපි දන්නවා
ගැණු ළමයිව රකින්න...'

මම කොල්පිට හද කර ගත්තෙමි. මිහු මේ කියන්නේ වාමරි
ගැනක. ඇත්තටම ඇය මිහුව රැක්කේ නැත. ගැහැණියකට ආදරයක්
නිමි වූ පසු සුරැකීමටත් හැකිවීමටත් ඇත්තේ මේ එකම ආදරය
පමණක් බව හිතට ගත යුතුය.

'උත්පලා එන්න විකක් පරක්කු වෙයි ඇත්ට්... බයවෙන්නෙපා...
මං කෙල්ලට ගෙනත් බස්සවන්නම්... පොඩ්ඩක් කරවර වූන ගමන්
අම්මා බලන් ඉන්නවා කියලා අවිනවා...'

එක කාලයකදී මම කරවරට නොව දන් විලිස්සාගෙන ආ
යකැයෙකුට බිය වීමි. සුවතියන් බිය කරවරට නොව කරවරේ එන
එවැනි යකැයින්ටය.

එහෙත් කැරම් මාව අනාථ කළේ අමු දඩාලකදිය. මගේම
ගෙදරදී මගේම ඇඳ මතදිය.

ඒ අඳුරු මතකය සිහිවී මම මොහොතකට කම්පනය වීමි.

'හරි ඇත්ට්... හා හා... මං කියන්නම්...'

ඔහු විවිධ කළ වේගයට වාහනයේ පැත්තක් පාර අයිතෙන් වූ
කොන්ක්‍රීට් කණුවකද වැදුණේය. අපට ඉදිරියෙන් හරස් කළ වාහනයද
හරවාගෙන අප පසුපස ආවේය.

'කවුද සර් ඒ...'

'මං පස්සේ කියන්නම්...'

හඳු පාහේ විශාල වාහන ප්‍රමාණයක් විය. මයන්න ඒ අතරින්
වාහනය අනෙක් පැත්තට කෙසේ හෝ දමාගත්තේය.

'අපි කොලීසියට යත් සර්...'

මම සියෙන් සිටිමි.

'අර බැල්ලි මගේ ජීවිතේ කාලා තව වණ්ඩක් එවතවා...
බයවන්නෙසා උත්පලා... මේ උන්වම හිට රට තෙමේ... මේ මහපාර
මැද උන්ට බැහැ මාව මරලා දන්න...'

'අපි දත් කොහෙද යන්නේ...'

මයන්න වාහනය වේගයෙන් ගල්කිස්ස සිට දෙහිවලට පදවන
අතරතුර ජංගම දුරකතනයෙන් කාටද ඇමතු වේය.

'සර් ඒ වැන් එක අපිට වාහන දෙකකුනක් එහායින් එතවා...'

මම වෙව්ලමින් සිටිමි. ඇත්තවම මේ මොහොතේ මා බිස්
ට්‍රියේ ඔහුගේ ජීවිතය හැනගියේය.

'හෙලෝ... හෙලෝ...'

ඔහු මේ හදිස්සියේ අමතන්නේ කාටද...

'මංගල මං මයා මවා කතා කරන්නේ... උඹ කොහෙද...'

මයන්න ඇමතු වේ ඔහුගේ මිතුරෙකුටය. මංගල මයන්නව
හමුවන්නට දින දෙකකුනක්ම කාර්යාලයට ආවේය.

'නෑ මවා... මේ පට්ට බැල්ලි මාව බිය කරන්න මගේ පස්සෙන්
මිනිස්සු එවතවා... මේ දකුණේ වෙහිකල් එකක් මගේ පස්සෙන්
එතවා...'

ඔහු කෙලිපුල් දුරකතනය එක කතා කොටගෙන අනිත් අනිත්
වාහනය වේගයෙන් පැවැවේය. ඔහු සිතනා තරම් වේගයෙන් වාහනය
පදවන්නට තොලායුගේ හඳු පාහේ වාහන පදබදයක් සිටු තිබුණේය.

'හරි මවා... හරි... මං කෙළින්ම වැල්ලවත්ත පාලම හාවට
එන්නම්... මං බය නෑ මවා... මේ අභියාසා කෙල්ල මගේ වාහනේ...
මේ කෙල්ලට මට ගෙදරට දහන්කොත් ඇති...'

මේ තරම් දුෂ්කර මොහොතක පවා ඔහු නිසන්නේ මා ගැනයි.

'හරි බබො... අපි මෙහෙමම යත්... උෆ් එයි වැල්ලවත්තට...'

තවමත් වාහනය තරමක් ඇතින් අප පසුපස පන්නයි.

'සර්...'

'බයවන්නෙසා බබො...'

'මං බය නෑ සර්... සර් මං ගැන නිසන්නේ එයා... මේ
වෙලාවේ මට සර්ව දලා යන්න බෑ...'

ඔහුගේ දෑස් මෙන්ම මුහුණද මැදු විය.

'අනේ දරුවෝ...'

'මං... මං සර් එක්කම ඉන්නවා...'

මට හැඩුණි. කදුළු පිට පැත්තේ මදුවිය ඇට හානටය.

'අඩන්නෙසා... අපි යත්...'

දෙහිවල හන්දියේ සංඥ පුවරු අසළ අපට වාහනය නතර
කරන්නට සිදුවිය.

'බබො මං වැඩක් කියන්නද...'

'කියන්න සර්...'

'ඔය සිටි එක පිටිපස්සට කරන්න... ඔය බටින් එක මබලා...'

මම ඔහු පෙන්වූ බටින් එක මබො මා ඉදගෙන උන් ඉදිරිපස
ආසනය පිටුපසට කළෙමි. එවිට ඉදිරිපස අසුන ඉදිරියට විශාල
ඉඩක් ආවේය.

කවිත්වයක් දැක්වීම සඳහා සරි කළායැයි
 සඳහන් වූයේ නිසා මහත් කීම් දෙකෙන්...
 ...සඳහන් වූයේ මහ දෙස බැලුවේ.
 මෙහි මහ දෙස බැලුවේ මෙයයි...
 ඇති සර...
 ...සඳහන් වූයේ සඳහන් වූයේ...
 කවිත්වය ඇති...

කවිත්වයේ මුත් අපිව බස කරන්න හරි පිරිසක් දෙස
 වෙති කිසිවක් වැදෙන්නේ නැ...
 ...මම පිළිපසට ගත් ආයතන යළිත් පෙර තිබූ තත්වයට ගත්තේ.
 කවිත්වය කරනු ලබන බැවින්...
 කවිත්වය කර... මම මගේ ජීවිතේ විතරක් ගලවගෙන වැඩක්
 නැ... අපි මෙහෙම යන්...

මුහුණේ මිසක කිසිවක් කීවේ නැත.
 මේ දෙසින් මිස වැල්ලවත්ක පාලම දක්වා මධ්‍යතන වාහනය
 පැදවුයේ මාර්ග නීති පවා උල්ලංගනය කරමිනි. අපට පිළිපසින්
 එක වාහනයට තොපෙහෙත කරමට මේ වාහනය ඉස්සර කරන්නට
 මධ්‍යතනව හැකිවියි.

ඇති සර මෙහෙම කරන්නේ...

කවිත්වයේ කවිත්වය අනුව වේ නම් මිනිසාගේම උතුම්
 මේක උත්පලය...

උතුම් මිනිස්සු කියලා නැ සර... මෙහෙමම නොවුනත් මාස්
 මේ දුක වීදලා තිබෙනවා...

මුහුණේ හිස අතහැරුවේ.

මං බස වුනේ මධ්‍ය ගැන... මධ්‍යට කරදරයක් උනොත් මං අර
 දුන්නේ අම්මට මීට වඩා කවිත්වය වෙලාව පොරොන්දුව බොරුවක්
 වෙලාව...
 ...සඳහන් වූයේ සඳහන් වූයේ...
 ...සඳහන් වූයේ සඳහන් වූයේ...

මට මොනා උනත් මගේ අම්මයි කවිත්වය කරනු ලබන මෙහෙම.

මට මොනා උනත් මගේ අම්මයි කවිත්වය කරනු ලබන මෙහෙම.

කිසිත් නැ...

අපි පස්සේ කසා කරමු... බලන්න බස උන්නේ වාහනේ
 එතවද කියලා...

මම පසුපස හැරී බැලුවේ. තැන. ඒ වාහනය පොතොන්නට
 නැත.

නැතේ සර...

බලමු...

අප්පර් පුද්ගලික වැටී තිබුණි. මධ්‍යතන වාහනය වැල්ලවත්ක පාලමට
 කුණුවත් නැවැත්තුවේ.

සර... මෙහෙම නවත්තත් ඉන්න එක හෙද නැ තේද...

නැ බබා... මෙහෙම හමුවෙන්න ඉන්නවනේ... උන්ට මොනාත්
 කරන්න බැ...

වේගයෙන් පැමිණි සුදු කරයක් අපට දෙසින් නවත්තද්දී
 මම ගැස්සුනෙමි.

බසවෙන්නෙපා... ඒ මංගල...
 මංගල වාහනයෙන් බැස ආවේ දුරගෙන මෙනි. මධ්‍යතන වීදුරුව
 පාත් කළේය.

මව... කරදරයක් නැ තේද...

මුහුණේ මධ්‍යතන මුහුණද අතහැරමිනි.

නැ මව... උන්ට අපිව මස් උනා...

පව... නංගිත් බසවෙලා... මුත්තේ හැටි දන්න එසේ උඹ
 පරිස්සමින් ඉන්නෙපායැ මව... හෙට දෙලා උඹට රැ ගමන් තහනම්...

මං ඇන්ට්ටත් කියනවා...
 මංගල කියන්නේ ඇත්තය.

මං හිතුවේ නැ බං මුත් මේ තරම් පහත් කියලා...

මං හිතුවේ නැ බං මුත් මේ තරම් පහත් කියලා...

මං හිතුවේ නැ බං මුත් මේ තරම් පහත් කියලා...

මං හිතුවේ නැ බං මුත් මේ තරම් පහත් කියලා...

මං හිතුවේ නැ බං මුත් මේ තරම් පහත් කියලා...

මං හිතුවේ නැ බං මුත් මේ තරම් පහත් කියලා...

'උඹ මිනිස්සු හැන දත්තා මයා... උඹ අභි-සක වැඩියි... දත්ත වත්ත සාරේ ඉන්නෙයා... ඉඳ- මගේ වාහනේ යතුර... මගේ වාහනේ තැබුවත් එක්කා පලයන්... මං මේක අරන් යන්නම්...'

'කමක් නැද්ද...'

'කියන දේ කරපන් කොල්ලෝ... කෝ බැහැරපන්... යන්න නංගි... අපි ඒ වාහනයෙන් බැස මංගලගේ වාහනයට නැග්ගෙවු. මියන්න වාහනය සාරට දමමි දිග සුසුමක් අරිමිනි.

'කේන්සි ගන්නෙයා සර...'

'මුත් හදන්නේ මගේ මුළු ජීවිතේම අවුල් කරන්න... විනාශ කරන්න... මගෙන් පළිගන්න මං වරදක් මුත්තට කළේ නැ උත්පලා...'

'හරි දෙයියනේ... කරන නිවාගන්න... එයාලට ඕනෙක් මහොසි කරන ගිහින් අවුල් වෙනවා බලන්න කමා... හේද...'

සිහු ඉන්පසු නිකඩ වාහනය මහරනම දෙසට ධාවනය කළේය. මම තුන් හතර විනාවක්ම පසුපස හැරී බැලුවෙමි.

'අර මංගල අයියා කිව්වේ ඇත්ත සර... රැට කොසෙවත් යන්නෙයා...'

මයන්න කකා කළේ නැත.

'දත් මාව බැස්සුවට පස්සේ සරව තනියම යවන්නත් මට බෙයි... කාත්තව වත් එවන්නම්...'

'මීන් නැ බබා...'

'එහෙම බැ... මොනාහරි උනොත් කාටද දුක...'

මම සිහු දෙසම බලා ඇසුවෙමි.

'කාටද...'

එවර නම් සිහු සිනාසුනේය.

'මං දන්නා... එදා කන්දේ විහාරේ ලොකු යායක් කිව්වා මේ

දවස් වික පරිස්සම් වෙන්න කියලා...'

'උන්ට අද පස්සුවලා ඇති... එකයි තද්දව ගයිල් කළානේ...'

'කොහොමත් පරිස්සම්ත් සර... යනාකාරි තත්ත්වත් එක්ක යන්න...'

මම කරුණාවෙන් කීවෙමි. සිහුගේ ජංගම දුරකතනය තාද විය. එය කනේ තබාගෙන මොහොතක් යඳි මයන්කනේ මුහුණ අසුරු විය.

'උඹලා මාව බය කරන්නද යන්නේ... හිතුවා මදි... උඹලට කොන්ත්‍රාත් එක දුන්න උන්ට ගිහින් කියපත් මාව එහෙම වන්නි දලා බය කරන්න පුළුවන් මිනිසෙක් නෙමි කියලා... කේරුණද...'

මයන්න කීවේ වෙඩිලිමිනි. සිහුව මේ කරම් විනාශ කරන්නට සිහු ඇත්තවම කළ වරද තුමක්ද...

'ක...දි...ද සර...'

'කවුද උත්පලා මේ බල්ලෝ මිසක්...'

'සර කේන්සි ගන්නෙයා... එක් මේකට විසදුමක් හිතන්න...'

'මං අද රැම් යනවා උත්පලා ලෝසර හම්බවෙන්න...'

පිටුපසින් එන වාහනයක් දක මම යළිත් පසුපස බැලුවෙමි.

'මංගල අයියා ගිහින් නැ... අපි පස්සෙන් එනවා... එක හොඳයි...'

'උං පව්...'

'මං කියන දේ අහලා සර මේ විසේ පරිස්සම් වෙන්න...'

සිහු මා දෙස මාදු බැල්මක් හෙළුවේය.

'මං කොහොමත් පරිස්සම් වෙනවා බබා... මොකද දන්නවද...'

'නැ...'

'මට පරිස්සම් කරන්න කවත් අය ඉන්න නිසා...'

මම බිම බලාත්තෙමි.

'අම්මයි කාන්තාවයි මේ මොනවත් කියන්න යන්නෙක...
කේරුණේ එතල බඩවෙයි...'

වාහනය අපේ ගෙවිල්ල අසල නතර වෙද්දී මධ්‍යතන කීවේය.

'ඔ... ඒත් සමත් ඇන්ට්ට් කියන්න...'

'අම්මට කිව්වොත් මාව එළියවෙත් බස්සන්නේ නැතිවෙයි...'

මව සිහුගේ අතත් ඇල්ලිණි.

'පරිස්සම් කරන්නේ ආදරේවනේ...'

ඒ මොහොතේදී මගේ දෑත් කළුකිත් වැසී ගියේ ඇයිදැයි මම මතක

නොදැනිමි.

එතරම් ආසාවෙන් වාහනයක් අපේ වාහනය පිටුපසින් නතර

කෙරිණි.

'එන්න අයියේ... හේ එකක් බලා යන්න...'

'බොහු... මධ්‍යතන උන් ආවේ නෑ හේද...'

'අ...තේ නෑ මව... ඒත් මව ප්‍රේමින් කරලා කනා කලා...'

'නෑ... එහෙනම් උන් හඳුන්වේ උමට බය කරන්න...'

කොතරම් කන්සුන් වන්නට ගියද අපේ මුහුණුවල තරමක

කලමල බවක් විය.

'ඇයි දරුවෝ...'

අම්මා ඇසුවේ අවෙන් මෙනි.

'මුඛයේ නෑ ඇන්ට්... මේ වාහනේ පොඩ්ඩක් කැඩුණා... පස්සේ

සාරවෙස්ට් ගෙනත් ගත්තා...'

'අම්මයි හේ විකක් හදවුද...'

'හා පුකේ... ඉදගන්න පුකේ...'

'අන්කල් කම් ආවේ නැද්ද ඇන්ට්...'

'දන් එයි පුකේ...'

මහු ඉන්නේ බඩහින්නේ බව මව මතක් වුයේ දන්නා මධ්‍යතන
මාවත් ඇදගෙන අවන්හලට යන්නට ගියේ මොනවා හේ කන්නටය.

'අම්මේ... සර්ලට් කන්න දෙකක් හෙදර නැද්ද... බඩහිනිසි
බඩහිනිසි කිය කියා හිටියේ...'

'අතේ රත්කරන්... ඉතින් මහින් කෙල් එකක් දෙන්නෙකො...'

මං හදලා කියනවනේ... සාත් හෙතොට... ඉන්න ඩිංග්... මං බිත්තර

මමලට දලා සැන්ඩ්විච්ස් හදලා දෙන්නම්...'

'එහෙනම් හොඳයි...'

'මයා එහෙනම් යන්න...'

මධ්‍යතන මංගලත් උන්නේ නිසිද මහතාට කතා කරමිනි.

'රයිට් සමරේ අන්කල්... මං අදම එන්නම්... හරි හරි...'

මධ්‍යතන කොතරම් නොපෙන්වන්නට හැදුවද සිහු ඉන්නේ
කම්පනයට පත් විය. මහු මේ සමාජයේ විශාල ලෙස රථ වූ

පිරිමියෙක් නොවේ. එවැනි පිරිමියෙක් මෙවැනි පුවත් බි අත්දැකීමකින්

සසල වීම ස්වභාවිකය.

'සර... අම්මා සැන්ඩ්විච්ස් හදනවා... විකක් ඉදලා කලා හේ

විකක් බිලම යන්න...'

මහු සිනාපුනේය.

'අපි දෙන්න බඩහින්නේ හේද හිටියේ... ඒකත් අම්මක උතා...'

මේ කෙල්ලයි මායි මොනවා හරි කන්න බිච් එක පැත්තට හැරුණ

විතරයි මව...'

මංගල සිනාපුනේය.

'ම... ම... හොඳයි හොඳයි...'

'මොනාද වෙත් හොඳ...'

'හැම දෙයක්ම වෙන්නේ හොඳට මයා...'

මංගල අයිසා කීවේ එපමණයි. ජීවිතය සම්බන්ධයෙන්... ඉතාම සමූහ ජීවිතය සම්බන්ධයෙන් අද දිනයේ මාද වියවූයා කරන එකම කේමා පාඨය එයයි. පියල්ල වන්නේ හොඳටය. මගේ ජීවිතය ඇත්තෙන් ගත් කලද පියල්ල වූයේ හොඳටය.

‘උත්තලා ඇසුම් මාරු කරගන්න...’

‘ඒක කොයි වෙලාවේ බැරිද සර්... සර් මුණ විකක් හොඳගන්නවද...’

‘දත් එපා සමයෝ...’

‘උඹ බයවෙන්නෙපා මව... හොරවන තරමට වහින්නේ නෑ මයා... උඹ තනිවෙලා නෑ...’

ඔහු ඉන්නේ තරමක වකිතයකින් බව දනගෙනාදේ මංගල අයිසා කීවේය.

‘නෑ මව... එදට වඩා අද මං මගේ ජීවිතයට ආදරෙයි... ඒකයි මව බය... මවත් හදගන්න ජීවිතයක් සියෙතවා කියලා මං දනගත්තේ මේ හෙයි...’

මම බිම බලාහත්තෙමි, මගේ දෑස් කෙත් වන්නේ ඇයි...

‘උඹට හදගන්න මීට වඩා හොඳ ජීවිතයක් සියෙතවා කියලා මං හිතුවේ උඹ කසාද බැන්ද දවසෙදි මව... වෙත් කෙයාර්... උඹට හරියයි... කරදර එතවා තමයි... ඒවා කාටද බං නැත්තේ... හේද නංගී...’

මංගල අයිසා කීවේ මා දෙසා බලාය. මම හිස වැනුවෙමි.

‘සර්ව මේ දවස්වල අපලයි මංගල අයිසෝ... වෙලාව බලපු කන්දේ විහාරයේ ලොකු යාදුක් කිව්වා ඒක...’

මම එය කීවෙමි.

‘අප්පට දිවි ගප්... දෙන්නත් එක්ක කේන්දර බලන්නත් ගියාද...’

මංගල අයිසා කීවේ සිනාසෙමිනි.

‘සර්ව පුරාවක් සියන්න හියේ...’

මම ඔහුට රවා කීවෙමි. මයන්න බිම බලාගෙන සිනාසුනේය.

‘හොඳයි හොඳයි...’

අම්මා බිත්තර දමා සැන්ඩ්විච්ස් සකස් කර ගෙනාවාය.

‘හදිස්සියේ හැදුවේ පුතේ... කන්න එතවා කියලා වෙලාසන කිව්වේ නෑනේ පුතේ...’

‘මේ හොඳයි ඇත්ති... අපි කෑවත් කන්නේ එත් සැන්ඩ්විච්ස් නමා හේද උක්පලා...’

සැබෑය. වෙරළ අවන්තලේ සැන්ඩ්විච්ස් කන්නට ඇත්තේ අල පෙති බැදුණු සැන්ඩ්විච්ස් පමණි.

‘මරු... ගම්මිරිස් රහ හොඳට සියෙතවා...’

මයන්න කීවේය. ඔහුට කෑම කන්නට හොඳට සැරව මිරිස් අවශ්‍යය.

‘පුතේ කිරි තේ හදන්නද...’

‘ජලේත්වි හොඳයි ඇත්ති...’

‘එපා අම්මේ... තෙස්ටමේල්ට් එකක් බොන්න සර්...’

ඔහු ජලේත්වි බොන්නට ආසා බව ඇත්තය. එහෙත් මේ කෑමෙන් පසු ඔහුගේ බඩට කිසිවක් නොවැටෙන බව මම දනිමි.

‘එහෙනම් තෙස්ටමේල්ට් හදන්නම් පුතේ...’

‘හදන්න හදන්න... අපිට ආස දේවල් බොන්න බෑනේ...’

ඔහු කීවේ මවාගත් දුකෙනි.

‘අම්මේ ලොකු වීදුරු දෙකක් හදන්න...’

අම්මා හිස පසු ඔහු මව රැවිවේය. මම ඔහුට නියෙව්වෙමි.

‘දත් ලෝයර් ළඟට ගියාම කියම එන්න වෙයිද කවුද දන්නේ...’

මංගල අයිසා අප අතරට පැමිණ මයන්නගේ උරහිසට අතක්

කැපුවේය.

“මව...”

“නව මව...”

හොඳ ගැඹුරු සියන්සේ උමට ආස දේවල් කරන ගැඹුරු

නොමි...

රහෙනම්...

උම ආස උනක් නැති උනක් උමට හොඳක් වෙන ඒවා කරන ගැඹුරුයේ...

මංගල අයියා එසේ සියා නිහඩ විය. මයන්ත මා දෙස බැලුවේය. ඔහුගේ මුවේ තුනී සිතහවක් විය.

මගේ නිස ඇතුළත්කයෙන් පිරි ගියේය. මංගල අයියා සිටු දේ ඇත්තය. ගැහැණියක් සම්බන්ධයෙන් නොව පිරිමියෙක් සම්බන්ධයෙන්ද කතාව එහෙම විය යුතුය.

ලොව වඩාත්ම හොඳ පිරිමි නම් ගැහැණියකට හොඳක් කරන පිරිමිත්ය. ගැහැණු සතුටු කරන හැම පිරිමියෙක්ම හොඳ පිරිමියෙක් නොවිය හැක.

මිනිසු

19

සෙනසුරාදා

මයන්ත ගෙදර ආවේ කතට පමණය. අද කන්දේ විහාරයේ පවත්වන බේරී පුජාවේ අවසාන දිනයයි. එක දිනට සෙනසුරාදවල් හයක් මම ඔහු හා බේරී පුජාවට ගියෙමි.

අද හත්වන අවසාන දිනයයි.

ඔහු ආවේ මේරුන් පැහැයට හුරු සිල්ක් වැනි සරම්කුත් සුදු කම්සයකුත් ඇඳගෙනය.

දෙරකඩින් ඔහුගේ රුව ඔකුවේද්දීම මම ආයාචනා බලාගෙන උන්නෙමි. ඉතාම කලාතුරකින් පිරිමියෙකු වෙතින් දිස්වන අයස්කාන්ත බව ඔහුගේ මුහුණේ විය.

මෙවැනි පිරිමියෙකු දකින පුහුදුන් ගැහැණියක් තුළ තුනී අනුරාගී හැඟීමක් මතු වීම ස්වභාවිකය.

ඔහුට ඉතාම දැවැන්ත ලෙස ආදරය කරන මා තුළ ඒ හැඟීම් ආවේ දරාගත නොහැකි ආදරයක්ද සමඟය.

'අපි ආවා මැඩමි...'

'ඔ ආ වෙල්කම් සර්...'

මම කිසි පහත් කර සිනාසී කීවෙමි. එහෙත් කඩමක් මගේ කුට්ටි කිහිපයක් රුව මතය.

'අද සර් හරි ලස්සනයි...'

මගේ මුඛයේ ඒ වචන පිට නොවුනානම් මම කුතුහලයෙන් මැහැරියෙමි.

'එහෙම කම... ලස්සන අයවනේ අපි මේ දවස්වල ආලෝක කරන්නේ...'

'ආ... ඇත්තද... කවුද ඒ...'

ඔහු කෙරෙහි සොයන්නාක් මෙන් වටපිට බැලුවේය. මම කෙසේ වෙතත් කඳු කරනෙකු බලාගෙන උන්නෙමි.

ඒවිසයේ ලස්සන... මම සිහිත් එසේ කීවෙමි.

'මං හිතුවා ඇදත් ඇති කියලා...'

'ඇඟ හෝදලා ඔක්කොම ඉන්නේ... සර් එනකල් උන්නේ...'

'ඇයි මං එනකල්...'

'නිකං...'

ඔහු එක එක දවසම ඇදත් එන්නේ එක එක ඇඳුමක්.

ඒ ඇඳුම් වලට ගැළපෙන ඇඳුමක් අඳින්නට මම ආශා කළෙමි. කවල් එකක් ලස්සන එව්වය.

එහෙත්... කඩමක් එවැනි නම් කළ බැඳීමක් අප අතර නැත. ඔහු මගේ කවුද... මා ඔහුගේ කවුද... කඩම දෙදවස එය හරියටම සිරණය කර නැත.

මම දෙවසේ සිරණය එන තෙක් ආශාවෙන් බලා ඉන්නෙමි.

'මං එහෙතමි ඇදත් එන්නම්... සර්ට පාරයිද...'

ඔහුට සාලයේ නිකර යන්නට දුක සිතූණ නිසා මම ඇහුවෙමි.

'සාරයි කියලා උඹේ පස්සෙන් එන්න බැහැ...'

'ආවත් කමක් නැයි' කියන්නට මට සිතූණි.

'අම්මා කෙට්ටු කියා... දන් එයි... මං වීම් එක දන්නම්...'

මම ඔහු අතට දුරස්ථ සාලකය දුන්නෙමි. ඔහු රූපවාහිනියේ වැනල් මාරු කරගෙන මාරු කරගෙන හොඳ අවසානයේ ඔහු නතර වූයේ ජෝසිපාල ගයන ජීකයක් වාදනය වෙමින් සිටි නාලිකාවකය.

'මේ දෑය මගේ පින්වත්කයි...'

හේරුණේ දන් කමයි...

එත් රූපය මංවේ පෙම්වත්කයි...

හේරුණේ දන් කමයි...

මම කනිටම් සිතාගන්නෙමි. ඔහු ලස්සනට සරමක් ඇදත් ඇමිණ සිටියදී මම කලිසමක් ඇඳීම නොගැළපේ. මම අම්මා සැහෙන සාලකයට පෙර ගෙනවිත් සිටි පුදු සැන්ඩ්ලම් සාරිය අතට ගත්තෙමි. මෙතෙක් දවසක් එය අඳින්නට අවස්ථාවක් නොදෙයිණි. මම සාරිය අතට ගෙන කාමරයෙන් සාලයට එවුනෙමි.

'දුර දුනුයේ මලකි...'

ළඟ මාගෙල් මාලකි...

ඔහුගේත් මගේත් දෙකෙක් ගැටුනේ ඒ ගි කණ්ඩය වාදනය වෙද්දීය.

'උඩවැඩියා මලකි...'

නිල උපුල් වීලකි...

ඔහු දෙකෙලින් ගිතය මුමුණමින් මා දෙසම බලා උන්නේය.

'මේ දෑය මගේ පින්වත්කයි...'

හේරුණේ දන් කමයි...

වාචාගත නොහැකි තෘෂ්ණාවක ආදරයකින් ඔහු බලා උන්නේ

යැයි මට සිතුවේ.

'සර්...'

'නිවසත් කෙල්ලේ සිංදුව ඉවර වෙනකල්...'

'පෝලිට් ආසද...'

'මං ආසම් පෝලිට්...'

මට ආසා නැද්ද යැයි අසන්නට මට සිතුවේ.

'හරි මොකක්ද දන් ප්‍රශ්නේ...'

'මං සාරියක් අඳින්නද...'

'ලොකු වැඩක් හේද...'

'සර් ලක්ෂනට සරම්ක් ඇදත් ඉදිද්දී මං කොහොමද කලියම් කැලි ඇදත් යන්නේ...'

ඔහුගේ මුහුණ පුරා තුනී සැනසිලියක බවක් පැහිදිණි.

'ඇත්ත තමයි... ඉක්මනට ඇදත් එන්න...'

මම ඒ සාරියෙන් කැන්ඩියන් මසටියක් ඇත්තෙමි. හිතුවාව වඩා ලක්ෂනට ඒ සාරිය මට හැලපුණි. මම කෙරේ දමාගෙන උන්නේ සාමාන්‍ය මාලයකි. මම එය ගලවා මයන්න මම විවාහයට පෙර රැගෙන දුන් වටිනා මාලය කෙරේ දමාගත්තෙමි.

ඔහු... මගේ කමරයට එබී මා දෙසම බලා ඉන්නවා මා දුටුවේ එවිටය.

මම හැරී සිතාපුනෙමි.

'ලක්ෂනයි...'

ඒ වචනයම ඇසිය.

'මේ... මා...ලේ...'

මම මාලය පිරිමදිමින් කීවෙමි.

'මතකයි...'

'ඒක මං හැමදම දන්නා...'

'ඇයි...'

'අපරාදේ... එව්වර වටිනා එකක්...'

'ආයේ ගලවන්නොසා...'

මයන්න කීවේය. මම හිස වැනුවෙමි. අප නිවසින් පිටත් වූයේ අම්මා එනකෙක් හිඳ ඇයවද වැඩිමිත් පසුය.

'ඇයි...'

අම්මා මිදුමම බැස අප දෙදෙනාගේ නැව බලමින් සිටිද්දී මම ඇසුවෙමි.

'නැ පුතේ... නිකං... යන්න බුදු සරණයි...'

අම්මා මෙසේ හිතන්නට ඇත. මේ අද ලක්ෂනට යන දෙදෙනාම දෙදෙනෙකු විසින් ප්‍රතික්ෂේප කරන ලද කොල්ලක් සහ කෙල්ලෙකි. කෙතෙක් කාගේ හෝ ජීවිතයක් ප්‍රතික්ෂේප කළ පළිසම ඔහුගේ හෝ ඇයගේ ජීවිතය අවලංගු නොවේ.

'සතුටුදායක ආරංචියක් කියන්න කියෙනවා...'

වාහනය මද දුරක් ගිය පසු මයන්න සැනසිල්ලේ කීවේය.

'සතුටුදායක ආරංචියක්... ඉතින් ඉක්මනින් කියන්නකෝ...'

ඔහු මා දෙස බලා හොඳ සිතාවක් පෑවේය.

'ලබන සතියේ බඩාගේ නඩු දවස කියෙනව හේද...'

'ඔව්... බද්ද...'

'එදට නඩුවේ නීත්ද්‍රව්‍ය දෙයි...'

'අ...හේ... කොට්ටර් දෙයක්ද...'

මගේ පපුවට එය ඇත්තටම සතුටුදායක ආරංචියක් විය.

'එහෙනම් නිබ්බ ඛේට්ටි පුජාවල ආනියං-ය මටත් කියෙනවා...'

හේද සර්...'

මම ආශාවෙන් කීවෙමි.

ඔහුගේ ඔහුගේ පුරා ඇත්තේ වියාල ලෙස මහත්සි වූ පසු වියා නිවන පෙළුමකි. ඇත්තටම ඔහුත්... අනෙක් අතට මාත් එසේ කටුක ජීවන දුර්ගයක් අමාරුවෙන් කරණය කර පැමිණ ගිමන් නිවන්ගේ නොවෙළුද...

මේ අසිඹුව සද්ධාලික නොවිය යුතුය. ජීවිතයේ ගිම් නිවන්තට... මහත්සි හරිත්තට කරුණ කාලය කැප කළ යුතු නැත.

දුර්ගයක් කරණය කළ මහත්සිය එක හුස්මකින් යවා... තවත් හුස්මක් ගෙන ජීවිතයේ සම්පාද පද්මය කරුණ කළ යුතුය.

සිරිපාදේ යාම වේගයක් නැතැයි දවසක් අම්මා කීවාය. මම ඇයි කියා ඇසුවෙමි. අම්මා කීවේ පද්මේ වැටීන්තට යද්දී හිසේ ඇතිවන ශ්‍රද්ධාව නිසා එසේ වේගයක් නොදනෙන බවය.

කතාව ඇත්ත නම් ජීවිත පද්මය කරුණ කරන්නට යන ගමනේද වේගයක් නැත. මන්ද ඒ ගමන යද්දී හිසේ ඇතිවන්නේ දරාගත නොහැකි පෙනෙනසක් නොවේනම් ආශාවක් නිසාය.

මට ඔහුත් සමඟ ජීවිත පද්මය කරුණ කරන්නාම හැකිනම්... එවන් වාසනාවක් ඇත්තටම ජීවිතය මත මැවේ නම් මහගිරිදඹවල් හසක් හෝ කිසිදු වේගයක් නොමැතිව කරණය කරන්නට හිසුනමිය.

එදට... මම... තල්ලකන්නියේදී ඔහුගේ දෙසා නමැද මේ ගමන යන්නට පටන් ගනිමි.

20

"උ..න්..පි..ල..."

මම කල්පනාවෙන් සැහෙන දුර ගොස් බව සිහිවූයේ හදිස්සියේම මයන්න කතා කරද්දීය. මේ යන්නේ ඔහු සමඟ බව... අප එකම එක වාහනයක පත්සල් යන බව සිහිවී මට විශාල සතුටක් ඇතිවිය.

මේ... ජීවිත සිතමා පවසේ කුඩා සංස්කරණයක් නොවේද...

'කොහෙද ගිහිත් උන්නේ...'

ඔහු සිතාසි ඇසුවේය.

'කොහෙද කියන්න...'

මම සැහැල්ලුවෙන් ඇසුවෙමි.

'මි... බැ...'

'සිරිපාදේ...'

මයන්න පුදුමයෙන් බැසුවේය.

'සිරිපාදේ...'

'නව... මම මේ දත් සිරිපාදේ ගියා...'

'කාත් එක්කද...'

සිසිරියේ සොට නවතීන් මම සිතාපුනෙමි.

'සර් එක්ක කියවු...'

'ඇත්තටම මා එක්කද...'

'ම... සර් සිරිපාදේ ගිහින් කියෙනවද...'

'ළඟකදී ගියේ නැ... දවසක යන්... බඩත් ටිකක් බහින්න
එක්ක හොදයි...'

රියදුරු අසුනේ ඉදගෙන උත් ඔහුගේ කරමක් ඉදිරියට ආ බඩ
අඟා මයත්ත කීවිය, ඔහු මහත් වුයේ මාසෙන් දෙකෙනි.

'සිරිපාදේ යන්නේ බඩ බහින්න නෙමේ...'

'හරි බත්... බඩත් බහි... මොකද හිටපු ගමන් සිරිපාදේ මහත්
උනේ...'

'එහෙමත් නැ... නිකත්...'

'සිරිපාදේ තහින්න ඕන රැම... හැන්දෑවේ හතරම් විතර
තල්ලන්නේදී සිත ගහලෙන් තාත්ත ඕන...'

'අ...මේ සිතල ඇතිනේ...'

'නිතා සිතල නෙමේ... අයියේ හොඳික කිසිබො වගේ... සිත
ගහලේ බැහැලා විතාඩියක් දෙකක් ඉන්න බැහැ... සොහොම හරි
ඉතින් තල්ලන්නේයෙන් තාලා හොදට පිරිසිදු එහෙම වෙලා...
පටින් ගන්න ඕන... ඔයා කෝඩුද...'

මයත්ත මනේ බාහුවකට අත තබා ඇසුවිය.

'නව... ම... කිරි කෝඩු...'

මම සිතාසි කීවෙමි.

'එහෙතම මනේ ඉතින්ම අල්ලගෙන ඉන්න ඕන... සමත්
දෙසියන්ට බොරකුත් හැටි ගහලා යන්න ඕන...'

'ඉතින්... ඊට පස්සේ...'

මම ආයාචනා කළ දෙසට හැරුනෙමි.

'ඊට පස්සේ ඉතින් හැගෙන්න කම... අපි දෙන්නාව දකලා
කොල්ලේ එහෙම එක එක ඒවා කියයි...'

'මොනාද...'

'පද්මේ තහිනු මේ මල්ලිට සුමන සමත් දෙවි පිහිටයි...'

'තව...'

'ඒ මල්ලියෙ ඇගේ ඉන්න මේ තාංගිට... ලබන මාස බඩ
වෙන්නයි...'

මට සිතාට නවත්වා ගත නොහැකි විය. මයත්තද සිතාසමත්
වාහනය පැදවුවිය.

'එ...හෙ...ම...ත් කියනවද...'

'නැඹුරු... තව කියන්නද...'

'හා...'

'කෝඩුකාර මේ තාංගිට... සුමන සමත් දෙවි පිහිටයි... විශේෂාර
මේ මල්ලිට... උඩ යනකොට තොත්තු ලැබෙයි...'

මයත්ත කීවේ වමහින් මාව කිහි කවමිනි. මම සිතනව නවත්වා
ගත නොහැකිව කෑ ගැසුවෙමි.

'ම...ට අ...මා...රු...යි ස...ර් ඔය කුණු හරුවනේ... ඒවා කියන්න
හොද නැ...'

'ඒවා කුණුහරුව නෙමේ කෙල්ලෙ... එහෙම කමා සිරිපාදේ
යද්දී මහත්සිය නිවා ගන්නේ...'

ඒවිකය ඉක්මනට පැදෙනවානම් කියා මට සිතුවි. එසේ වී

තම... කොතරම් සුන්දරද...

ජීවිතයේ සුන්දරත්වය අතහැර... දිවිගත... බලන්නට මමද ආහංචිත් උත්තමි.

මේ ප්‍රශ්න විසඳුනාම අපි යන්... නවත නතරව විතර නැගලා පාන්දර වෙද්දී උඩ මළුවට ගිහිල්ලා උදේට ඉර සේවය බලලා... සිදුන් වුදලා... උඩ මළුවටම වෙලා හොඳට කට දවිල්ලට යුතු මිනිස් එහෙම එක්ක කිරි බිතුන් කාලා... හිමිහිට පහලට එන්න පුළුවන්...

'ඇයි දවිල්ලට කන්නේ...'

'උඩ මළුවට ගියාම මාර සිතලයිනේ ළමයෝ... මිදුම් නික, ඇත්ත නැප්පෙනවා... ඒ වෙලාවට හොඳ කට්ට සම්බෝලයක් අරගෙන කළු කළු දගෙන කිරිබත් කන්න හිත...'

මගේ කටට කෙළ ඉඟුවිය, හදවතින් මම ඔහුත් සමඟ උඩ මළුවට හොඳ ගල් පඩියක වාඩි වී කට දන කට්ට සම්බෝල යමින කිරිබත් කෑවෙමි.

'රහයි හේද...'

මා කෙළ හිලින බව දන මුහු ඇහුවේය.

'මි... මං හෙට හදන් එන්නමි...'

'සිරිසාදේ හිසා සිංලා ගිණාගෙන ඔපිස් එකට වෙලා කළු... හේද...'

ඔහු දෙස බලා සිටිද්දී මට එක් දෙයක් සිතුවේ, ඒ ජීවත් විය සුන්හේ එහෙමයි... මෙහෙමයි... අරමයි කියා තහායක් නැත. ජීවිතය යනු සාද නිම කළ දෙයක් නොවේ. පරිපථයකට ඇතුල් කළ ප්‍රෝග්‍රාම් එකක්ද නොවේ. එය එයට උරුම ආවේනික ලකාවකින් ගලා යා යුතුය. සුන්දරත්වය ඇත්තේ... ජීවිතයේ උදවන හැම සිංහිතයක්ම අපගේ හොඳුම ඉන් සතුටක්... වින්දනයක්... සැනසීමක් ලබාදීම.

වැසිසිවියේ අත්තා මොහොතක් මොහොතක් සුන්දරත්වයක් ඇතුළු දවසක් මගේක කිරීම මට මතකය.

විහිටුවක් සේ කෙහෙතද එහිද ඇත්තක් ඇත.

ජීවිතය පුරා බොහෝ දේ හේරුගෙන ඒ හේරු ගත් සියල්ල බිඳ හද ගන්නට කෙනෙකු ලද පසු ජීවිතය ඇත්තවම සුන්දරය.

එහෙත් මට ලැබුනේ ජීවිතයේ හේරුගත් සියල්ල විනාශ කළ මිනිසෙකි. දන් ඒ මිනිසා මා අසල නැත.

සැනසීම ඒ නිසාය.

'විවේත් එක ලැබුණව පස්සේ මොහොත බිහි කරන්නේ...'

මගේත හදිස්සියේ ඇසුවේය. මම ඔහු දෙස සුදුසියෙන් බලා උත්තමි.

'ඒ කිව්වේ සර්...'

'විවේත් එක ලැබෙනවනේ...'

'මව...'

'ඊට පස්සේ...'

'ඒ කියන්නේ...'

'බබාගේ ජීවිතය...'

මගේ පසුව ඇතුළතින් දරි ගියේය.

'ද...ත්...නැ... ස.ර්...'

මම බියවුසුව කීවෙමි.

'නව දුර ගමනක් ගන්න ඇහට පණ නැ වගේද... හිතට පිට එකක් නැ වගේද...'

මගේත මෙසේ අසන්නේ ඇයි...

'ඇයි සර් එහෙම අහන්නේ...'

'ජීවිතේ එක පාරක් කරකවල අත්ඇට්ටට පස්සේ කොහේ ගිහින් වැටෙනවද කියලා දන්නැහේ ළමයෝ...'

මම සැකෙන වේලාවක් කල්පනය කළෙමි.

'හැර...'

'කියන්න...'

'මං කසාද බැන්නේද පුරාව හෙදර කියලා ගිහින්න සර... මං ඒ ජිනිකට පුරාව කිසිමේ නෑ... කසාද බිඳිද්දි මට වෙන්නෙ මොනාද කියලා මං දනගෙන උන්නා...'

එකමණක් මා කීවෙමි.

'පරණ ඒවා දත් මකක් කරන්නෙයා... අත්ඇරලා දසන්... මං කියන්නද හොඳ වැඩක් කරන්න...'

'කවදටද...'

'විවේන් එක ලැබුණ දවසට...'

'හා...'

මහු මොහොතක් නිහඩව වාහනය පැදවුවේ.

'හැන්දෑවක කවරුන් එව්වර නැති වේලාවක මුහුද මතට යන්න...'

'හා... ගිහින්න...'

'ගිහිල්ලා... මේත් මෙහෙම අත්දෙක කටට කියලා...'

මයත්ත වාහනයේ පුක්කානම අතහැර අත් කොටුකුටු කර කටට කැබුටේ.

'මේ... දත් හැපෙනවා සර...'

'හරි... දත් එහෙම කෑමට අත් දෙක කියලා...'

'මොනාද කරන්නේ...'

'හොඳට හු කියන්න... හොඳට හු කියන්න...'

එසේ කරන්නේ ඇයි... මම පුද්ගලයෙක් මයත්ත දෙස බලා උන්නෙමි.

'ඇයි ඇයි හු කියන්නේ... කට්ට... මොකවද...'

'කට්ට දන්නවද හු කියන්නේ...'

'කට්ට...'

'අනිකව...'

මයත්ත කීවේ එකමණකි. මහු කොතරම් ජීවිතය හැක දන්නවාද කියා මම එයින්ම හේරුම් ගත්තෙමි.

සැබැව්නම... අනිකව... මගේ මේවා අනිකව... හු කිව යුතු නොවේද...

'සර් කියන්නේ ඇත්ත... මගේ අනිකව හු කියන්න නිත නමා...'

මම අසරණ හටකින් කීවෙමි.

'කියාගේ විතරක් තෙමේ උත්පලා... අපි කාගේ කාගෙන් අනිකවලට අපි හු කියන්න නිත...'

'අනිකව හු කිය කියා ඉඳලා විතරක් වැඩක් නෑ හේද සර...'

'දවස් එකීව්... නිත්‍යමාක් ගෙවී යෙවී හේ කියලා දවන්න නිත... ජීවිතේ හැමදම වරදින්හේ නෑ උත්පලා... නරියන දවසකුත් එනවා...'

මමද එය විශ්වාස කළෙමි. ජීවිතයට මීටත් වඩා සුන්දර දවස් කිසිය යුතුය. නොවෙනම් මේ ජීවිතයක් නොවේ.

කන්දේ විහාරයේ ලොකු හාමුදුරුවෝ අද වෙනදටත් වඩා වේලා ගෙන පුරාව කැබුටෝය. උන්නාන්සේ අද පුරාව කිසිමේ අප දෙදෙනාටමය.

පුරාව කැබීමෙන් පසු උන්නාන්සේ අප දෙදෙනාගේ හිස් වල ගැට ගැසු සුදු සිර පටි ගැලවුයේ 'හවතු සමඟ මංගලම් රහිතත්තු සබ්බ දේවතා' කියමිනි. ඒ මොහොතේ මා යවැසින් මයත්ත දෙස බැලිමි. පුද්ගලයෙක් මෙන් ඔහුද බලා උන්නේ මා දෙසය.

අවසානයට උන්නාන්සේ නවර්ණ කෙල් බිඳක් අත්ලට ගෙන

අත දෙදෙකගේ හිස් වල හැටියි. පුරි හිසම සිසල වී ගියාත් සේ විය.

ආනමට... දහමට... නොපෙනෙන බලකතු දේට මහා පුද්ගලාකාර ගන්ධයක් ඇතැයි මට සිතුවේ ඒ බෝටි පුජාව නිමා වූ පසු හිසට දඬුණ සහනය නිසාය.

‘ඔබ වහන්සේට පින්...’

මයන්න ලොකු භාමුදුරුවන්ට වැන්දේ එසේ කියමිනි. මහේ දෑසට කදුරු ඉත්තුවේ ඇසිදැයි මම නොදනිමි. මමද මයන්න අඳුරු උන්නාන්සේට වැන්දෙමි.

‘දන් දෙන්නම හිත කලබල කරගන්නපා... පුජාව සිබිබ පළවෙති දවසේ දෙන්නාගේම හිත සිවුණේ හොඳින් අවතැන් වෙලා.’

උන්නාන්සේ කියන්නේ ඇත්තම විය යුතුය. මුද්ධ පුත්‍රයන් බොරු කියන්නේ නැත.

‘එහෙමයි භාමුදුරුවනේ...’

‘හිත කලබල වූනාම පුතේ මොනමින් හරිසව කරන්න බෑ... දන් දෙන්නවම හොඳයි... පරිස්සමින් වැඩ කරන්න ඕන...’

උන්නාන්සේ අපත් සමඟම කන්දේ විහාරයේ මහ මළුව දිගේ දෙරමඩළාව වෙත වැඩගෙයිය.

‘භාමුදුරුවනේ...’

මයන්න මළුවේ නැවති කතා කළේය.

‘පුතේ...’

‘මට දෙයක් අහන්න කියෙනවා...’

‘අහන්න ඉසින්...’

‘දන් පත්තලේ කසාද බිඳින පිරිසක් කියෙනවා නේද...’

මම පුද්ගලයෙක් මෙන් පහත් වැටියේ ආලෝකයෙන් ප්‍රභාමත් වූ ඔහුගේ මුහුණ දෙස බලා උන්නෙමි.

‘බොද්ධ විවාහයක් හරිනම් කෙරෙන්න ඕන පත්තලේ කමයි පුතේ... දන් බලන්න කතෝලික විවාහ ගත්තේ පල්ලියේ... එරට වෙඩින් කියන්නේ... එක කරන්නේ පියතුමා... හින්දු විවාහ ගත්තේ කෝවිලේ... නැත්නම් කෝවිලේ ස්වාමිතුමා කෙරෙම ඇවිත්... අපේ වෙඩින් එක කරන්නේ පොරොත්තු ලැබුවේ... නේද...’

මයන්න හිස වතමින් සිතාපුනේය. භාමුදුරුවන් කියන්නේ සැබෑය. අද කාලයේ විවාහ මංගල උත්සව යනු විසිරය.

‘පුතා මොකද මේ හදිස්සියේ පත්තලේ කසාද බිඳින්න පුරවන්ද කියලා ඇහුවේ...’

ඔහු සරම අතහාමින් බිම බලාගත්තේය. ලොකු භාමුදුරුවෝ බැඳුවේ මා දෙසය.

‘නෑ අපේ භාමුදුරුවනේ... මේවා පිළිවෙලක් උනාට පස්සේ මගේ හිතේ කියෙනවා කසාද බිඳින්න...’

භාමුදුරුවෝ මුදු භාමුදුරුවෝ මෙන් සිතාපුනේය. මයන්න ඊළඟ තත්පරයේදී බලා උන්නේ මා දෙසය.

‘මට ආසයි අපේ භාමුදුරුවනේ පත්තලේ කසාද බිඳින්න... මස් නෑ මාර නෑ ඩේවල් නෑ... බයිටි නෑ... ලිකර් නෑ...’

‘බොහෝම හොඳයි... පැවැත්ම යහපත් උනාම පුතේ සිතුවිලි පිරිසිදු වෙනවා... සිතුවිලි පිරිසිදු උනාම ජීවිතේ ලස්සන වෙනවා... ජීවිතේ අටුමගලයක් උනාට පස්සේ ඔහොම ජීවිතේ ගැන හිතන එක හොඳයි...’

‘ඔබ වහන්සේ ඇවිත් අත පැත් වත්කරලා පිරිත් කියලා මතුල කරවන්න ඕන...’

‘නැතුව... උදේ හරි පිරිවානා පොත් වහන්සේ අතහාන මේ අපේ ලොකු බලයක් කියෙනවා පුතේ...’

උන්නාන්සේ කීවේ උන්නාන්සේගේ පළල් දෑස විහිදලමිනි.

'ඒක දනෙතැන නාමදුරුවනේ...'

'ම... දන් යන්ට... ඔ... වෙනවනේ...'

කන්දේ විහාරයෙන් බැස ගොස් සාරට ආ පසුවත් ඔහු කතා කළේ නැත. වාහනය අයුත්තම සිට කළුතර දෙසට බාවිතය වැද්දී මම පින් පැතුයෙන් ඒකාලෝක වූ ඔහුගේ මුහුණ දෙසම බලා උන්නෙමි.

'ස...ර...'

'හිතට පුදුම සැනසීමක් එනවා නේද බබා...'

'නව් සර...'

'ඔයාටත් ඒක දනෙතැනද...'

'හොඳාක්...'

ඔහු වාහනයේ වේගය මඳක් අඩු කළේය.

'ඇයි සර...'

'ජීවිතේ මෙහෙම වෙලාව එක කොට්ඨම හොඳද...'

කොහොම වෙලාව එකදයි මා ඇසුවේ නැත. එහෙත් ඔහු කීවාත් මෙන් මෙහෙම වෙලාව එක ඇත්තටම හොඳය.

21

දික්කසාල

තඩුවේ පින්දුව ලැබෙන ද උදේ උසාවියට යන්නට පුළුම මම කාන්තාත් සමඟ බේල්ලන්විල පන්සලට ගියෙමි. අම්මා උදෙන්ම එළඟි තෙල් දමා කිරිබත් පිස දුන්නාය. බුලත් කොළ හතක් බෝටිය වටා තබා ඒ මත කිරිපිඩු තබා මම මල් පහන් පූජා කළෙමි.

මට ඇත්තටම අපලයක් වේ නම් මේ කිරිපිඩු පූජා කරන කර්මට එය සඵල විය යුතුය. කොහොමත් අද උසාවියෙන් තඩුවේ පින්දුවක් ලැබුණහොත් එයින්ම මගේ ජීවිතයේ අපල වලින් සැහෙන කොටසක් නැතිවී යන්නේය.

නරක කාලයේ සිදුවූ නරකම කසාදයක් වූ මගේ විවාහය හැර මගේ ජීවිතයේ අන් කරදරයක් මට නොපිහිණි.

විහාර ගෙයි වැඩ සිටි පිළිමයට පුදු තෙළුම් මල් පූජා කර එද්දී වෙනදා නැති සැනසීමක් මට දඹුණි. පැහැබර උදාසනක් උදාවූ බව කියාපාන්නට මෙන් පන්සලේ ඇහැළ ගත් අතරින්

තැවුම් අරුණුල්ල පත්සල් බිම මතට වැටී පිටුණි,
සාන්තයා දෙළොස් මගේ පහතින් ගත් තෙල් බිඳක් මගේ හිසට
දමා පිරිමැද්දේය.

'කුණුරුවන් සරණයි...'

මගේ දෑසට කපුරු එන කරම් වූ ආදරයකින් ඔහු මගේ හිස
පිරිමැද්දේය.

'ජීවිතේ පුතේ සොහොමත් කරදර එනවා... කරදර නැති ජීවිතයක්
නෑ... ඕනම කෙනෙක්ගෙන් අනන්ත... එයාලට මොකක් හරි කරදරයක්
වෙලා... ඔයා හිතන්න මැණික ඔයාගේ ජීවිතේ කරදර වෙලාසහන
ඇතිත් ඉවර උන එක හොඳයි කියලා...'

බෙල්ලන්විල පත්සල් බිමේ ඇවිද එද්දී සාන්තයා කීවේය. සාන්තයා
කරම්ම උපේක්ෂා සහගතව තැනක් මමද දත් ජීවිතය ගැන තරමක්
සම්බරව හිතන්නෙමි.

සුවසියකගේ ජීවිතයේ ප්‍රතිඵලයක් දවසක් වූ අද වැනි දිනයක
මා හිත හදගෙන එයට මුහුණ දෙන්නේද ඒ තීරණය.

'මට හේරෙනවා තාත්තේ... එහෙමම කියලා දුකක් දත් මගේ
හිතේ නෑ...'

'අපි අඩන්න ඕන තැවෙන්න ඕන ජීවිතේ හිටපු හොඳ මිනිස්සු
නැති වෙද්දී... මොකද ඒ අය නැතුව අපට ජීවත් වෙන්න අමාරුයි...
එහෙම කෙනෙක් වෙනුවෙන්' පුතා අඩන්න... මාත් ඇවිත් ඔයත්
එක්ක අඩනවා...'

සාන්තයා කියන්නේ සැබෑය. කැරළි වැනි පටිකාර සැමයෙකුගෙන්
වෙන්වෙද්දී හරිනම් රහික්ක පත්තු කළ යුතුය.

'සාන්තයා හිතනවද අද දික්කසාද නඩුවේ නින්දාවක් ලැබුණොත්
මං අඩයි කියලා...'

'අඩන්න ආවත් ඔයා නාඩා ඉන්න ඕන...'

'නෑ තාත්තේ... එහෙම වෙන්නෑ... මගේ හිත දත් කයියයි... මට
පියෙන්නේ එක දුකක් විතරයි...'

'මොකක්ද...'

'විවේජ වෙව්ව දුවෙක් හෙදර සියත් ඉන්නෙකොට ඔය දෙන්නට
හිතට බරක් තේද කියලා හිතෙද්දී දුකයි...'

සාන්තයා මගේ අත අල්ලා ගත්තේය. ජීවිත ගමනේදී අත හැර
ගිය සැමයෙකුගේ අතකට වඩා ජීවිතාන්තය පුරා එකට බැඳෙන
පියෙකුගේ අතක් දියමියට කොහරම් උණුසුම්ද... මට සාන්තයාගේ
අතින් දනෙන්නේ ඒ ලොවකුරු පිය කෙනෙකය.

'ඔයා විවේජ වෙලා විතරක් කෙරේ පුතේ දරුවෙක් එක්ක
අපි ලග උන්නත් අපට දුකක් නෑ... ඔයා මොන තත්වයක උන්නත්
මගේ දුච්ඡා තමයි... ඒක වෙනස් වෙන්නෑ... ඒත් පුතේ...'

'ඇයි තාත්තේ...'

'මේ සිද්ධි වෙව්ව හැම දෙයක්ම හොඳයි... ඔයාට ජීවත්වෙන්න
තව ගොඩාක් කල් හියෙනවා... ඒ කාලේ ඔයාට සිහි පුවණින්
ජීවත්වෙන්න පුළුවන්... මං හොඳටම දන්නවා... ආයේ ඔයා රැ
වවෙන්නේ නෑ...'

'ඔව් තාත්තේ... ආයේ මං රැවවෙන්නේ නෑ...'

එය මටද සහතිකය. හදිස්සියේම මට මයන්නට සිහිවිය.
ජීවිතය ගැන අනාගතය ගැන සිහි කරන හැම වරකම මට ඔහුට
සිහිවෙයි. මයන්න... මගේ ජීවිතයෙන් එපිට ඉන්නා කෙනෙකු තොට
මගේ ජීවිතයේම කොටසක් ලෙස මට සිතෙයි...

දික්කසාද නඩුවේ නින්දාව ලැබුණි. කැරළියේත් මගේම ප්‍රියාපදිංචි
කරන ලද විවාහය අද සිට බලරහිත වන බව විනිශ්චයකාරතුමා
කීවේය.

අද පටන් අප දෙදෙනාටම වෛවාහික බැඳීම් වලින් තොරව
හිඳහස් පුද්ගලයන් සේ සිටීමට නීතියෙන් අවසර ලැබෙන බවද

සිංහලිණි.

සතුටකට... දුකකට... හෝ වෙන කවර හෝ හේතුවක් නිසා නවු නින්දුව සිංහලිණි මගේ දෑසට කසුර පිරුණි.

සාත්තා මගේ අසින් අල්ලා ගත්තේය.

'නෑ සාත්තේ... මං දුකට අවතරා නොමේ...'

'මං දන්නවා...'

ඔහු මම රහසින් මෙන් කීවේය.

නින්දුව ප්‍රකාශ වීමෙන් පසු උසාවි පොතේ අත්සන් කැපීමට කැරඹීමක් මට අවශ්‍යයක් ලැබිණි. ඔහු උන්නේ මා අසලම මෙහි.

මම ජීවිතයේ අවසාන වරට ගැසි සිතා කැරඹි දෙස බැලුවෙමි. ඔහු මා දෙස බැලුවේ හැඟීම් වලින් තොරව බැල්මෙනි.

'මේකන අත්සන් කරන්න...'

මම උසාවියේ සේවකයෙකු පෙන්වූ තැන අත්සන් කළෙමි.

'ආ...'

අත්සන් කරන්නට පෑනක් තොමැතිව සිටියදී මම කැරඹීම පෑන දුන්නෙමි.

'යන්නම් ලොකු අයියේ...'

මම එපමණක් කීවෙමි. ඔහු මගේ සැමියා වන්නට පෙර... එවන් පෙර මගේ පෙම්වතා වන්නට පෙර... මගේ ආදරණීය ලොකු අයියා විය.

ජීවිතයේ බොහෝ දේ සිදුවී... ඒවා නිමාවී... එක් ඉමකට ආ පසු මම ඒ නමින්ම ඔහුට ඇමතුවෙමි.

'දන් ජීවිතේ මේ සිද්ධ වෙච්ච දේවලුත් පාවිච්ච අරගෙන ඉස්සරහට පරිස්සමින් ජීවිතේ තීරණ ගන්න... මේ මාස තුනට උසාවියේ සිද්ධ වෙච්ච දේවල් ගැන හිතන්නෙපා... ඒක අද මේ තේවිටුවෙන් පිටවෙද්දී අමතක කරලා දන්න... හේරුණාද...'

ඒකිඳු සමරසේකර මහතා පිටතට ආ පසු මට තාත්තා

කෙනෙකු මෙන් කීවේය.

'හේරුණා සර...'

'මේක එව්වර හොඳ සමාජයක් නොමේ... ඒ නිසා ජීවත් වෙන්න ඕන පරිස්සමින්... තීරණයක් ගන්න කළින් දහ දොළොස් පාරක් හිතන්න... ප්‍රමාද උතාට කමක් නෑ... හදිස්සියේ තීරණ ගන්න පුළුවන් උතාට ඒවා වැරදුනාම හදගන්න කොටස් අමාරුයි... දන් ජේතවා නේද... ඒ නිසා කඩදසි ලියේ දලා වගේ ඇවිත් ජීවිතේ තීරණ ගන්නෙපා...'

'එහෙමයි සර...'

ඔහු සිතාපුනේය.

'අරයම කතා කරන්න එනෙම හිතෙද...'

උසාවියෙන් පිටවෙමින් උන් කැරඹීම පෙන්නා ඒකිඳු මහතා ඇසුවේය. මම සිතාපුනෙමි.

'අනේ නෑ සර... එයා එක්ක කතා කරන්න කිසිම දෙයක් නෑ...'

'ඒක හොඳයි... අද මයන්න ආවේ නැද්ද...'

'අද උදේ සරට ලොකු ශීඨරයක් බර දෙන්න හොටල් එකකට යන්න කිබ්බා සර...'

'මයන්නක් හරිම හොඳ කොල්ලා... මං හරි ආදරෙයි...'

මගේ හිත මහා සතුටකින් පිනා ගියේය. ඔහු ගැන හොඳක් සිතද්දී මගේ පසුව උණුවන්නේ ඇයි...

සාත්තාත් මමත් පා ගමනින්ම ගම්පහා හන්දියට ආවෙමි.

'ඇයි පුනේ...'

මා වටපිට බලද්දී සාත්තා ඇසුවේය.

'ලෝකේ කෝල් එකක් ගන්න තැනක් සාත්තේ බැලුවේ... මේක අම්මටයි සරටයි කියන්න...'

භාණ්ඩා සිතාපුනේය.

'ඇයි ඔයා හිතාපවත්තේ...'

'එක ප්‍රචාරය කරන්න කරම් හොඳ ආරංචියක් තමා...'

හැබැයි. මේ තවු සිත්දුටු මගේ ජීවිතය පැත්තෙන් ලද භාණ්ඩායක්
යේ මට සිතෙයි.

'අනෙක කියෙනවා කොමියුනිස්තේන් එකක්... එතනට යන්න...'

මම මුලින්ම හෙරට ගත්තෙමි. අම්මා ඉන්නේ හිතේ හින්දෙරෙයි.

'අම්මේ...'

'අපේ මැණික... මොකද උනේ...'

එක හැල්මට අම්මා ඇසුවාය.

'විවේජ් එක ලැබුණා අම්මේ... දන් ඔයාගේ දුටු නිදහස්...'

අම්මා මොහොතක් කතා කළේ නැත.

'අම්මේ... ඇයි...'

'නෑ රත්තරන් මුසුන් නෑ...'

'දන් ඔයාට සතුටු නෑ මේක ලැබුණට...'

'අපේ එතෙම නෑ පුතේ... මට ඔයාට බලාගන්න පුළුවන්...'

'එව්වරයි... මං ඇවිත් විස්තර කියන්නම්කෝ... මට බඩහිනියි...
මගේ කිරිබත් වික කියන්න...'

'සියෙනවා... සියෙනවා... ඔයා එන්නකෝ...'

අම්මා සිතායි කීවාය.

මයත්තගේ අංකයට මා ඇමතුපි ඉන් පසුවය.

'සර්...'

'මයි කන්ග්‍රැස්ලේන් කෙල්ලේ...'

මට පුදුම සිතූණි. ඔහු ප්‍රතිචලයවත් නොදන මට පුබ පතන්නේ
ඇයි...

'සර්... කොහොමද දන්නේ...'

'මං ලෝකරට කෝල් කළා බව...'

මගේ තවු සිත්දුටු දනගන්නට ඔහුට ඒ කරම් හදිස්සියක්
සිතුවේ ඇයි...

'නව යු ආ ෆ්‍රි ගර්ල්...'

'මි... හැබැයි විවේජ් ගර්ල් කෙනෙක්...'

'එතෙතම් උමට ගැසපන්නේ විවේජ් වේව්ට කොල්ලෙන්ම
නමා...'

අප දෙදෙනාම එකට සිතාපුනෙයි.

'හයි බබා... මං එන්නම්... නවය හෙරට ඉන්න...'

'හා සර්...'

'අයි කොහේ හරි ගිහින් කතා කරමු...'

'මි...'

එක් මොනවද... මොනවා හැතද... ඒ කුමක් වුවද මට ප්‍රස්තයක්
නැත.

ජීවිතය දන් මගේ සුරත මතය.

සාර පනිද්දි කාන්තා මගේ අත අල්ලා ගත්තේය. ඉන් පසුවත්
ඔහු මගේ අත අතහැරියේ නැත. ජීවිතයට අමාත්‍යාංශ ලෙස අකාරුණික
වූ සැමියෙකුගේ බල රාගයේ හින්දරට වඩා කාන්තා කෙනෙකුගේ
අහිත් එන ආදර රස්තය කොතරම් අපූරුද...

පෙම්වතෙකුගේ. නොවෙනම් ආදරබර සැමියෙකුගේ සුරතීන්
ආ යුත්තේ මේන් මේ වැනි පියෙකුගේ ආදර රස්තයයි.

මගේ හිත මට කෑ ගසා කියන්නේ එවන් ලොව්කුරු රස්තයක්
එක එකම සුරතක් පමණක් මේ ලොව ඇති බවය. ඒ මයත්තගේ
සුරතය. ඔහු මගේ හිසට දන් දහ දෙළොස් වතාවක් අත තබා ඇත.
ඒ දහ දෙළොස් වතාවේදීම මගේ හිසට මහා රුස්ස දේවදර ගසන
සිහිල් සෙවණ දැනී ඇත.

මිනිස්සු මහ රහතන් වහන්සේලා නොවෙයි. දේව දූතයෙකු නොවෙයි. එහෙත් කලාතුරකින් එක් මිනිසෙකුගේ දෙත්තෙකුගේ පින්බර බව රඳ පවතියි. දේව දූතයන්ගේ දේවමය අනුභව ගැසිලි පවතී.

මයත්ත එවැනි සද්ධන්ත වූ ආදරණීය ජීවිතයකැයි මට සිතයි.

ඔහු මට ලැබෙනම්... මටම ලැබෙනම් එය රටක් රාජ්‍යයක් සිත්තක්කරව ලැබුණත් සේ වෙනු ඇත. 'එහෙත්ම උඹට ගැළපෙන්නේ ඩිවෝස් වෙව්ව කොල්ලෙන්ම තමා...' ඔහු දුරකතනයෙන් කියූ අයුරු මට සිහිවිය. මම සිතායුතෙමි.

මට කපුගේ ගේ හිතයක් සිහිවිය... 'සඳට දෙස් නොකියන්න... සඳ කුමක් කරන්නද... බාල වයසින් වැරුණු.. ප්‍රේමයකි තරු එළිය...' ඔහු මගේ ජීවිතය ගැන සිතුවේ එසේය. එහෙත් එසේ නැත. බාල වයසින් අද ගංගොඩවිල උසාවියේදී මැරී ගියේ මගේ ප්‍රේමය නොවේ. මගේ අපලයයි... මගේ ප්‍රේමය කවමක් මා සත්තකව සුරකිමට පවතී.

දේවදස් චිත්‍රපටයේ අභි-සක පායර් දේවදස් වෙනුවෙන් විසර ගණනාවක් නොතිබී දල්වා තබාගත් ආදර පතක මෙන් ඔහු... මගේ ආදරයේ පතක නොතිබී දල්වා තබා ගනිමි.

ජීවිතයට අසාමාන්‍ය ලෙස ආදරය කරනා ආදරවන්තයෙකු මට ලැබෙනැයි හැම වෙලේම මට සිතූණි. කැරළි හා විවාහ වෙද්දීත් මට එය සිතූණි.

කැරළි... මගේ ජීවිතයේ එක් සිද්ධීමක් පමණි. ඒ අතීතයට දත් මම සිතාපෙමි.

මම මගේ අනාගතය දෙස කදුළු විරහිත පැදුනු දෙනෙත් වලින් බලා සිටිමි.

සමහර විට ජීවිතය හිතනා තරම් ලේසි නොවෙනු ඇත. දුෂ්කරද වනු ඇත. කරදරද එනු ඇත. එහෙත් මගේ ජීවිතයට තරසක් නම් නොවන බව මට ඒකාන්තයෙන්ම විශ්වාසය, ප්‍රත්‍යක්‍යය.

22

මයන්ත

ආවේ රෑ අවට පමණය. ඔහු එතතුරු මා බලා උන්නේ හවස හතරේ සිටිය.

එක දවසක් ඔහුට නොදකින කල දැස් මේ තරම් දවල්ලකින් දන බවක් මම නොදන උන්නෙමි.

එසේම ඔහුට හැම තත්පරයකදීම දකිම මට මංගල සාරණාවක් විය.

මයත්තගේ වාහනය ගේට්ටුව ළඟ තවත්වද්දීම මම දුවගෙන ගියෙමි. නොවෙනම් දුවගෙන ගොස් ඔහුගේ පැත්තේ දොරද මම ඇවියෙමි.

'කෙල්ල ඩිවෝස් එක ලැබුණම මෙව්වර ජොලියෙන් ඉඳි කියලා මං හිතුවෙ නෑ...'

ඔහු රියදුරු අසුනේ ඉඳගෙනම කීවේය.

'ඇයි කොහොම ඉඳි කියලද හිතුවෙ... අඩ අඩා හොටු නාගෙන...'

'එහෙම නැතේ.. හේද...'

ඔහු ඇසුවේ හිස ඇල කරය.

'රහස්‍යය පැකට් එකක් ගෙනල්ලා පත්තු නොකරපු එක විකරයි..'

අපි අද කිරිබතුක් හැද්දා..'

'එවිවරම සතුටුද...'

'ම... ජීවිතේ ආයේ දකින්නවත් බලාපොරොත්තුවත් නැති අය ජීවිතෙන් යද්දි හු හිස හිස අඩන්නා සර...'

ඔහු හිස වැනුවේ මා දෙස බලාගෙනමය. හිටිවනම ඔහු විදුරු අසුනට එක අසුනේ කඩාගෙන උත් මල් කළඹක් මා අතට පැවිය. එය රෝස සහ කාන්තේන් මල් වලින් සකසා හිලාස් රූ පින් කොළ වලින් ඔහා රෝස පැහැගත් පිඬන් පටියකින් ගැට ගසා තිබූ අසුරු මල් කළඹකි.

'ආ...'

මා මල් කළඹ අතට ගත්තේ පුද්ගලයෙකි.

'ම...ට...'

'ම...වි... උඹට ගෙනාවේ...'

මම සිතාපුනෙමි.

'අද බඩගේ ජීවිතේ හොඳ දවසක් කිව්වා හේද... ඉතින් අපි ආවා විෂ් කරන්න... විෂ් කරන්න එද්දි මල් අරන් එන්නෙපායා...'

කාලාන්තරයකට පසුව මා සුන්දරවම සිතාසෙන්නට ඇත්තේ අද විය යුතුය.

'කැත්තියු සර...'

'යු ආ වෙල්කම් ඩාලි...'

මගත්තත් සමහම මම ගෙට ආවෙමි. මම ඔහු ගෙනා මල් කළඹ පසුවීමට තුරුල් කරගෙන ආවෙමි. ජීවිතේ මල්... ඒ වදන්

මගේ දෙකොල් මත පොසියන්නට විය.

'ජීවිතේ මල්...'

මම මගේ මුට්ට ආ වදන් ඔහු දෙස බලා කීවෙමි.

'කවුරු ඉන්නකල්ද...'

මගත්ත මගේ මුහුණවම එසි ඇසුවිය.

'දනගන්නම ඕනෙද...'

මම ඇසුවෙමි. ඔහුගේ දෙකෙන් දිස්සිමක්ව විදුරු පැහැයෙන් බබලන්නට විය.

'ම... දන්නවා...'

ඉතාම මෘදු නිව් හිස තබමින් මගත්ත කීවිය. කළකර මල් බත්වී එක මැදින් මම ඔහු දෙසම බලා උත්තරෙමි. 'සියෙන ලස්සන...'

'මොනාද සර් බොන්නේ... හේ බොනවිද... තුල් මොනා හරි බොනවිද... බඩහිනිද...'

'මම ද්‍රෝඩි බඩහින්නක් එනවා...'

ඔහු හවස එනවා කීවේ මාව කොසේ හෝ එක්කාගෙන යන්නටය.

'අම්මට කිව්වද එළියට යනවා කියලා...'

'නව නැ... සර්ම කියන්නකෝ...'

'ඒ ඇයි...'

'සර් ඇහුවොත් අපේ අම්මා අපායට හරි මාව එක්කත් යන්න අවසර දෙයි...'

'ඇයි අර...'

'අම්මගෙන් තමයි අහන්න ඕන... දේව දුකයොත් එක්ක ගැණු දරුවෝ යවන්න බයක් නැතුව ඇති...'

ඔහුගේ මුහුණ පුරා මා ආශා කළ සිතහව රැල්ලක් මෙන්

පැතිරීගෙන ගියේය.

'එහෙනම් අම්මට කතා කරන්නේ...'

මා කුස්සියට ගියේ මල් බත්වී එකදු අත කඩාගෙනමය.

මා දුටුවනම අම්මාට සිතා ගියාය.

'මේ මොකද මේ... ගොවිත් එකක් වත් ගන්නද...'

'ලස්සනද කියන්නෙක්...'

'හරි ලස්සනයි...'

'හරි හෙතා වේ... ම...ට සුඛ පහන්න...'

අම්මා සිතාපුනේ උපේක්ෂා සහගතවිය. දික්කසාදයක් වෙනුවෙන් සුඛ පැතුම් ලබන එකම කෙනා මා විය යුතුය.

'රැවත් ඒ ළමයට ඉන්න කියන්න කෑම විකක් කාලා යන්න... හැමදම හදිස්සියට මොනා හරි දෙකයි හඳලා දෙන්නේ...'

'හරි අම්මට කතා කරනවා...'

මම අම්මා පසුපසින්ම ගියෙමි.

'පු...නේ අම්මා මට දවල් නිහා කළා...'

'මට කිව්වා ඇත්තී... ම... අම්මට කිව්වා උත්පලාවට පිවෙස් එක ලැබුණා කියලා...'

'එක ලැබුණයි කියලා මය අද හරි සතුටෙන් ඉන්නේ...'

'එක තමයි ම... මලුක් ගෙනත් දුන්නේ...'

'පුතා බත් විකක් කාලා යන්නම ඉන්න...'

මයන්න මා දෙස බැලුවේ හොරැහිනි.

'ඇත්තී... ම... ගිහිත් ලෝයර්ට තැන්කිසු කියන්නත් මිනේ... හොඳ නෑනේ...'

'කිව්වත් වගේ... අනේ ඒ වල ගෙවිම් එහෙම පු...නේ...'

'දත් මම ඒවා ඇහුවද ඇත්තී... ම... කිව්වේ ලෝයර්ට කතා

කරලා එන්න මින කියලා...'

'එකක් ඇත්ත පුනේ...'

'ම... උත්පලාවත් අරගෙන යන්නම් ඇත්තී...'

'එයාට පිවෙස් එක ලැබුණාට පස්සේ ලෝයර්වත් අමතක වෙන්න ඇති...'

'ඇත්තී කෑම හදන්නෙකා... අපි කෑම කාලා කෑමක් අරන් එන්නම්... ම... අම්මටත් කිව්වා කෑම ගන්නවා කියලා...'

'අනේ රස්තරත් අපරාදේ හේද පල්ලි...'

'සල්ලි හම්බ කරන්නේ විකදම් කරන්න තමා ඇත්තී...'

'ඉන්න එහෙනම් ම... බොන්න මොනා හදි හදන්නම්...'

'එහෙනම් ටිත් කිරි තේ එකක්...'

අම්මා කුස්සියට ගියේ සිතාපෙමිනි. මා ටිත් කිරි හෙතා කල ඒවා තේ හද බොන්නේ නැත. අල්ලට හලාගෙන තිකම් කනවාය.

'ඇත්තමම සර් ලෝයර් හම්බ වෙනවද...'

මයන්න සිතාපුනේය.

'දත් ගිහිල්ලා ඉක්මනට ඇදගන්න... පලයත් ඉතින්...'

ඔහු කීවේ මගේ පස්සට ගසමිනි. මම කාමරයට දුව ගොස් යළිත් දෙර රෙද්ද අල්ලාගෙන සිටු දෙස බැලුවෙමි.

'ම... මොනාද අදින්නේ...'

මයන්න යමක් කියන්නට කට නැදුවේය. නිසැකවම ඔහු මේ කියන්නට යන්නේ කුණුහරුපයකි.

'හරි හරි... ම... මොනා හරි අදින්නම්...'

සිතාපෙමින් මම කීවෙමි. අදිනා අතරතුර මා සිතුවේද ඔහු ගැනය. ඔහු සාලයේ පාරුවෙන් යැයි මට සිතුවේ. මම බාගයට අදිනා අතරතුර යෙමෙන් ඔහු දෙස දෙර අතරින් බැලුවෙමි.

මයන්න සාලයේ වූ මගේ පින්තූරය දෙස බලාගත්වනම උන්නේය.

මගේ හිත පුද්ගලිකව ආදරයෙන් පිරී යන්නට විය.

‘ඒ... ඒ...’

මගේ බොහොමයම මම එසේ කළෙමි.

‘කා දිනාද බලන්නේ...’

‘මෙයා දිනා...’

ඔහු මගේ පින්තූරයට අත දිගු කර කීවේය. මා උත්තර දෙරේදෙන් පසුව වසාගෙනය.

‘හරි ලස්සන ළමයෙක් හේද...’

‘ම... මාත් හිතුවේ ඒකම තමයි... මේ ළමයා තවත් ලස්සන...යි...’

‘කොහොම හිටියාමද...’

මයන්න පස්සෙන් පස්සට ආවේය.

‘මේ...ත් මෙහෙම හිටියාම...’

ඔහු දෙරේද මැත් කළේය. මගේ අඩ නිරුවත ඔහු දකින්නට ඇත. එහෙත් ඒත් සමඟම ඔහු අහඹු බලාගත්තේය.

මම සිතාගෙමින් අදින්නට ගත්තෙමි.

අප යන්නේ කොහොමද... කතා කරන්නේ මොනවාද... මේ ගමන සැලසුම් කළ ගමනක් මෙනි.

‘අපි කොහොට් සර් යන්නේ...’

වාහනයට නැගී සැහෙන දුරක් ගිය පසු මම ඇසුවෙමි. මයන්න කතා කළේ නැත.

‘බබා මාත් එක්ක ඕන කැනකට යන්න එනවද...’

‘අපායට හරි...’

මගේ සිරිණය එය විය. මයන්න ඉදිරිය බලාගෙන හිස වැනුවේය.

ඔහුගේ චිත්තය අද සොමය... නිකැළැල්ලය. ඕනාවටත් වඩා පින් පාවය. ඇත්තෙන්ම කිවහොත් පසුගිය කාලයේ ඔහු තරමක් කෙටි වී ඇදී ගොස් උත්තේය. ජීවිතයේ නරක කාල ආ වට

එහෙමය. සියළු ලස්සන දේවල් එවිට නැතිවේ.

‘අද බඩාලයේ ගෙදර එන්න කළින් මං අම්මත් එක්ක ටිකක් කතා කර කර හිටියා... පැය එකකමරක් විතර...’

ඔහු සැනසුණු හටින් කීවේය.

‘ඉතින්... සමත් ඇත්ට් මොනාද සර් කියන්නේ...’

මයන්න සිතාපුනේය.

‘ඇයි සර් හිතාවෙන්නේ...’

‘මං හිතාවෙන්නෙපාද කෙල්ලේ...’

‘මන්න කිව්වා කතාවක්... සර් හැමදම හිතාවෙලා ඉන්න ඕන... දෙන්න පුළුවන් නම් මගේ හිතාවත් සර්ට දෙනවා...’

‘එහෙම උනොත් නම් මගේ හිතාව ලස්සනට පියෙයි...’

මා හිතාවෙද්දී ලස්සන කැසි මයන්න සිය පාරක් පමණ කියා ඇත.

‘ඉතින් සමත් ඇත්ට් මොනාද කිව්වේ...’

‘මං අම්මත් එක්ක අද වැදගත් දෙයක් කතා කළා...’

‘වැදගත් දෙයක්...’

මයන්න හිස වැනුවේය.

‘මං හිතන්නේ බබා මං මගේ ජීවිතේ ගැන මගේ අම්මා එක්ක කැක්කුමෙන්ම කතා කළේ අද...’

ඔහු කියනා දේ හරි හැටි තේරුම් ගන්නට මට බැරි විය.

‘ජීවිතේ ගොඩාක් දේවල් උනා... මං වගේම අම්මත් වැටිලා උන්නේ... අපි දෙන්නම අයුරින් ජීවිත පටන් ගන්න ඕන... අපට ජීවිතේ නොලැබී ගියේ ටිකයි... ගොඩාක් දේවල් අපි ලබා ගත්තා... නැත්නම් ලැබුණා... ඒත්...’

‘ඒත් කිව්වේ සර්...’

'අම්මා කෙනෙක්ටයි පුතෙකුටයි ජීවිතේ ලැබෙන්න ඕන දෙයක් එයාටයි මටයි ලැබුනේ නැහැ...'

'ඒ මොකක්ද...'

'මම හොඳ ගැණියෙකුයි අම්මට හොඳ ලේලි කෙනෙකුයි...'

මගේ ගහම හිරි වැටිගෙන මෙන් හිඬේය.

'එකපාරක් මම ගැණියෙකුයි එයාට ලේලි කෙනෙකුයි ආවනේ...'

'ම...'

'ඒ ආවේ ලේලි කෙනෙක්වත් ගැණියෙක්වත් නොමේ... බ්‍රේක් පැඩි එකක්...'

මම පුදුමයෙන් මයන්න දෙය බලා උන්නෙමි.

'ඒ කිව්වේ...'

'වාමරි බ්‍රේක් පැඩි එකක්... එයාට ගමන් හොඳට ලක්සනට ගලාගෙන හිය මගෙයි අම්මගෙයි ජීවිතේ එකපාරටම නැවතුණි...'

කෙනෙකුගේ ජීවිතයක හිරණ යනු පුදුමාකාර දෙයකි. එය කොතරම් හිතාමතා ගත්තද සමහර විට වැරදේ.

'ඒ කතාව දත් ඉවරයි... මං අද අම්මත් එක්ක මගේ අනාගතේ ගැන කතා කළා...'

'ම...'

'අම්මට හරි පුදුමයි... එහෙම අනාගතයක් ගැන මං කතා කරනකොටත් එයා ලස්සනට හිතාමෙනවා... මං මගේ අනාගතේ ගැන විකරක් නොමේ... කව වැදගත්ම දෙයක් ගැනත් කතා කළා...'

මම හද හුස්ම අමාරුවෙන් මැඩගෙන මුහු දෙය බලා උන්නෙමි.

'මො..ක..ක්..ද ස..ර...'

මයන්න වික දුරක් යන තෙක් කතා කළේ නැත.

'අම්මගෙයි මගෙයි අනාගතේ සම්පූර්ණයෙන්ම රැඳෙන දෙයක්

ගැන මං කතා කළේ...'

'මොකක්ද සර...'

'අපේ ගෙදරට තේන අඳුක් ලේලි ගැන මං කතා කළා...'

මට හුස්ම ගන්නට අමාරු සෙයක් දැනුණි.

'ඒ අඳුක් ලේලිගේ අපේ තමයි මගේ සම්පූර්ණ ජීවිතයමයි... ඒ ජීවිතයේ සතුටයි සැනසීමයි සාර්ථකත්වයයි මගේ අම්මගේ ජීවිතයේ සැනසීමයි අපේ ගෙදර සාමයයි අපේ සරම්පරාවේ අනාගතයයි ඔක්කොම කියෙන්නේ...'

මයන්න මේ වචන වික කීවේ මගේ දෑස් දෙස බිඳලන දෙනෙතින් බලාය. මගේ පපුව හිරි හියාක් වැනි හැඟීමක් මට ඇතිවිය.

'ඒ ගෙදරට එන අඳුක් ලේලි කඩුද... මාව වේවිලන්නාක් මෙන් මට දැනුණි.

'මිනිසෙක්ව දෙපාරක් වරදින්න බැහැ උත්පලා... ජීවිතයක් දෙපාරක් පරද්දන්නත් බැහැ...'

මම, යාන්ත්‍රිකව මෙන් හිස වැනුවෙමි.

'මගේ ජීවිතේට එන අඳුක් ගැණි අපේ ගෙදරට එන අඳුක් ලස්සන කෙල්ල මාව මුළු ජීවිතේම දිනවන්න ඕන...'

දෙවියනි... මේ හදවත මේ සරම් ගැහෙන්නේ ඇයි...

'මං අම්මට එයාගේ අඳුක් ලේලි ගැන කිව්වා...'

දෑස් තෙත් වන්නට ආසන්නය. ඒ සරම්වම් පපුව හිරි යන්නාක් මෙන් දැනුණි.

'මං කියන දේ අහලා මගේ අම්මා හරි ලස්සනට හිතා උනා... එයා ඒ වගේ ලස්සනට කවදවත් හිතාමෙනා නැ...'

'ස..ම..ත් ඇ..ත්..ටි...'

මට වචන පිට නොවේ.

'එයා කිව්වේ එක දෙයයි... මම ඒ කෙල්ලට බිඳිනවනම් එයාට
සැනසීමක් හෙවත් උනත් මැරෙන්න පුළුවන් කිව්වා... එව්වරු...'
ඳන් පසුව සැහෙන දුරක් යනතෙක් මයන්න කතා කළේ
හැක. මගේ දැස් දිගටම කෙස්ව යන්නට විය.

'යර්...'

මම බිඳුණු හඩත් කතා කළෙමි.

'අපි බඩා ගිහින්න කතා කරමු...'

ඔහු කීවේ එපමණයි.

මගේ හදවත අසමාන වූ වේගයකින් ගැහෙයි. මගේ සිතුවුම
අනන්ත වූ වේගයකින් විසිරී යයි. ජීවිතයේ ප්‍රථම වරට මම මාව
විශිෂ්ටයකට බිඳුන් කළෙමි. කෙදිනකවත් මෙසේ... මම මට අභියෝග
කර නොමැත. එහෙත් අද දෙවිය විසින්... නොවෙනම් මගේ ජීවිත
නඩු විභාගය විසින් මාව නින්දාවක් දක්වා ගෙන ගොස් ඇත.

මේ එක්සේ ජීවිතයේ කෙළවරය. නොවෙනම් ඇරඹීමය. කුමක්
වුවද මේ මොහොත නිරන්තරයකය.

23

මම

මාව පාලනය කර ගන්නට වේර ගනිමි. අනාමත්ම
අසාමාන්‍ය ලෙස ගැහෙන පසුව නවිතාගන්නට මම වේර ගනිමි.
හැක. මේ ජීවිත මංසල්ලේ එය කළ නොහැක.

'මිනිසෙක්ව දෙපාරක් වරදින්න බැහැ උත්පලා... ජීවිතයක්
දෙපාරක් පරදින්නත් බැහැ...' ඳන් මොහොතකට කළින් මයන්න
එසේ කීවිය. ඒ කතාවම මදක් සංශෝධනය කර මෙසේ කිව
හැක. 'ගැණියෙක්ව දෙපාරක් වරදින්න බැහැ... ගැණියෙක්වත්
දෙපාරක් පරදින්නත් බැහැ... එසේ පැරදුනහොත් ඒ ඒ ගැහැණියගේ
අවසානයය...'

මම විශ්වාස කරන්නෙමි. මම අදහන්නෙමි. මට වැරදිය
නොහැක.

එහෙත්... දෙවිය ගැන විශ්වාස කළ හැක්කේ කාටද... එය
මා සතු වූවක් නොවේ. මගේ දෙමව්පියන් සතු වූවක්ද නොවේ. මේ
මගේ දකුණු පසින් යන මයන්න සතු වූවක්ද නොවේ.

දැන් මේ සියල්ල දන මා මාව විනිශ්චය කළ යුතුය. මගේ දෙවියන් හඬ කිත්දුවේ කිත්දුව ප්‍රකාශයට පත් කළ යුතුය.

මම මගෙන්ම අසමි.

'මගේ ජීවිතේට එන අලුත් ලස්සන ගැණි අපේ හෙදරට එන අලුත් ලස්සන කෙල්ල මාව මුළු ජීවිතේම දිනවන්න හීන...'

මයන්න කීවිය. මම මගෙන්ම අසමි.

මගේ දකුණු පැත්තෙන් යන මේ අපූරු කරුණයාව මුළු ජීවිතයේම දිනවන්නට සමත් බලනතු හාස්කමක් මා සතුව වේද...

ඔහු ව මේ වැටුණු අනාධියෙන් හොඳට ගෙන මලින් සැරසූ ජීවන පුද්ගලකට වඩා හිඳුවන්නට මගේ දැන් වලට බලයක් වේද...

මගේ එක බැල්මකින්... එක කැල්මකින් ඔහුගේ ජීවන අභයේ කරු සියල්ල පුළුල්වන්නට මට හැකිද...

ආදරයෙන් ඔහු ව නඟවා... දිරියෙන් ඔහු ව සනසා... මේ ජීවිතයේ හිත්දර වලින් ඔහු ව ගලවා... ඒ ආත්මය සනසාලන්නට මට හැකි වේද...

මම මගෙන්ම අසමි.

ඔහු ඔහුගේ ආත්මය පාද පරිවාරිකාව ලෙස මාව තෝරා ගතහොත් මේ සියල්ල මට කළ හැකිද...

මම මගෙන්ම අසමි.

මම යළිත් වතාවත් ඔහුට ප්‍රකාශය කරගන්නට මෙන් ඔහු දෙය බැලිමි.

ජීවිතයේ මා දුටු ප්‍රකාශවත්ම කරුණයා මගේ දකුණු පස විය. ජීවිතයේ මා දුටු කරුණාබරම පිරිමියා මගේ වම් පස විය. ජීවිතයේ මා අත්දුටු ප්‍රේමයේ නිර්මලම සාක්ෂිය මා දකුණු පස විය.

ආදරයේ දෙවරුව ඔහුය. ආදරයේ ස්මාරකය ඔහුය. ජීවිතයට ඇතුළු වන්නට මට ඇති එකම වාහල්කඩ දෙරවු ව ඔහුය. ජීවිතය වෙනුවෙන් මා කරන භාවනාවේ එකම කමටහන ඔහුය.

මම ඔහු වෙනුවෙන් කළ නොහැකි දෙයක් නැත. මේ ලොව යම් නැහැණියක් සිය ආදරණීය වූ සහකරු වෙනුවෙන් යම්

පරිත්‍යාගයක් කරයිද... යම් කැපකිරීමක් කරයිද... ඒ වඩා පරිත්‍යාගයක් මට ඔහු වෙනුවෙන් කළ හැක.

එය මට සත්පුදක් සේ පැහැදිලිය. ප්‍රකාශය.

සියල්ල වන්නේ ඔහු මාව ඔහුගේ සංසාර බිරිඳ ලෙස තෝරා ගතහොත්ය.

එය එසේම වෙයිද... මගේ හදවත බියෙන්... පැකයෙන් ගැහෙන්නේ ඒ නිසාය.

යමක්... යම් ඉඟියක්... හෝටුවාවක් හදවත දන්නා බව ඇත්තය. එහෙත් දෙවියන්ට... එහි අරුම පුදුම මායාවට ඕනාවට වඩා බිය වූ මට තවමත් ඒ ගැන කිව නොහැක.

මයන්න මේ කොතේ යනවාද යි මම නොදනිමි. කොයි පැත්තට යනවාද යි මම නොදනිමි.

'ස...ර...'

මම කතා කළෙමි. වචන පිටවුයේ නැත. තද පරවරක් සිඬු මාවතේදී ඔහු ගියරය මත සිඬු වමන මගේ උකුලට දමමිය.

'ස...ර...'

යළිත් මම කතා නොකළෙමි. ඔහු කතා නොකරන්නේ ඇයි... මම මගේ උකුල මතට ආ ඔහුගේ අත පදිත් අල්ලා ගත්තෙමි.

'ස...ර... ඇ...යි කතා කරන්නැත්තේ...'

අනියත බියකින් මම ඇසුවෙමි.

'එකපාර ගොඩාත් කතා කරන්න කියෙන නිසා...'

ඔහු කීවිය. මම ඔහුගේ අත මගේ වම් අත්ල මතට තබා දකුණකින් ඒ වමෙන් පිටි අත්ල පිරිමැද්දෙමි.

වාග්‍ය සම්කරණයේ සිතල මේ තරම් දඩ්ව එද්දීත් ඒ වමන උණුසුම්ය.

'අපි කොහෙද යන්නේ කියල කියන්න...'

'ඇයි කෙල්ල බලන් හිටියේ නැද්ද...'

මම හැකැයි කියන්නට මෙන් හිස වැසුවේමි.

'කල්පනා කළා හේද...'

'මි...'

මම ඇත්තම කීවේමි.

'මොහොද...'

'කාලෙකට පස්සේ...'

'මි...'

'මං මාත් එක්ක කතා කළා...'

මහු හැරී බැලුවේය.

'එයා මොහොද කියන්නේ...'

'කවුද...'

'ඇතුළේ ඉන්න කෙනා...'

'ඒ කිව්වේ...'

'හිසාගේ හිත...'

මම දිග සුසුමක් හෙළුවේමි.

'එයාට ඉන්න ඉඩ නැ කියන්නේ...'

හොල් පට කඳු කර පිහාට මතුපිටට හොඳ්වා මම කීවේමි.

'කාටද...'

'හිතට...'

'ඒ මොකෝ...'

'කවුද ඇවිත් හිතම අයිති කරගෙන එයාගේ වගේ ඉන්නවලු... ආයේ වෙත කාටවත් එන්න බැලු...'

'එහෙනම් හෙණ බයිබෙස් එකක් වෙන්නැති ඉන්නේ... හේද...'

'මි.වි ආයේ ඉතින් වෙත එකක් එනවා බොරු...'

ආයේ දෙතොත් බිබිලුමින් එක් විය.

'මය කවුද ඇවිල්ලා ඉන්නවා කියනවා හේද...'

'මි...'

මම හුම්ටි කැපුවේමි.

'එයා එහෙම එසේ මෙසේ ගොඩවෙත කෙනෙක් හෙමි...'

'ඒක දන්නවා... එයා ආවා හේද ඇතුළට...'

'බව...'

'ආවට පස්සේ ඉතින් හිරවුණාම හමා... ආයේ එළියට එනවත් බොරු...'

මම දඩි හැඩිමකින් කීවේමි. මගේම මගේ අත තද කර ගත්තේය.

මේ ගෙවන නිමේසයත් කොතරම් හැඩද... ලස්සනද... මේ වත් සුන්දර නිමේසයත් මුළු ජීවිතය පුරාම උද වෙනවානම්...

'අපි ගොඩාක් දුර හේද සර් මේ ඉන්නේ...'

අවට ඒ පුහුරු පුහුරු පරිසරය දක මම ඇසුවේමි. රාත්‍රි කළුපර මතවාටත් වඩා දැඩිව වැටී තිබුණි.

'මි.. ගො..ඩා..ක් දු..ර...'

මහු හිස බර කර කීවේය.

'කොහෙද සර්...'

'බේරුවල...'

බේරුවල ඇත්තේ කළුකරවත් අලුත්ගමවත් එකය.

'එව්වර දුර...'

'ඇයි...'

'නැ... මං නිකං සර් ඇහුවේ...'

'එහේ ලස්සන හොටෙල් එකක් කියෙනවා... පොඩි හොටෙල්'

එකක්... එක් ලක්ෂයකි... අපට බිටි එකට වෙලා ඉන්න පුළුවන්...

මම සිතාපුනෙමි. ජීවිතයේ එක් සුන්දර වෙරළක ගෙවී ගිය මහකයන් මා සතුව ඇත. ඒ මා විවාහ වන දිනට දින දෙකකට කළින් ද ඔහුත් මාත් ගල්කිස්සා මුහුදු තීරයේ ගත කළ රාත්‍රියයි.

'බඩ්ඩක් මතක් උනා හේද...'

මට එය මතක් වූ බව ඔහුට දනුනේ කෙසේද...

'කොහොමද දන්නේ...'

'මයා හිතන දේවල් මට දනෙනවා...'

'කොහොමද ඒ...'

'එහෙම කමයි...'

'හැමෝම හිතන දේවල් දනෙනවාද...'

මම ඇසුවෙමි. ඔහු හැකැයි කියන්නට මෙන් හිස ඔහු වෙත.

'ඇයි...'

'තරංග වැඩ කරන්නේ එක ස්විටි එකක් මත් කළාම විතරයි...'

'මොකක්ද ඒ ස්විටි එක සර...'

ඔහු සිතාපුනා පමණි.

'මෙව්වර දුර ඇවිත් යනකොට රැ වෙයි...'

මම නිකමට කීවෙමි.

'ජීවිතේ කියන්නෙත් මහ දුර ගමනක් කමා බබො...'

පසුවේ හුස්මක් සමඟම ඔහු ඒ වදන් පිට කළේය. මම හිස වැනිමි.

'මි... හැමෝ එක්කම යන්න බැ... සමහරු මගට ගිහින් අතරම කරලා දනවා... හොඳින් දුර ගියාම ආයේ හැරෙන්නත් බැ...'

'අපි හොඳ වෙලාවට එක හෝල්ට් එකෙන් දෙකෙන් හැරිලා ආවා හේද...'

මයන්න සැතපිල්ලේ කීවිය.

'ඒකෙන්... තව දුර ගියාම කමා වැඩේ...'

'බඩ්ඩිනිද...'

මයන්න හදිස්සියේම මෙන් ඇසුවිය. මට වේල් තන අවකට බඩ්ඩින්නක් තම තොරතුරු ඇත.

'මත්...'

'ගිහින් කමු...'

ජීවිතය සජ්ජය... සැතපිල්ලක... මයේ හදවතට දත් දනගන්නට අවශ්‍ය මේ සැතපිල්ල... මේ සතුව සදාකාලිකව සිටිය. එය එසේ තම මේ ලෝකයේ වාසනාවන්තම පුරවිය මාය.

හාපු පාරෙන් වාහනය මුහුදුබඩ මාවතකට හැරවිණ. ඇතිත් කෙරව්වක්. එන තවක් ඇසුණි. රේල් පාරට බොහෝ කලින් හැක. මයන්න වාහනය නැවැත්වුවේය. මහා කඩක් තව නැවතෙන රුහුණු කුමාරි සිසුනාමි දුම්රිය ගමන් කළේය.

'කොහොමද රේල් පාර මැදට වාහනේ සියලා තතර කළෙත්...'

'අපි දෙන්නටම එකපාර මැරෙන්න පුළුවන්...'

මම එසේ කීවෙමි.

'එහෙම මැරෙන්න ආසද...'

'කොහොමද...'

'එකට... එක මොහොතෙම...'

පසුවේ ඇතුළත්තයේ සිට පටන් ගත් ගිහිදරක් පසුවෙන් පිටතට එන්නාක් වැනි විය.

'මි...'

මම එපමණක් කීවෙමි.

'එකට මැරෙන්න කළින් තව හොඳින් දේවල් එකට කරන්න සිදුනවා...'

එය සැබෑය. මිය යාම පහසුය. එහෙත් ජීවත් වීම දුෂ්කරය.
අරලියා ගත් වලින් වට වූ සුන්දර හෝටලයකට මයන්න
වාහනය දමමිනිය. අරලියා ගත් පාමුළු දල්වා තිබූ ජලාශ් ලයිට්
අරලියා ගත් වල පසුපස මතට වැටී තිබුණේ සුන්දර ලෙසිනි.
වාහනය විශාල අරලියා ගසක් යට නවත්වා මයන්න මා දෙස
බැලුවිය.

'මේ හෝටලේ මතක තියාගන්න...'

ඔහු කල්පනා කර කීවිය.

'ඇයි...'

'ඒක අපේ ජීවිත වල ලොකු සිහිවචනයක් වෙයි...'

මට ඔහු හා ගත කරන හැම විනාඩියක්ම හැම තැනක්ම
සිහිවචනයකි.

'අමුතුවෙන් මේ හෝටලේ විකරක් සිහිවචනයක් වෙන්නැ යැ...'

'ඇයි...'

'හැම දෙයක්ම මට මතකයි...'

'හැම දෙයක්ම...'

'ඔව්... හැම දෙයක්ම...'

මයන්නද හිස වැනුවේය.

'අපි බිහිවු...'

ඔහු මට බිහින්න යැයි කීවේ මගේ හිස අතහාය. කුමක්ද
හේතුවක් නිසා වාහනයෙන් බැස ඔහු හා විසිතුරු හෝටල් ලොබිය
මැදින් යද්දී මගේ දෑස් තෙත් විය.

ජීවිතයේ ලක්ෂනම් දවස් වල වැටෙන කඳුර...'

24

අපි පිය මෑත ගියේ නාන තටාකය අද්දරිනි. නාන
තටාකයේ දිය යටින් විදුලි බුබුළු දල්වා තිබූ නිසා එය දිස් වූයේ
සුන්දරවය. මම කිසිම දිනයක නාන තටාකයකට බැස නොමැත්තෙමි.
එහෙත් මේ නිල්වත් තටාකය දකිද්දී මේ දත් එයට පැන පිහිනා
යන්නට මට සිතෙයි.

'නාමුද...'

නාන තටාකය අද්දරදී මයන්න මාව නවත්වා ඇසුවේය.

'අ...හේ මා කවදවත් පුල් එකකට බැහැලා නැතේ යැ...'

'පිනන්නත් බැහැ...'

'පුළුවන්... හැබැයි ගොඩ...'

ඔහු සිනාසුනේ සිහිනි දුවක් දෙස බලා සිනාසෙන තත්තා
කෙනෙකු මෙනි.

'දවසක ඇවිත් නාමු... ස්විමින් කිටි එකක් එහෙම ගහලා...'

'අ...නේ... එකකොට හෙරුවෙන්නේ...'

'පිනන්න බැරි ළමයි නාන්නේ අර පුල් එකෙන්...'

මයන්න ප්‍රධාන නාන කවිකය අසළින් කිවු කවිත් කුඩා නාන කවිකයක් පෙන්වමින් කීවේය. එය දරුවන් සඳහා සෑදූ එකකි.

'දවසක ඇවිත් සර් නාන්න... මං හොඳට වෙලා බලන්න ඉන්නම්...'

මම එලෙස මවා ගත්තෙමි.

මයන්න යමක් කියන්නට ගොස් යළිත් එය ගිලගෙන සිනාසුණේය.

'අපි යත්...'

නාන කවිකයට එහා කිවුණේ විශාල පොල් රූප්පාවකි. ඒ යටි උදුසියළු වැනි මොදු කෑණ වර්ගයක් වවා කිවුණි. පාවහන් ගලවා එහි ඇවිද යන්නට මට සිතුවේ.

අප ඉඳහන්යේ පොල් රූප්පාව කෙළවරම වාගේ සාහසිකව මුහුණ ලා කිවු පොල් අතු මඩුවක් යටය. එහි ඉඳහන් විට විදුලි මුහුර් සිය ගණනක් දල්වා සිටි හෝටලය අසුරුවම දිස්වෙයි.

'ඊට ලස්සනයි තේද...'

මම පොල් මැසිරුවෙමි.

'මංද...'

මහු ලස්සනට ඇසුවේය.

'සර් නම් ඉතින් දවල්ටත් ලස්සනයිනේ... මං කිව්වේ හෝටලේ...'

ඒ දෙනෙන් එහෙමම මගේ මුහුණ මත නතර වී කිවුණි. ඒ පැහැය පිරිමියෙකුගේ පෙම්වත් බව යැයි මම හඳුනා ගත්තෙමි. කැරළියේ මුහුණේ මේ පෙම්වත් දිස්නය කිසිම දක කිවුණේ නැත.

ඕනෑම පිරිමියෙක් ඕනෑවට වඩා රළු විය යුතු නැත. විකක් හෝ සරල විය යුතුය. විකක් හෝ මොදු විය යුතුය. ප්‍රමාණවත් ලෙස ලාමක විය යුතුය. ගැහැණියකට මහුගේ ජීවිතයට එබිය හැක්කේ එවිටය.

'අපට පුල් එක හරියෙන් වෙබල් එකක් දලා සිටින්න... අපි එකක් ඇවිදලා ඇවිත් ඕඩර් කරන්නම්...'

'හොඳයි සර්...'

සුදු සර්මසින් හා කම්සයකින් සැරසුණු වේටර් වරයා කිසි අප දෙදෙනා දෙසම බලා සිඟාසීය.

'අපි යත්... වෙරළ පැත්තේ රවුමක් දලා එවු...'

'සෙරෙස්සු ගලවලා එන්නද...'

'ඇයි...'

'වැල්ල පැහෙනකොට සනිසයි...'

මගේ බොහොමය වලට මහු සිනාසුණේ සාර්දේසියයි. මුහුදු තීරයට යාබදව විශාල වෙරළ තීරයක් විය. මේ මුහුදේ කැටි කලය නොවිය යුතුය. මුහුද ඕනෑවට වඩා සස්සම් හොස් ඇත්තේ ඒ නිසා විය යුතුය.

'අර...'

සුපුන් සඳක් සාහසිකව ඉහළින් පායා සිටිණි. බාධාවකින් තොර නිර්මල අහස මැදදේ සඳ විරාජමානව උන්නේය. මේ මොහොතේ සඳ කිසිම බාධාවකින් තොරව අහස අයිති කරගෙන උන්නේය.

අද වළකුරු වලින් තොර හිමිභාන දවසක රාත්‍රියකි. වළකුරු වලින් අහස තොර වී ඇත්තේ ඒ නිසා විය යුතුය.

සෑදේ පිදී රැස් දහර සාහර දියම් මකට වැටී සිටිණි. දියම් පිදී සර්වත් එළුවාක් මෙන් විය.

අප දෙදෙනා අහල් තුන හතරක් එවෙත මොදු වෙරළ තීරය දිගේ පියනනමින් උන්නෙමු. හෝටලයෙන් විහිදෙන ලා කහ පැහැයක් එළිය තුනී වී ගොස් සිටිණි.

මහු මුහුදු වෙරළේ සිටි සුදු පාවයක් අහුලා ගෙන මගේ අත ගෙන දිග හැර අත්ල මත කැබුටේය.

'හොඳ ප-වසක්...'

සාහසරය දෙසින් එන්නේ ලවණ සුළඟ පුළුල් වූයේ සුළඟයි. එය ගතවී සිටියේය.

වෙරළ තීරයට සමාන වැටී තිබූ පොල් කඳක් අසල අප තහන වූහෙමු. නොවෙනම් කළින් යොදා ගත් මංසලකුණක් මෙන් අපි එය හඳුනාගත්තෙමු.

සඳු එළිය ලෝමකමක් නොමැතිව සමාන හැලෙන සාහසර වෙරළක... දෙවන වරටත්... අප දෙදෙනා තනි වූයෙමු.

සාහසරය මේ කරම් මහ හඬක් තහනින් රළු බිඳිද්දීත්... පොල් රූපයා සර සර හඬ තහනින් සැලෙද්දීත් ඒ සියල්ල අතුරින් මගුණෙන් සුසුම් හඬ දැවී ඇතැයි.

එය පුළුඹාකාරය.

සුචිකියක් ලෙස මම මගේ ජීවිතයේ අවසාන වාර පරීක්ෂණයට පෙනී සිටින්නෙමි.

මම මගේ හඳවනට කැ ගසා කියමි. මේ කීරණික මොහොතක. මම සාහසරය පැත්තෙන් පොල් කඳට බර වූණෙමි. ඔහු හොඳිනිම පැත්තෙන් පොල් කඳට බරවිය.

මම අහසට අත දිගු කර කර ගමන්තට පටන් ගත්තෙමි. කෙඳිනකඩක් ගණන් කර නිමා කළ නොහැකි පරිවාර කරු කෙරෙහි ගණනක් අහසේ විය.

'අ...ර කඳ නිල් පාට දිළිසෙන කරුව මොකක්ද...'

මම අහසට අත දිගු කර කීවෙමි.

'කෙර...'

ඔහු මුළු අහස පුරාම තෙත් යැවීය.

'අර හිසෙන්තේ... හඳට වම් පැත්තෙන්...'

'කෙර...'

'මෙතනට ඇවිත් මගේ අත කෙළින් බලන්න...'

ඔහු මගේ උරහිස අද්දරවම පැමිණ මගේ උරපත්තට මුහුණ

සිර කර මගේ අත කෙළින් බලන්න...

'කෙර...'

'මේ මගේ ඇඟිල්ල කෙළින් බලන්න...'

'ඒ පහත් කරුව...'

ඔහු කරුව දුටු පසුත් මම අත අහසට දිගු කරන්නෙමි උන්නෙමි. මගන්න අහසට අත දිගු කර අහසේදී මගේ ඇඟිල්ල පහම ඔහුගේ අත්ලට සිර කර ගත්තේය.

එහෙමම අපේ දෑත් පහසුව ආවිය.

'ස...ර...'

මම උගුරෙන් මෙන් කතා කළෙමි.

'ම...'

'ම...ට ම...ම කතාමක් කියනවා සිටිවා හේද...'

එය අසන්නට මම ආකාරයෙන් උන්නෙමි.

'දත් කියන්නද...'

'ම... අහන් ඉන්නේ...'

'මෙහෙම ඉදන් කියන්න බැ...'

'එහෙනම් කොහොමද ඉන්න ඕනේ...'

මගන්න මගේ උරපතු වලින් අල්ලා මාට ඔහුගේ වතට හේත්තු කර ගත්තේය. එවිට මා උන්නේ අහසට මුහුණ ලා ඔහුට පිටුපස. ඔහුගේ වතේ රස්තය එහෙමම මගේ පිටට දකුණි.

'එහෙනම් හිටියාම හ...රි...ම...'

මගේ වචන පිටවෙන්නේ කැඩී කැඩී මෙනි. ප්‍රේමයේ ද්වාරය අසලට එන සෑම සුචිකියක්ම මෙන් මමද ගැහෙමින් උන්නෙමි.

'බ...බ...'

ඒ හඬ එන්නේ ඔහුගෙන් නොව අර ඇත නිලමිබරයටත් එහා නිමි වළල්ලකින් යැයි හිතෙන කරමට ඒ කටහඬ මගේ හඳවන තුළ

දේශාර දුන්නේය.

'මං අංක...ත් ඉ...ත්...ත් සං...ර...'

මම උතුරෙන් මෙන් කීවෙමි.

'මං බබාට කතාවක් කියනවා...'

'මි...'

ඔහු මගේ බඳ හරහා දැනම යැව්වේය. මා උන්නේ ඔහුගේ වතට බරවී ඔහුට පිටුපා තියා ඒ දැන් විත් එක්වූයේ මගේ උදරය මතය. ඔහු මගේ බලවූයාව යටින් අත දමා ඒ දැන් මගේ නිරුවත් බව මත කැබුළේය.

'මේ කතාව... ආයේ තවත් ගැහියෙක් ළඟ කියන්න මට ඉඩ කියන්නෙපා...'

ඉංකා...ම අභිසන් පිරිමියෙකුගේ කට හඬින් ඔහු කීවේය. ඒ හඬ ඒ තරම් බැහැරක්ය. ජීවිතයෙන්... මතු නොවූ ආදරයෙන් පැරදුණු පිරිමියෙකුගේ කටහඬ නිරන්තරයෙන් පැවතෙන බිදුණු පරාජිත බව ඔහුගේ හඬ විය.

ඔහු ඒ තරම් පරාජිත වෙනමා දකින්නට මම ආශා නොකරමි.

'සං...ර...'

'හිටපත් කෙල්ලේ... මං තාම කියන්න ගත්තේ නැ...'

නැත. ඔහු මේ තත්පර විකට මට සියල්ලම කීවේය. ඔහුටත් කළින් ඔහුගේ දෙනෙත මට සියල්ලම කීවේය. මේ මගේ උදරය මත දහලන ඇඟිලි දහය මම බොහෝ දේ කීවේය.

දත් ඇත්තේ ඔහුගේ කට හඬින් මේ සියල්ල අයා ගැනීමය...

'දවසක් මං බබාට එක දෙයක් කිව්වා මතකද...'

'කොව්වර දේවල් සර මට කියලා කියෙනවද...'

'සමහර විට මං ජීවිතේ වැඩියෙන්ම කතා කරනු ගැහිත් මයා වෙන්නැහි...'

ගැනයි.

'හැබැයි වික දවසක් යනකොට...'

'මි...'

'මෙහෙම බඳගෙන ඉන්න නම් බැව්වෙයි...'

මම සිතාසෙමින් කීවෙමි.

'ඇ...යි...'

'තාත්තට පුතාට රැල්ල පාගන්න එක්කත් යන්න වෙයි...'

මයන්න මා දෙස බලා උන්නේ බැබලෙන දෑස් වලිනි.

'ජීවිතේ කරන්න කොව්වර දේවල් අදැරූ වෙලා කියෙනවද තේද...'

'මි... බඩවෙන්නෙපා... මං ඒ කෑම දෙයක්ම කරනවා...'

'මේ අත් දෙකට මං තනියම දුක් විදින්න දෙන්නැ බබා...'

ඔහු මගේ දැනම ගෙන කීවේය. ඊටත් පසු ඒ දෑස් සිපගත්තේය.

'අපි ඉන්නට අපේ ජීවිත හදනවු ර...ක්...ර...ක්... ඇත් දෙක පියවන්නැකුට සියාලට බලාගන්න මං ආයයි...'

පැකුම එයම පමණි... ජීවිතයේ ඒකායන අරමුණද එයම පමණි.

'අපි යත්...'

ඔහු කරව්වේම මාව නැවත වතාවක් සිපගත්තේය.

'ක...ව මි...නි...ක්...තු...ව...ක්...'

මම වැරෙන් ඔහුට වැළඳ ගත්තෙමි. ඊටත් පසු ඔහුගේ මුඛ බහුච්ඡි බඳගෙන ඔහුගේ දකුණු ඇලයට වමඟ බර කරගෙන සුදු වැල්ලේ එරෙමින් මම ආවෙමි. වෙරළ තීරයෙන් සමුහන්නට පුරම මම කෑනගුණ සළකන්නට මෙන් අපේ මතක තැත්පත් වූ වෙරළ දෙස බැලුවෙමි.

'ඇ...යි...'

'මේ ආත්ම...'

“ම...”

“මට මගේ ජීවිතේ වටිනාම දේ ලැබුණේ මේ වෙරළේදී... ඒක මට කවදාත් අමතක වෙන එකක් නෑ...”

ඔහු මගේ හිස ආදරයෙන් අසහැරුවේය. සුන්දර පොල් රූපකාර යටිත් යළිත් හෝටලයට එද්දී මා නොදන්නා නමුදු මිහිරි ඉංග්‍රීසි හිසකසා ගිවාර් අනුවාදනයක් අවන්හල දෙසින් ඇසෙමින් සිටියේ.

මයන්නර් හිසක හඳුනාගෙන එහි පද සතුවත් මිනිසුන්වේය.

“ඒක සේත් ලෙනත්ගේ සිංදුවක්... නහින් විල් සෙපරේට් කියන සිංදුව...”

“මොකක්ද හේරුම්...”

“මට ඕනෑම මගෙන් වෙන්වෙලා යන්න පුළුවන්... ඒත් මට ඕනෑම වෙන්වෙලා යන්න බෑ... සීත කාලය ඇවිත්... හිම කඳු දිය කරන හාදුව දත් මට ඕනේ...”

මයන්න කවියක් මෙන් ඒ හිසගේ හේරුම් විස්තර කළේය.

“ඇ..හ හිරි වැටෙනවා හේ...ද...”

“මි... ආදරේ එහෙමයි... මටත් මගෙන් දත් වෙන්වෙලා ඉන්න පුළුවන්... ඒත් මට බබාගෙන් වෙන්වෙලා ඉන්න බෑ...”

“ම...ට...ත් බෑ...”

මම කෙදිල්ලක් සේ කීවෙමි.

අපි රාත්‍රි කෑම ගෙන හෝටලයෙන් පිට වෙද්දී රාත්‍රි එකොළහවත් ආසන්නය. එහෙත් මට බියක් දනුණේ නැත. දත් ඉතින් මගේ ජීවිතයේ සදකාලික ආරක්ෂකයා ඔහුය.

හඳු සාරේ එන මහ දිගටම මම මගේ අසුනෙන් ඉස්සී ඔහුගේ වම් ඇලයට මුහුණ බර කරගෙන ආවෙමි. කළා ආදරය කරන ගරීරයක් හා ගාරීරිකව ඇලී ගැලී ඇතිල්ලීමෙන් මේ තරම් සුවයක් දෙනනා බව මා හරියටම දන්නේ අදය. ඒ ගනේ රන්තය පවා ගරීරයට දැනීම පුද්ගලිකාර අනුරාගයක් හදවතට දනවන්නකි.

මට මතදී ඔහුගේ උරහිසේම තිබේ යැයි. එය පුද්ගලිකාර නිත්දකි. ඉතාම කලාතුරකින් ගරීරයේ බර ලිහිල් වී... හදවතේ සියළු දත් වේදනා මුක්ත වී ලැබෙන්නා වූ සුන්දර නිත්දකි. ගම්හර වට නිර්මල වූ දරුවෙකුට අම්මාගේ තුරුල්ලී යන්නේද මෙවන් නිත්දක් විය යුතුය.

ගෙදර ආ බව මා දන්නේ නැත. මයන්න වාතනය මිදුලට ගෙන නැවැත්වූ බවද මා දන්නේ නැත. මම කව කවත් ඔහුගේ උරමඩල තුරුල් කරගනිමින් නිදා ගත්තෙමි.

ඔහු පුද්ගලිකාර තුරුණයෙකි. මයන්න වාතනය මිදුලේ තවත්වා අම්මාවත් තත්ත්වයටත් කතා කරන්නට ඇත. ඒටත් පසු තම උරහිසේ නිදනා දුවට ඔහු මගේ අම්මාවත් තත්ත්වයත් පෙන්වන්නට ඇත. මේ නිසිවක් මම නොදන්නෙමි.

“බබා...”

ඔහු මට කතා කළේය. එය මට නින්දෙන් මෙන් ඇසුණි... එහෙත් මම දිගටම ඔහුට වැලඳගෙන නිදාගත්තෙමි.

“බ...බා...”

“ම... දෙ...යි... ර...ත්...ර...ත්...”

මම නින්දෙන් කීවෙමි. අම්මාත් තත්ත්වය මා දෙසම බලා ඉන්නා බවක් මම නොදන්නෙමි.

“බබා... අපි ගෙදර ඇවිත්... නැතිවින්න මැණික...”

ඔහු මගේ හිස අසහා කියද්දී මම හැස්සී දෙතෙන් හැරියෙමි. විසදුරු අසුන ළහම කවුරුවෙන් මා දෙස බලා ඉන්නා අම්මා... තත්ත්වය මා දුටුවේ එවිටය.

මම ලැජ්ජාවෙන් බිම බලාගත්තෙමි. අම්මාගේ ඇස්වල තුනී තෙතමනයක්ද මුවේ සුන්දර සිනහුවක්ද විය. තත්ත්වය සිතාමුණේ අහක බලාගෙනය.

“ගෙ...ද...රටම ඇ...වි...ත්...”

මම බිම බලාගෙන සිතාගෙමින් කීවෙමි.

'වඩාගෙන ගිහින් ඇදෙත්ම සියන්න හිතුටේ...'

මයන්න කීවේ සිතාගෙනමිනි. මම කර සියා ගත හැකි දෙයක් නොමැතිව වාහනයෙන් නොමැදම උන්නෙමි.

දත් අම්මාටත් තාත්තාටත් වියේසයෙන් කිට යුතු දෙයක් හැක. 'බහින්න බබා...'

මම වාහනයෙන් බැස සිට බලාගෙන උන්නෙමි. මයන්නද වාහනයෙන් බැස්සේය.

ඔහු යමක් කියන්නට පමාවෙයි. මම ආශාවෙන් ඒ මුව දෙස බලාගෙන උන්නෙමි.

ඉණයහපත් කම් හා මිනිස්කම් අභියස ඉතාමත් විනිත කරුණකු වූ මයන්න මගේ අම්මාටත් තාත්තාටත් කිසිවක් නොකියා යන්නේ හැක. ඔහු මට ආදරය කළේ... මාව ඔහුගේ ජීවිතයට ශ්‍රී කරගත්තේ... ඇදහිය නොහැකි තරම් තොරවැන්නට ලෙසිනි. පිරිමියෙකු සතුව ඇති අසීමිත බලපූරවත්කාරකම් දමා යුවතියන්ව බැහැ ගන්නා පිරිමින් සිටිනා ලොවක ඔහු මාව ලබාගත්තේ පියෙත් පිය ශ්‍රී මටත් නොදැනිය.

'මා තන්ද ඇත්ට්ට මෙව්වර කල් ඇත්ට් කිව්වේ...'

ඔහු කතාව පටන් ගත්තේ ඊළෙයිනි. ඒ හඬ කුඩා සාමගේර නම්කගේ මෙන් ශාන්තය. තැන්පත්ය.

'ඒත් අද ඉඳලා මා ඔයාවක් අම්මා කියනවා... ද...ත් ම...ට අම්මලා දෙන්නෙත් ඉන්නවා...'

මයන්නගේ හඬ ඇදුම්බරය. අම්මාට හැඩුණි.

'ඔයා රත්තරන් ම...ට කොහොම කතා කළත් කමක් නැ... මා හැමදම හිතුවේ ඔයා මගේම පුතෙක් කියලා...'

'ම...යා අම්මේ මාව පුතෙක් කියලා හිතනවානම් මට ඇයි බැරි ඔයා මගේ අම්මා කියලා හිතන්න... අනික...'

ඔහු තාත්තා දෙසට හැරුණේය.

'ජීවිතේ ප්‍රශ්න එක පිට එක පිට රැදීම මට හරි අඩුවත් දැනුණේ... අම්මා මා හාවිම උන්නා තමයි... ඒත් කොල්ලෙන්ට තාත්තා කෙනෙක් ඉන්නම හිත... ම...ට ඒ තයිස පිහිටේ නැ... ඒ...ත්...'

තාත්තා ඔහුගේ කරට අතක් දමා පිටට කට්ටු කළේය.

'ඔයාට අද ඉඳලා මා තාත්තා කියනවා...'

මයන්න ඔහුගේ දෙතෙත් පිතද ගත්තේය.

'අම්මලොකුයි තාත්තලොකුයි මට ලැබුණත්ත දෙයක් කියනවා...'

ඒ මාවය... මා සිතුවා තරිය. මයන්න ජීවිතයේ දුක්කරම අවස්ථාවේදී පවා ඉණගරුකව වැඩ කරන කරුණකි.

'ම...යා වගේ පුතෙකුට තොදෙන දෙයක් අපි හාව නැ පු...ත්...'

අම්මා කීවේ හඬමිනි. මගේද කම්පුල් වෙලා තොස් මට හැඳින්නට මෙන් ආරම්භ මම තොල් පටි තද කර ගත්තෙමි.

'ම... ද...ත්...න...වා අම්මේ... මා අම්මට කියලා ඇවිත් අම්මටයි තාත්තටයි කියන්නමි...'

හදිස්සියේම මෙන් මයන්න මා දෙස බලා වෙතස්ම ලෙස සිතාපුණේය. මම අමාරුවෙන් ඔහු හා සිතාපුණෙමි.

'මා යන්නම අම්මේ... යන්නම තාත්තේ...'

මිදුළේදීම ඔහු පහත් වී අම්මාටත් තාත්තාටත් වැන්දේය.

'බුදු සරණයි රත්තරන්... පරිස්සමින් යන්න...'

අම්මාගේ උරහිසට බරවී උත් මා අසලට පැමිණ මයන්න මොහොතක් බලා උන්නේය.

'යන්න බබා ගිහින් නිදගන්න...'

මම අමාරුවෙන් හිස වැනුවෙමි.

'ප...රි...ස්...ස...මි...ත් යන්න...'

දන් මට ඉන්නේ ඔහු පමණි. ඔහුගේ ජීවිතයට අපි මුල් රේඛාවක තරමින්වත් අහිතක් වෙනවා දකින්නට මට නොහැක.

අම්මාත් කාන්තාත් දෙකර්ඩ බලා සිටිද්දීම මම ඔහු හා වාහනය අසලට ගියෙමි. ඊයදුරු අසුනට හැඟ මයන්න වීදුරුව පාත් කළේය, අපේ අතැහිලි යළි එක්විය.

'මෙහෙම ඔයාට දලා හැමදම යන්නේ නෑ... හොඳේ...'

මගේ අතැහිලි තද කර මයන්න කීවිය.

'පරීක්ෂමින් ය...ත්...න මට ඉන්නේ ඔයා විතරයි...'

එවදන් එහෙමම පිට විය.

'බ...බ...ත් නිදහන්න... මං හිතෙන් එන්නමි...'

ඔහු අඹුකුවෙන් මගේ හදට ආ යුතු නැත. ශරීරයේ ලේ ගලන හැම අඩක් පුරාම ඉන්නේ ඔහු පමණි. ඔහුම පමණි.

වාහනය සල්මල් මාවතේ වංගුව ගන්නාතෙක් මම දේවිච්ඡුව අසලට වී බලා උන්නෙමි. මගේ ජීවිතයට යම් දේවී කරුණාවක් වේ නම් ඒ බලයෙන් ඔහුව රකින්න යැයි මම දෙවියන්ට හිතෙන් කීවෙමි.

දේවිච්ඡුව වසා මම එහෙමම හැරී අම්මාත් කාන්තාත් දෙස බැලුවෙමි. කාලාන්තරයකට පසු මගේ අම්මාගෙන් කාන්තාගෙන් මුහුණු වල අසත්‍යාපනය බවක් නිබිණැයි මට සිතූණි.

කාන්තා හෙට ගියේය. අම්මා දෙරකඩ ලඟ බලා උන්නාය. මම සොමන් සොමන් අම්මා ලඟට ගොස් කුඩා කාලයේදී මෙන් ඇගේ මුළු බඩම බැලෙන්නෙමි.

'අ...න් අ...මි...මි...'

මට හැඩුණි. හෝ හා හැඩුණි. මා බලාපොරොත්තු නොවූ ලෙස මට හැඩුණි.

'ඇයි මැණික මේ අඩන්නේ...'

අම්මා පවා එසේ අසන්නේද හඬමින්මය.

'එ...යා හැරී ගො...ද...යි... අ...මි...මි... හො...ඩ...ත් හො...ද...යි...'

'මයන්න පුතා හොඳයි කියලා කියන්න මින නෑ පු...න්...'

'ඒ...ත් අ...මි...මි...'

'ඇයි රත්තරන් මේ අඩන්නේ...'

'මං... අඩන්නැතුව මොහොතකරන්නද අම්මේ... අම්මට විශ්වාස කරන්න පු...එ...ව...ත්...ද...'

'මො...ක...ත්...ද...'

'දෙවියෙක් වූ...ගේ ඉන්න ඒ මහාස්තයා අ...මි...මි...ගේ හිතන කෙල්ලට ලැබුණා කියලා...'

අම්මා කතා කළේ නැත. ඇය මාව කඩක් ඇගේ පසුවට කුරුල් කර ගන්නා පමණි. අම්මලා සැතපෙන්නේ කැණු ලමයිරි දිවෙහි. ලෝකයේ ජීවත් වන හොඳම පිරිමි දරුවෙකුට තම දිවෙහියට දී ගන්නට හැකි වුවහොත් ඇගේ පසුව නිදහස්ය.

මගේ අම්මා ඒ සැප් වීද නැත.

'ම...යා...ව කවදහරි හරියනවා කියලා මං දැනා උන්නා පු...න්... ඔයා පව කරපු දරුවෙක් නෙමේ...'

'ඒ...ත් අ...මි...මි... මං මෙව්වර පින් කරලාත් නෑ...න්...'

'ඒ...ක නමයි පු...න් මටත් හිතාගන්න බැරි...'

කාන්තා ලඟට ආ බව මා දන්නේ ඔහුගේ මෘදු පුරක මගේ හිස පුරා යද්දිය.

'හා...ත්...න්...'

'මයා මුකුත් කියන්නෙයා පු...න්... මං දන්නවා... ඔයාට වරදින්නේ නෑ කියලා මේ කාන්තා හොඳට දන්නවා... දන් හිතට ලොකු ආත්ම ශක්තියක් අරගෙන ජීවිතේට මුණ දෙන්න... ඔයාට ලැබුණේ...'

කාන්තා මොහොතකට කියන්නට ගිය දේ නවතා මගේ මුහුණ

අම්මාගේ සපුවෙන් එළියට ගත්තේය.

'ප්‍රත්‍යේකීන් තෙමේ කෝටියකින් එක් හොඳා ගන්න බැරි කොල්ලක්... අඳිත් පස්සේ මැණික සියා මේ අත් දෙක එකතු කරලා අම්මටයි මටයි නොවැන්නක් කමක් නෑ... අර කොල්ලට වදින්න... එයා සියාට අපි දෙන්නටත් වඩා හොඳට බලාගන්නවා...'

මගේ කම්මුල් කරනා දිග කඳුළු පේලි ගලාගෙන යයි.

'යන්න... දන් රූ වෙලානේ පුනේ... ගිහිත් නිදාගන්න... කෑම කාලා තේද ආවේ...'

මම හිස වැනුවෙමි.

'නෝනා දරුවට කිරි එකක් හඳලා දෙන්න... යන්න... දන්වන් හිසේ සැනසීමෙන් හිනාවෙලා නිදාගන්න...'

මා පසුගිය කාලයේ නිදාගත්තේ තඩමින් බව තාත්තා දැනී. කුඩා කාලයෙන් පසුව සැනසීමෙන් නිදාගත් දවසක් මට මතක නැත.

'සාදු අම්මේ... සාදු තාත්තේ...'

මම පහක් වී අම්මාමක් තාත්තාමක් වැද කුමරයාට ආවෙමි. අද මම නිදාගත්තේ නැත. කොහොමවත් නිදාගත්තේ නැත.

27

ජීවිතයේ

එළඹී පුන්දරම රාත්‍රියේ සිදුවූ නැම දෙයක්ම තත්පරයෙන් තත්පරය සිහි කරන්නට මම ආශා කළෙමි. ප්‍රියතම චිත්‍රපටයක් නැවත නැවත බලමින් සතුටු වෙත බොහුද සිතමා රසිකයෙක් මෙන් මමද මගේ ජීවිතයේ නිමවූ පුන්දරම ජීවන සිතමා පවසේ රසබරම කොටස නැවත නැවතත් බලමින් සිහි කරමින් අසීමිත ආස්වාදයක් ලැබීමි.

ඇඟ සෝදාගෙන රූ ඇඳුම් දමාගෙන මම ඇඳට බැසී උනෙමි. කවිමත්... මේ දකුණ මගේ පසුවෙන් ඔහුගේ සුවඳ එන්නාක් බඳුය. මගේ කුඩා ළමැදු කිටුගේ ඔහුගේ පළල් පසුවට තෙරපිය.

දෙවියෙකුගේ පසුවකට තද වී ඉන්නට කරමි මා කොතරම් සිත් කරන්නට ඇත්ද...

මගේ ජීවිතයේ අද වැනි රාත්‍රියක් උද නොවුනා නම්... මයන්න ඔහුගේ අනාගත කිරිද ලෙස මාව කෝරා නොගත්තා නම්... මේ ජීවන ගමනේ ඉතිරි දුර මට කතිවම යන්නට සිදු වූවා නම්... ඔහු

ලැබීමේ අප්‍රමාණ ව්‍යාප්ත ප්‍රීතිය මට දනෙන්නේ එලෙස සිතද්දීය.

ඔහු වත් ඔහුගේම මට ලැබීම අසමාන දෙයක් වන්නේ ඒ නිසාය.

අම්මා කීව් විද්‍යාව ගෙනවිත් තබා මගේ නළලක පිරිමැද්දය. මම සෙමෙන් දැස් ඇරියෙමි.

'මං උදෙන්ම ගිහින් බේරි පුණුවකුත් පියලා බොරකුත් වෙන්නම් මැණික...'

මට මෙන්ම අම්මාවද මේ ලැබීම අසමානයි. ඇය පාන්දරිත්ව පත්සල් ගොස් බාර වන්නට යන්නේ ඒ නිසාය.

'ම...ට...ත් බාරයක් වෙන්න ඕන අම්මේ...'

කළලක් දෙනෙත් කෙළවරින් පිට පතිද්දී මම කීවෙමි. ජීවිතය වෙනුවෙන්... මගේ අනාගතය වෙනුවෙන් හරියටම බාරයක් විය යුත්තේ දන්න. කෝටිල් හතකද පත්සල් හතකද බාර වුවද මට මිදිය.

'උදෙන්ම එහෙන්න යන්... දන් නිදහන්න...'

අම්මා මගේ නළලක පිරිමැද මට හාදුවක්ද දී ඇඳෙත් නැතිවිය.

'අ...ම්...මේ...'

යන්නට ගිය අම්මාව මම අතින් අල්ලා නවත්වා ගත්තෙමි.

'ඇයි පු...ණේ...'

'ත...රි පු...දු...ම...යි හේද අ...ම්...මේ...'

අම්මා බොද වූ දෙනෙකින් මා දෙස බලා උන්නාය.

'ම... දන් නිදහන්න මැණික...'

අම්මා නිදහන්නකැයි කීවාට අද නිදි දෙව්දුව මා අසලකටවත් එන්නේ නැත. හිතට දනෙන අප්‍රමාණ කැනැස්ම වීසින් මගේ දෙනෙත් කොපියවා තබයි.

හදිස්සියේම මෙන් මහ රූ ඇඳෙත් බැස මම දුරකතනය

අසලට ආවෙමි. අම්මාත් තාත්තාත් තිදි නැත. ඔවුන් දෙදෙනා කතා කරන හට. සාලයට ඇසෙයි. තිකැනවිම අම්මාත් තාත්තාත් මේ කතා කරන්නේ අප දෙදෙනා ගැනයි.

මගේ ජීවිතය ගැන මගේ දෙමව්පියන්ට සතුටින් කැනැස්මෙන් කතා කරන්නට හැකි යමක් මට දීම ගැන මම කවත් වසාවක් මගන්නට පිත් දුන්නෙමි.

මම ශබ්ද නොඇසෙන්නට දුරකතනය අසලට ගොස් රිසිවරය මගවා මගත්තගේ සෙලිපුල් අතය එළුවෙමි.

නාද වූ කැනින් ඔහු දුරකතනය ගත්තේය. පුදුමය. ඔහුද තිදි නැත.

'නි...ද...ග...න්...ගේ නැ...ද... ර...න්...ත...න්...'

මම මුමුණ මෙන් ඇසුවෙමි.

'උ...ම් ම...ට... නිදහන්න දෙ...න්...නැ... වස්තුව...'

ඔහු කීවේ ඒ විකය. මගේ මුළු පසුවම ඇසිලි මෙන් ගියේය.

'ම...ට...ත් නිදහන්න දෙ...න්...නැ... හේ... හැබැයි ලක හිටිය තම්

මං මයාව...දෙයි කරවනවා...'

'කො...හො...ම...ද...'

'කි...ටි එකේදි දෙයි ක...ළේ ප...පු...වේ සියාගෙන...'

'ඒ...ත් මං දෙයියන එ...ක...ත් නැ බබා...'

'ම... ම...ට නින්ද යන්නැහි නිසා කෝල් කළේ...'

'මං අම්මක් එක්ක කතා කරලා දන් කාමර්ට ආවේ...'

සමත් ඇත්වී අප දෙදෙනා ගැන මොහොත කියන්නට ඇත්ද...

මගේ අම්මට පසුව මම මේ ජීවිතයේ වැඩියෙන්ම ආදරය කළ ගැහැණිය සමත් ඇත්විය... වඩාත්ම ගෞරව කළ ගැහැණිය සමත් ඇත්විය... ඇය වැනි ගැහැණියක් කොතරම් උද්‍යමය සිතාගන්නට තම් ලොකු අම්මා නැන්ද වැනි ආත්මාර්ථකාමී දුර්වල ගැහැණුන් ගැන සිහි කළ යුතුය.

'ක...ම...ත් ඇ...ත්...ටි මොනාද කිව්වෝ...'

මම අප්‍රමාණ බියකින් ඇසුවෙමි. මාත්තයේ ජීවිතයේ එක අඩක් ඔහුගේ අම්මාය. පුතෙකුට එහෙමය. අම්මා කෙනෙකුට පුතෙක් ගැහැද එහෙමය. බොහෝ විට හොඳින් ජීවත් වූ අම්මලා පුතාලා තවත් ගැහැණියක් නිසා බිඳී යයි... නොවේනම් අම්මා කෙනෙක් නිසා හොඳින් ජීවත් වූ සැමියමෙකුත් බිඳී යයි...

'ම...ගේ අම්මත් මාගේ අම්මා වගේම ඉකි ගහන ඇවුරා බිබා...'

මගේ පතුලම හිරි වැටීගෙන ගියේය. සමත් ඇත්ටි ඉකි ගහන නවතවා මම අපමණව දක ඇත්තෙමි. ඇය මා අසලදීම දෙකුත් වරක් එසේ හැඩුවාය.

'අ...මි...මා ම- ගැ...න මො...නා...ද කි...වි...වේ... ර...ත්...ත...ර...ත්...'

බිය ජීවිතයේ එසේ ලේලියකගෙන් ඕනවටත් වඩා පසුපස කුටාල කර ගත් නැත්දම්මා කෙනෙක් දෙවෙනි ලේලියෙක් ගැන කොතරම් හිතනවාද...

'අ...මි...මා මො...නා...වා කිව්වා කියලද උමි හිතන්නෝ...'

මම එය සිතා ගත නොහැක. මම මහ ලොකු පටුලක කෙල්ලෙක් නොවුනෙමි. හයිසක් ඇති පටුලකද නොවුනෙමි. මගේ දෙමව්පියන්ගේ අතීතය සමත් ඇත්ටි මවත් වඩා හොඳින් දැනී. එහෙමි ඇයට මාව ප්‍රාතිහාර්යයක් නොවන බවද මම දනිමි.

උත්පලා යනු පුරු-ගනාථියක් නොවේ. ඉතාම සාමාන්‍ය කෙල්ලෙකි.

'අම්මා කිව්වා බිබා ම- වාමර්ටි බැඳලා දුක් විඳිද්දී එයා ඔයා දිනා බල බල හරියට හීල්ලුවා කියලා... මම මේ කීරගේ ගත්තේ නැත්නම් අම්මා උත්තේ මාගේ අම්මත් එක්ක මේ ගැන කතා කරන්නෙය්...'

මගේ දෙකුවත් තෙත්වීගෙන ගියේය. මා කොතරම්

ගතනාවත්තද...

'පුතා කැමති වෙලාවක ඒ කෙල්ලට මේ හෙදරට කැන්දත් උත්තා කිව්වා... මට හිතුවා ඒ වෙලාවෙහි ඇවිත් මාට අපේ හෙදරට එක්කා එන්නා...'

'අ...හේ...'

'අඩන්නෙතා බිබා... ම- මාට කිව්වගේ දෙයින් අපිට දෙනකොට උසුලගන්න බැරි විදිකට හැම දෙයක්ම දෙයි කියලා...'

'ඒ...ත් රත්කුණත් ම...යා වගේ කෙනෙක් මට ලැබෙයි කියලා... කො...නො...ම හිතන්නද...'

'මාට මාව ලැබුණ එක ජීවිත පුදුම දෙයක් නම් මට මාට ලැබුණ එකත් ඒ කරමිනි පුදුමයක්...'

'එ...හෙම හිතන්නෙතා දෙයියෝ... ම- ඒ කරමි වරිත කෙල්ලෙක් නොමි... හ...රි සාමාන්‍ය කෙල්ලෙක්...'

'ම...ට උඹට වටින්නේ මය හතීතුගේ නිසාම නම්බි බිබා... ඔයා වගේ නිහතමානී කෙල්ලෙක් මටම ලැබුණ එකයි පුදුමේ...'

කොහොමත් අපට අපට හිමිවූ කරම් ආත්වර්යමත් සිදුවීමක් මට නම් තවත් නැත. එය ආත්ම ගණනාවකට පසුව එක උතුම්ම නැකකක කල මහා පුජාවක් බද්දය.

'මගේ ඩිවේස් එක ලැබුණ ගමන් අපි බිඳිමු...'

'ම-... ම...යා කියන දෙයක් කරන්නම්... අපි වෙඩින් එ...ක...ත් ගන්නවද...'

'නැකුව... ලෝකෙ ඉන්න පහත්ම ගැණියෙක්ව රටටම ඇහෙන්න මඟුල් කාලා බැඳලා මා වගේ කෙල්ලෙක්ව නිකම්ම හෙදර ගොතයි කියලා බිබා හිතනවද... නැ... ම- එහෙම කරන මිනිසෙක් නොමි... අපි දවස් හතක් මඟුල් කනවා බිබා... දවස් හතක්... ම- උඹට ලක්සන දෙවිද්වක් වගේ අත්දවගෙන මගේ අතේ එල්ලගෙන කැන්දත්

යන්නේ... ලෝකයට නොපෙනෙන්න හොරෙන් නෙමේ... මිනිස්සුන්ට බොහෝ වැරදෙනවා... නවියට වැරදෙනවා... ලෝකය අපට වැරදෙනා කියලා දකිනවා... පස්සේ අපි ඒ වැරදි හඳුනන්නවා... ඒත් බොහෝ අපි වැරදි හඳුනාද්දී ලෝකයට පෙනෙන ඒක කරන්නේ නෑ... එහෙම කරන්න තරකයි... වැරදි හඳුනන ආයෙමත් ජීවිතේ අප්පුකින් පටන් ගන්නාකොටයි රටින් ගහලා කැවුම් උයලා රකින්නද පස්සු කරන්න ඕන...

තව ආත්ම කල්පයක් ගියද මට තම මයන්නගේ උතුම් මනුෂ්‍ය ගුණ-ගයන්ට ළං කරන්නවත් නොහැකි වනු ඇත. ඔහු ඒ තරම් ගුණගරුකය.

උඹ හිතුවා මං උඹව හොරෙන්ම රෙජිස්ටර් කරවගෙන හොර පාරෙන්ම ගෙදරට එක්කා එයි කියලා හේද...

අ...හේ... එ...හෙ...ම හි...ත...වා නෙමේ දෙ...යි...හේ... ආකාරව වත් හිත පෙනුනේ නැති කෙල්ලෙක්සේ මම...

අර හැණිව බැන්ද මුසල හෝටලේදී මං ඔයාව බඳින්නෑ... ඔයාගෙයි මගෙයි පෝරුව ගහන්නේ ඊට වඩා ලස්සනා හෝටලේක... පිවිටමල් ලක්කයක් විතර එල්ලපු පින් පාට පෝරුවකට උඹයි මායි තහින්නේ...

ඔහු... අනාගතය ගැන... ජීවිතය ගැන මම පාව කර පෙන්වන හිත මොන තරම් සුන්දරද... ඒවා වඩාත් සුන්දර වෙන්නේ තව නොබෝ දිනකින්ම ඒ සිහින වලට පණ ලැබෙන නිසාය.

බ...බො...

ම...

ඇයි කතා කතා කරන්නැත්තේ...

ගොරුවෙනවා ර...ත්...ත...ත් ඔයා කියන ඒවා අහන් ඉන්නකොට...

එක දෙයක් විතරක් සියන්නද බො...

ම...

ජීවිතේ මේ ලස්සන දකින්න මො විතරක් නෙමේ බො... මාත් ආසාවෙන් ඉන්නේ... මං කසාද බැන්ද... ඔයත් බැන්ද... ඒත් අපිට හතිමුත් එකක් තිබ්බේ නෑ... ආසාවෙන් ආසාලා බලන්න පුරවත් ජීවිතයක් තිබ්බේ නෑ...

මං... දන්නවා... මංව අපේ කුඩුව හදලා දෙන්න... මං පණ වගේ ඒ කුඩුව රකින්නම්... කුඩුවට පැටව් නොඩකුත් සේන්නම්...

අපට ඊට පස්සේ ලෝකයක් ඕන නෑ... හේද බො... අපේ පු...ව කුඩුව ඇයි...

එහෙම හිතනා පිරිමින් දද අඩුය. කුඩු පාද පසු ඒ කුඩු වල කුඩු වන්නට වන්නේ කිරිල්ලියට පමණි. කිරිල්ලිය කුඩුවේ නිරිකාරියක් කර කුරුල්ලා කුරුල්ලක් මෙන් ඉබ්බි යයි.

ඉන් පසු කුඩුවේ වාඩිවී කුරුල්ලා එන කුරු කිරිල්ලියට වන්නේ හුල්ලන්නටය.

අම්මා, මට තෙස්වමෝල්ට් එකක් හදලා දුන්නා බො... මං ඒක බොනවා...

මවත් අම්මා කිරි එකක් හදලා දුන්නා... මං බොද්දී මකත් කර කර බිච්චේ...

කතාකොට මාව මකත් වෙනවද...

අද ඉඳලා නෙමේ... ගොඩාක් කාලෙක ඉඳලා...

මං දන්නවා...

ඔහු මාව ඔහුගේ අනාගත බිරිඳ ලෙස හෝරා ගත්තේ මේ සියල්ල දනගෙනය.

දන් නිදගන්න බො... මායි අම්මයි පාන්දරම එනවා මතමාලිව බලන්න...

“අ...තේ ඇත්තද...”

“නැතුවා... ලක්ෂ්මිට මියගියාත් ඇඳලා හෙළවුවත් අරත් එන්න
හිත...”

“අ...තේ හෙළවූ බැ... දුටත් ඇවිත් හිත නම් කිසි එකක්
දෙන්නම්...”

“අපේ ලව් එකට මොන හෙළවූද හේද බත්...”

“ඒකතේ... එහෙනම් උදේ කිරිබත් හදනවා...”

“මි... නැන්දම්මා හරි ආසාවෙන් ඉන්නේ ලේලිව බිදගෙන
ඉන්න...”

“ඒ මගේ නැන්දම්මා නොමේ අම්මා... මං මගේ අම්මට වගේම
ආදරෙන් මියාගේ අම්මවත් බලා ගන්නවා...”

“ජීවිතේට හිතත් රැකබලා ගන්න අය නමයි බබා... නැන්දාගේ
එහෙම අය...”

“මියාට එහෙම නැති වෙන්නැ... අම්මලා තුන් දෙනෙක් මියාට
හදනවා කියලා හිතන්න...”

මිහුට ආදරය කළ යුත්තේ සැබෑවටම මිහුට අම්මා කෙනෙකු
විය. මට ඒ දේ කරන්නට අමාරු නැත.

දුරකතනය තබා මම එහෙමම අම්මාගෙන් කාන්තාගේත්
කාමරයට එවූනෙම්, දෙන්නාම ඉන්නේ ඇහැරියෙනෙය.

“මොකද මැණික... අද නිදාගන්නැද්ද...”

ඒ ප්‍රස්තයම පිටුත්ගෙන් ඇසිය යුතුය.

“සමත් ඇත්වයි මයන්නයි උදෙන්නම එතවද...”

“එහෙනම් උදේට කිරිබත් ටිකක් ලෑස්ති කරන්න හිත...”

“මා සාවිත් අදින්න ඕනද අම්මේ...”

කොදන්නා කමට මම ඇසුවෙමි.

“මියා මොනවා ඇත්තේ ලක්ෂ්මි පුතේ...”

මම සිතාසිතෙනම කාමරයට ආවෙමි. සිට නොනැසී වූ
ආනන්දනිය වමන්කාරයක් විසින් මාව තවවන්නක් බවය. මම
මඳ අදුරින් වැසි හිය කාමරය පුරා හිමි මත තවත පුරාගතාවයත්
මෙන් රැ ඇසුමේ දෙපොට අල්ලාගෙන නැවුණෙමි.

ජීවිතයේ ලක්ෂ්මි... මට සිතුවේ ඒ විකය...

මට මගේ ජීවිතයේ හැඩ පේත්තේ දත්ය... ජීවත් වන හැමෝටම
නමන්නේම ජීවිතයේ හැඩ බලන්නට ලැබෙන්නේ කලාතුරකිනි...
මගේ පැත්තෙන් ගතයොත් මා පවා සිහිමියා කාලයේ දත්තේ මගේ
ජීවිතයේ කැකය... අවලක්ෂ්මය...

මගේ ජීවිතයේ හැඩ මෙසේ මට පෙනෙන්නේ කාලාන්තරයකට
පසුය. ජීවිතයේ මේ ලක්ෂ්මි හැමදම් කියෙන්නම්... ඒ හැක මට
ඇත්තේ අවල විශ්වාසයකි.

මට නින්දා හිතේම නැත. නිදාගන්නට මා උත්සාහ කළේද
නැත. ජීවිතයේ උදවු රසබරම් රාත්‍රියේ නිදාගනීමෙන් ඇති එලය
කුමක්ද... නිදාගත දකින්නට සිහින මට දත් නැත. ඇත්තේ ජීවිතයේ
සැබෑ වූ සිහින නිදි වරාගෙන රස විඳින්නටය...

හෙට මයන්නත් සමත් ඇත්විත් අපේ කෙරු ආ සසු ඇතිවන
කතා කොතරම් ඕනිවිද... ජීවිතයේ එබඳු කතා මා අයා නැත.
කමහර වීට හෙටම අපේ මංගල්ලය ගැනද කතා වෙනු ඇත...

ජීවිතයේ අපමණ දුක් කරදර නිමා වූ පසුව උදවන වාසනාවත්ත
දවස් වල ඇත්තේ කොතරම් සුන්දරත්වයක්ද...

මම හෙට පාන්දරම් ඇහැරී හැඩ වැඩ වී මගේ මතමාලයා
එන තුරු බලා ඉන්නෙමි. මහබිඹු මගේ නළලයේ කෙටුවේ මිහුගේම
රත් රුව නොවේද...

මම නින්ද ගියේ පාන්දරය. එහෙත් අරයම පහටත් කළින් මම පිස්සුනෙමි. මම පුදුම සිතුවේ මටත් කළින් අම්මා ඇහැරි උත් එක ගැනයි.

ඇඳ උත් නයිටිය උඩින් ඕවර කෙටි එකක් දමාගෙන මම කුස්සියට ගියෙමි. යන අතරවාරයේ මම තාත්තා නිදිදයි බැලුවෙමි. නැත. ඔහුද නැත.

‘ආ... ඔයත් ඇහැරුණාද... රැ වෙලා හේද නිදාගත්තේ...’

අම්මා මා දුටුවනම ඇසුවාය.

‘මම නින්ද ගියේ නෑ අම්මේ...’

මම ලෑස්තුවෙන් කීවෙමි. මා නිදි නොලබා ඇහැරි කුමක් කළේදයි අම්මා ඇසුවේ නැත.

‘ලියේ කිරිබත්ද අම්මේ...’

අම්මා කිරිබත් හදන්නේ කරමක් ලොකු ඇළුම්නියම් මුට්ටියකය. කව පළල් ඒ මුට්ටිය අම්මා යොදාගන්නේ කිරිබත් සැදීම සඳහාම පමණි.

‘මව්... හොඳ වෙලාවට හොඳ පුදු කැකුරු ටිකක් ගෙදර තිබ්බො... ඒ කැකුරු එකෙන් කිරිබත් හැදුවාම රසයි...’

අම්මාගේ කිරිබත් කොහොමත් රසය. එය නිකම් කෑ හැක.

‘කව්...’

‘මාරු ටිකක් ඇල්ලිල් කියල් දමු... පොඩි සිනි සමබෝලෙකුත් හදමු...’

‘ඔයත්තගේ ආසම කෑම... මාරු ඇල්ලිල් කියල් කරලා කන්න හරි ආසයි...’

අම්මා කිරිබතට කිරි මිටිකන අතරවාරයේ මා දෙස එකවරම බැලුවාය. ඇය මේ හදන්නේ කුමක් හෝ කියන්නටය.

‘බැන්දට පස්සේ ඒ ආසාවල් මයාගෙන් ආසාවල් කරගන්න... එතකොට තමයි ජීව්ගේ රහ...’

ජීව්ගේ රසද... ඇත්තෙන්ම ජීව්ගේ රසයත් ඇත්ද...

‘අමුතුවෙන් ඒ දේවල් වලට ආසාවත් ඇති කරගන්න දෙයක් නෑ අම්මේ... එයා ආස මොනවද... ඒ වලට මාත් එයාට වඩා ආසයි... සර් කරමි මට ගැළපෙන කෙනෙක් තවත් නෑ... හරියට මටම මවලා වගේ...’

‘ඒක මාත් දන්නවා...’

අම්මා කීවේ මා ලොවම සෑමයා මගේ ඕයා අතහැරිනි. මා විඳින සැකයීම මගේ දෙමව්පියන්වද උරුම කර දෙන්නට හැකි වීම මා ලද භාග්‍යයක් නොවේද...

‘තාත්තා කෝ අම්මේ... කාමරේත්, නෑහේ...’

‘තාත්තා පාන්දරම් ගියා එළුකිරි බෝතලේකුයි කෙසෙල් ගෙඩි ටිකකුයි කේක් එකකුයි අරන් එන්න...’

තාත්තා ගැන මව දකුණේ පුදුමාකාර දුකකි. ඔහු මා දුටු දවසේ සිට දුක් විඳිනවා පමණි.

‘තාම පාන්දරගේ අම්මේ... කඩවලක් ඇරලා නැකුට ඇති...’

‘එහෙම කියලා බෑහේ පුතේ... සමත්ලා උදෙන්නි ආවෙත්... මේ ගෙදර මේ කරමි සුබ දෙයක් වෙලා නෑහේ...’

සැබෑය. අපේ ජීවිතයේ මේ කරමි සුබ දේවල් වී නැත. මේ සල්මල් මාවත දිගේ අපේ ගෙදරට එන කරමක් ආවේ කරදරය. දුක් ගින්නදරය.

අම්මා කිරි දමු පසු මම පොල්කටු හැන්දෙන් කිරිබත් ඇට දෙක තුනක් ගෙන රස බැලුවෙමි. පදමට ලුණු සහ කිරි මුසුබි කිරිබතෙන් ආවේ පුදුමාකාර කිරි රසයකි.

‘මං ලුණු මිරිස් හදන්නම්...’

‘පුළුවන්ද ඔයාට...’

‘පුළුවන් අම්මේ...’

ලුණු මිරිස් රස රකු එළුණු වලින් සැදූ ටිටය. එය සැදිය යුත්තේ

රතු රුණු හැසෙන්නටය. එහි පදම මම හොඳින් දකිමි.

'රුණු විසත් වැඩිපුර දලා හදන්න...'.

'ම... මිටිස් අමරලම ගන්නමි හේද අම්මේ...'

මහා නම් කැපි මිටිස් දමිය හැක. එහෙත් රස වැඩිවන්නේ මිටිස් කරල් දුම් පසුය.

'පුරවත් නම් හොඳයි...'

'ම... එහෙම හදන්නමි...'

ජීවිතය ගැන මට මේ දනෙන ආශාවෙන් මට බොහෝ වෙනස මතක් වී වැඩ කළ හැකිය. ගැහැණියකට ඒ ශක්තිය සිතිය යුතුය.

'ඇයි අම්මේ කතියම හිතාගන්නේ...'

කිරිබත හැදිගාමින් අම්මා සිතාපෙද්දි මම ඇසුවෙමි. එක අතකට එසේ ඇසිය යුතුද නැත. අප සිතාපෙන්නට අමතකව ගිය පවුලකි.

'අවුරුදු විසි තුන වෙනත කළින් මියාවත් වෙවිල දෙවල්...'

'අම්මා මට විහිළ කරනවා...'

'දන් ඉතින් විහිළවත් වත් කරලා ඉන්න පුත්...'

'මොන දේ එක්ක විහිළ කළත් ජීවිතේ එක්ක ම... විහිළ කරන්නේ නෑ අම්මේ... ම... ඒකට හරියට ගරු කරනවා...'

මේ ජීවිතයේ මට වූ දේවල් ගැන හිතද්දි මම ජීවිතයට ප්‍රමාණය ඉක්මවා ගරු කරමි. ඒ කරමටම එය පරිස්සමින් ගත කරමි.

'මය දෙන්නමි හොඳ නිසා මියාලට නරකක් වෙන්නේ නෑ... බියවෙන්නෙහො...'

'මවත් එහෙම හිතෙනවා අම්මේ...'

රුණු කලද්දි මගේ දෑයට කදුළක් පිරුණි. මම හවුක් කෙටි එකෙන් දෑය පිය ගස්සෙමි.

'අමාරුයි හේද... ම... කලන්නමි... කෝ අයින් වෙන්න...'

'එහා එහා... ම... කලන්නමි... මගේ ඇස් විසත් දුර්වල වෙලා සිදෙන්නේ ඒකයි...'

ඇස් දුර්වල වූයේ මා ඇවූ ඇතිල්ලටය.

'දන් නිස්කලංකේ ඉන්න බැරියැ...'

නැත. දන් නිස්කලංකේ සිටිය යුතු නැත. ජීවිතය වෙනුවෙන් කලබල වී වැඩ කළ යුත්තේ දන්ය. මේ ජීවිතයේ කාර්ය බහුලම යුක්ත විය යුතුය.

'මට එහෙම මතක්සියක් නෑ අම්මේ... මහා කරමි වැඩ කරන්න

පුරවත්... එක දිගට රි. තුන තතරක් දන් එදිමරන්න පුරවත්... හොඳා හොඳි වෙල් හය තතත් ඉන්නත් පුරවත්...'

'අර කොල්ලා මියාඩි එහෙම සියන්නැ...'

'ම... ඒක දන්නවා... මිය කසියෙන් බැන්නා දවල්වෙලා කැවයි සියලා... ම... ඉතින් සර් එතකල් උන්නේ...'

තාත්තා ආවේ බරවම අරගෙනය... මවු කිරි බෝතල් දෙකක්ම ගෙන ආවේ සුබ පණිවිඩයක් රැගෙන එන්නක් මෙහි.

'හානේ... තාත්තට එළකිරි පුටියවෙලා... කොහෙහේද තාත්තේ...'

'මේ ළම පට්ටියක් සියෙතවා සුදු... ම... දෙවන ගමන්ම තාත්තේ... වතුර කලවම් කරලා නෑ... මේ පුදුම...'

තාත්තා එළකිරි බෝතලය මගේ තනකට ඇල්ලුවේය. එළකිරි වල අයුත් කිරි සුවිද මිහිරි ලෙස ඉන් ආවේය.

'එළකිරි විසත් ම... හදන්නද එහෙන්නමි...'

'හා... හොඳට කතට විසකුත් දලා...'

අම්මා උදේට බොත්තට හැඳවී එළකිරිය. කිරි බෝතල් බාහිරයක් කුඩා ඇරළිනියමි මුට්ටියට දමා අම්මා උණුවන්නට කැමුණාය.

තාත්තා කිරිබත් කවන්නට පළල් කෙසෙල් කොළයක් කපන් ආවේය. අම්මා එය මේතය මත කැමුණාය.

'අපේ ගෙදර කාලෙකින් හේද අම්මේ මෙව්වර් කිරි බත් කැවුනේ...'

'ම... කිරිබත් හදනකොට ගෙදෙට්ට හොඳයි...'

අම්මා මුට්ටියේ කිරිබත් ලොකු හැන්දෙන් කෙසෙල් කොළය මතට දමිමාය. මම කෙසෙල් කොළ කැබැල්ලක් කපාගෙන කිරි බත කැව්වෙමි.

'මියාත් මය වැඩ දන් හොඳට ඉගෙන ගන්න...'

තාත්තා කීවේය.

'මට පුරවත් තාත්තේ...'

කිරිබතින් විසිරුණු කිරි සුවිද මුසු හුමාලය කෙළින්ම වැටුනේ මගේ මුහුණටය.

'ගොඩක් හිනි කරන්නෙහො සුදු... කිරිබත් රහ කැපි උසට සියෙනකොට...'

අතලක් පමණ උසට මම කිරිබත කැව්වෙමි. තරමක වට්ටියක තරම් ලොකුවට කිරිබතක් ආවේය. මම කිරිබතේ වට රවුම කෙසෙල්

කොළය ආධාරයෙන්ම ලස්සනට රවුම් කළෙමි.

අම්මා සුදු කිරිබත උඩින් උතු පොල් කිරි විකස් දුම්රිය,
කිරිබත වඩාත් රහ වන්නේ එවිටය.

'මං කැලි කපන්නද...'

මම පිහිය ගෙන ඇසුවෙමි.

'කිරිබත කපන්න විකස් නිවෙන්න ඕන සුදු... එකකොට තමා
හොඳට කැපෙන්නේ...'

'ඒකක් එහෙමද... එහෙනම් ඉන්න මං සීනි සම්බෝලේ එළු
බදින්නමි...'

අම්මා සීනි සම්බෝලයට මැටි කෝප්පය පිරෙන්නට බොම්බයි
එළු කපා සිටුණි.

'මි එහෙනම් බදින්න... එළු වික කර කරන්නෙපා...'

අම්මා සියඹලා වික වතුරේ දිය කරමින් සිටියා. මම එළු
බදින්නට ගත්තෙමි.

'යන්න දන් ගිහින් ඔයා නාගන්න... මං මේ වික කරන්නමි...'

'කමක් නැ...'

'හරි මැණික දන් යන්න...'

සාන්ත මගේ අසින් තෙල් හුන්ද් ගත්තේය. මම ඔහු දෙය
අනුකම්පාවෙන් වික වේලාවක් බලා උන්නෙමි.

දුරකතනය නාද වෙන්නට ගත්තේ මා සාලයට එද්දීම වාගේය.
මම දුවගොස් එය ගත්තෙමි.

'ඉඩ් මෝනින් මැඩමි...'

ඇමතුම ගත්තේ මයන්නය.

'ඉඩ් මෝනින් සර...'

'කෙල්ල රැන් තිදි නෑ සාන්දරක් ඇහැරගෙන තේද...'

'එහෙම කමයි... අපිව බලන්න අද මනමාලයෙක් එනවනේ...'

'ආපේ ඇත්තද... කොහේ එකෙස්ද...'

'එයාට ඒකා මේකා කියනවා එහෙම නෙමේ... කෝරුණද...'

'එව්වරටම ලොකු පොරක්ද...'

'මි... මනමාලයෙක් කීව්වට කුමාරයෙක්...'

මට ඇත්තටම ඔහු කුමාරයෙක් වැනිය. රාජ කුමාරයෙක් වැනිය.

'ඔය කුමාරවරු කියන උත් ලෙ කිසි කුමාර ගහියක් නෑ...
නෑම එකෙස්ටම එහෙම කුමාරවරු වෙන්න බෑ...'

මයන්න කීවිය. මම බිත්තියේ ගසා සිටු සමාධි පිළිවිය දෙය
බලා සිනාසුනෙමි.

'ඇත්ත... හැම කොල්ලක්ටම කුමාරයෙක් වෙන්න බෑ... ඒකට
ගොඩාස් දේවල් සියෙන්න ඕන...'

'මොනද ඒ...'

'ඔක්කොටම කළින් කුමාර පෙනුමක් සියෙන්න ඕන... හරි
අඩි-යක ඒ වගේම තේස්වන්න... හිත ඇදී...ලා යන පෙනුමක් සියෙන්න
ඕන...'

'ම...'

'එකපාරක් හිණා උනාම මාකයක් ගොසා ඉන්න පුළුවන් හිතවත්
සියෙන්න ඕන...'

'ආ... මාරයිනේ... කව...'

'කුමාරයෙක්ට ගැළපෙන ගහිඟුණ සියෙන්න ඕන... ඒවනේට
බය නැති වෙන්න ඕන... කුමාරයාගේ වටේ-ඉන්න අයට ගොඩාස්
කරුණාවන්ත වෙන්න ඕන... ආදරේ වෙන්න ඕන... හරියට මනුස්සකම්
දනගෙන ඉන්න ඕන...'

'ක...ව...'

'කන්න... ගත්ත බත් පත පවා බඩගින්නේ ඉන්න කෙනෙකුට
දෙන්න පුළුවන් හිතක් සියෙන්න ඕන... කුමාරයෙක් උනාම කමත්
වෙනුවෙන් තෙමේ අනුත් වෙනුවෙන් කෑප වෙන්න පුළුවන් වෙන්න
ඕන...'

'කුමාරයෙක් එව්වර හොඳ වෙන්න ඕනද...'

'මි... තැන්නම් එයා කුමාරයෙක් වෙන්නේ කොහොමද... කව
සියෙනවා...'

'මොනද...'

'ඔය මොනා පිබිබක් කුමාරයෙක් හොඳම කුමාරයෙක් වෙන්නේ
කොහොමද දන්නවද...'

'ම...'

'කුමාරයා කුමාරිට පැළෙන්න ආදරේ වෙන්න ඕන... කුමාරිට
ඇහැක් වගේ බලාගන්න ඕන...'

මගේ දෑස් තෙත්විය.

'ම...ට ඔ...යා ඇත්තටම කුමාරයෙක් ර...ක්.ක...ර...ත්... කුමාරයෙකුත්
නෙමේ... ස...ක්.වි...ති රජ කෙනෙ...ක්...'

දුරකතනය අල්ලාගෙන සිටියදීම මට ඇහුණි.
 'මං මැණික කුමාරයෙක් උනත්... රජෙක් උනත්... හිතන්නෙක්
 උනත් මං ආදරේ උඹට විතරයි...'

'මං දන්නා... උදේට හේ බිච්චිද...'

'මේ බොන ගමන්...'

'මාත් එළකිරි හේ එකක් බොනවා...'

'කොහොත්ද එළකිරි...'

'මං කිව්වේ... අද මාව බලන්න කුමාරයෙක් එනවා කියලා...
 ඉතින් අපේ ගෙදර යුද්දේ...'

'ඇයි...'

'ඇයි දෙයියනේ කුමාරයාට පිළිගන්නෙපායා... කුමාරයාට සලකන්න
 එපායා... ඉතින් කාන්තා උදෙන්නම හිඟින් එළකිරි ගෙනාවා... අම්මා
 කිරිබත් හදනවා...'

'එතෙතම එළකිරිම කමා...'

'ඉක්මනට එනවා හේද...'

'එනවා එනවා... හිතුවොත් කෙල්ලට අරගෙනම ගෙනවා...'

'කතා කරන පරක්කුව විතරයි... මං ඇදත් ඉන්න ඇහුම් පිටින්
 යන්න එනවා...'

'බය නෑ...'

'මම හුස්මක් ඉහලට ගන්නෙමි...'

'දරුවෙක් අම්මගේ කාන්තාගේ අතට යන්න බය නෑහේ...'

'ඔව්...'

'ඇයි ඒ... දරුවා දන්නවා මේ ලෝකෙ තමාට තියෙන ආරක්ෂාව
 ස්ථානය අම්මගේ හරි කාන්තාගේ හරි පසුව කියලා...'

'එතකොට...'

'මටත් මගා මගේ කාන්තා වගේ... අම්මා වගේ...'

'මං වැඩයෙන්ම ආදරේ මග කියෙන විශ්වාසෙට...'

'ඒක අද ඒකේ ඇසිවෙච්ච විශ්වාසයක් නෙමේ රක්තරන්...'

'කමහර වීට ඒ විශ්වාසය උපදින්නට ඇත්තේ මේ හටයෙන්
 එනා කංසාරයේ වෙනත් හටයකදී විය යුතුය...'

29

මම තරමක් හොඳ සායකුත් බිලවුසයකුත් ඇදගත්තෙමි.
 කොන්ඩියා කඩා දමා මුහුණට යාන්තමි පුරා විකස් පමණක් දමා
 ගන්නෙමි. මගේ මුහුණින් දිස්වන මේ සරල වාමිකමට මම එද
 පටන්ම ආශා කළෙමි.

ඊටත් වඩා අද මගේ මුහුණින් දිස්වන මේ නිව් සැතපි හිස
 පෙම්වත් බවට මම අපමණව ආදරය කරමි.

උදේ හේ මේසය අම්මා යුදනම් කර සිටුනේ මතුල් මේසයක්
 මෙනි. ඇය මේවැනි දේට යුදුම් කරමි දක්ෂය. අම්මා කලාතුරකින්
 එළියට ගන්නා විදුරු වී සෙවි එකද ගෙන ඇය අසුරුවට කැම
 මේසය පිළියෙල කර සිටුණි.

'හේක් හේද අම්මේ...'

'ම... මතමාලයටම ඉදුල් කරන්න දෙමු...'

'ම... හරි ආසාවෙන් ඉදුල් කරයි... එහෙම ඒවට හරි ආසයි...'

සිහු එවැනි වැඩ වලට පුදුම් කරමි ආසය. කාන්තා බිහිත්

සරසව් ඇද අසුන් කම්පයක් ඇද කැම මේකය ලොව ආවේය,
සිවුන්ගේ සිහිනුද අද පින් පාටය.

ඔහු මා ලොවම පැමිණ මගේ හිස මාදුව අතහැරවිය,

'ඔයා දින්නේ ඇයි දන්නවද...'

මම නැතැයි කියන්නට මෙන් හිස වැනුවෙමි.

'ඔයා ඇත්තටම හොඳ දරුවෙක් නියා... එහෙම දරුවෙක්ට
වරදින්න විඳින්න නැ...'

මේ කියන්නේ මගේ කාන්තාය.

'කාන්තයි අම්මයින් කවදවත් පව කරපු දෙන්නෙක් නෙමෙහේ...
මට හරි හිසේ ඔයාලා දෙන්න නියා කියලා මට හිතෙන්නේ...'

'හරි... මොනා හරි නියා ඔයාට හරි හියා... දන් ආයාචනේ
ජීවත් වෙන්න... අද ජීවත් වෙන්න තියෙන ආයාච කවදවත් නැති
කරගන්නෙපා...'

'එහෙම වෙන එකක් නැ තාත්තේ...'

වාහනයක් නවත්වන හඬ මිදුලෙන් ඇහුණි. මම සිතාබරව
තත්තා දෙස බැලුවෙමි.

'ඉතින් යන්න... හිහිත් පිළිගන්න...'

මම ආයාචනේ සාලයටත් ඉන් පසුව මිදුලටත් දුව ගියෙමි.
මයන්නක් සමත් ඇත්ට් වාහනයෙන් බැස්සා පමණි. මම දුවගෙනම
හෙස් හේට්ටුව ඇරියෙමි. සමත් ඇත්ට් ඇඳගෙන උන්නේ ලා රතු
පැහැගත් ලස්සන සාරියකි. මයන්න ඇඳගෙන උන්නේ අලංකාර
රෝස පැහැගත් කම්පයකි.

මම මිදුලේදීම සමත් ඇත්ට්ට දණ ඔබා වැන්දෙමි. සමත්
ඇත්ට් මාව දැකිත්ම අල්ලා නැතිව්වෙව්වාය.

'අ...තේ මගේ කෙ...ල්ල...'

ඇඳ ඇඳුවාය. මටද ඇඳුණි. ඇඳ මගේ අම්මා මෙන්ම ආදරයෙන්
මාව වැළඳගෙන සිපගත්තාය.

'අ...ඩි...ත්...තො...සා මැණික... මං ඔයාව බලාගන්නවනේ...'

මට කිසිවක් කතා කර ගත නොහැකි විය. මයන්න ආයාචනේ
අප දෙදෙනා දෙස බලා උන්නේය.

'මට මගේ කොල්ලගෙයි ජීවිතේ බර දෙන්න කෙතෙක් තැකුව
හිටියේ... මට දන් බයක් නැ... හෙට මැරුණත් කම්පක් නැ...'

'එ...හෙ...ම කියන්නෙපා... අ...ම...මේ...'

මම හඬමින්ම කීවෙමි. ඇඳ පව පවත් මාව දඩ ලෙස
වැළඳගත්තාය. ඊමත් පසු ඇඳ මාව තුරුල් කරගෙනම හෙට හොඳ
වුවාය.

'උඹයි මායි කවදහරි හැසියෝ වෙයි කියලා කවද හිතුවේ
නේද තාත්තේ...'

සමත් ඇත්ට් කීවේ අම්මාටද වැළඳ ගනිමිනි. මයන්න මා
දෙස බලා උන්නේය. මම කදුර මැදින් සිතාපුනෙමි.

මයන්නගේත් මගේත් විවාහයට දිනයක් ඇරෙන්නට අත් පියල්ල
කිරණය විය. අම්මාත් තත්තාත් මෙන්ම සමත් ඇත්ට්ත් අප
දෙදෙනාගේ එක්වීම ගැන කතා කළේ ඉහවහා හිස සතුටිනි.

'දෙන්නා සංසාරේ පකාගෙන ආවා කියලයි මට හිතෙන්නේ...
මයන්න මේ වගේ කෙල්ලෙක්ට ආදරේ කරනවා මම නම් දකලා
නැ...'

සමත් ඇත්ට් එද කීවේ මගේ හිසද අතහාමිනි. සුළුකියක්
ලෙස මම ඔහු ගැන ආඩම්බර වීමි.

'දෙන්නාම හිස ආත්මෙක පොඩි පවක් කරන්නැති... ඒකයි
කොල්ලගෙයි කෙල්ලගෙයි ජීවිතේ අරම කරදර උනේ...'

සැබැවින්ම ඇඳ කීවාක් මෙන් අප දෙදෙනාම පොඩි පවක්
කරන්නට ඇත. මගේ ජීවිතයේ මගේ පැත්තෙහුත්... ඔහුගේ ජීවිතය
ඔහුගේ පැත්තෙහුත් අවුල් වූයේ ඒ නිසාය. එහෙත් අප කළ පවට
වඩා පින් අප කරන්නට ඇත... ජීවිතයේ දුෂ්කරම කාලයේදී අපේ

දැන් එකට බැලුවේ ඒ නිසාය.

දන් ඒ අතීතය වල දමා හමාරය. අතීතය වල දමූ බිම මහලු ජීවිතයේ ප්‍රථම මලද පිපී හමාරය.

ඉඳි දවසේ මා උත්තේ ඇත්තවම දවල්ලෙහි, සතියේ දින නයකට ඔහුට දක දක ඔහුගේම සුවඳේ ඇලී ගැලී ජීවත් වන මට එක දවසක් ඔහු නොමැතිව ජීවත්වීම අසීරුය... අමාරුය...

ඉඳි එකොලහව පමණ දුරකතනය නාද වෙද්දී ඒ මයන්තා ශාසි සිතා මම පුටු පෙරප්‍රාගෙන ගොස් රිසිවරය අතට ගත්තෙමි. එහෙත් කතා කළේ මයන්තා නොවේ. සමත් ඇත්ටිය.

'අ...තේ ර...ත්...ර...ත්...'

ඇය කතා කල ආකාරයට මගේ මුළු පසුවම ගිහි ගත්තේය.

'ඇ...යි අ...ම...මේ...'

මම හොඳ ගසමින් ඇසුවෙමි.

'අ...තේ පු...තේ ම...ගේ කොල්ලට දෙහිවලදී කවුද ගහලා... වාහනෙන් කුඩු කරලා... ද...ත්...'

මගේ පසුව එහෙමම හිරවී ගියේය. රිසිවරය අල්ලා උත් මගේ සුරත වෙවිලන්නට විය.

'අ...තේ ස...ර් කෙර්... දන්...'

'ක...ර්බේරිල හොස්පිටල් එකේය... කොල්ලට අමාරුයි... ර...ත්...ර...ත්... හොස්පිටල් එකෙන් කතා කරලා දන් කීවේ...'

'අ...පි ඉක්මනට යන් අම්මේ... එ...යා...ට කරදරයක් වෙ...ත්...නැ... අතේ අපි ඉක්මනට ය...ත්...'

'අම්මා එක්ක ඇදන් ඉන්න පු...තේ ම... ඉක්මනට එන්නමි...'

මගේ පසුව හිරවී... ගතම අප්‍රාණික වී දැස් පියවෙන්නාක් මෙන් විය... මම එහෙමම සැටියට බර උනෙමි...

මට සිහිය ආවේ අම්මා හෙත දැකින් මගේ මුහුණ අතහැරදීමය.

'අ...තේ අ...ම...මේ...'

'ඇ...යි මැණික මේ... ඇයි මොව් කලත්තේ දම්මේ...'

මම හට්මින් සියල්ල අම්මාට කීවෙමි. ඇගේ දැස්ද කළුසිත් පිරී ගියේය.

'කොල්ලට මො...නා...ක් වෙන්නා... ම... දන්මම මුදු පහතට බාරයක් ගැට ගහන්නමි...'

මම අතට හසුකළ ඇඳුමක් වතට දමා ගත්තෙමි. දැස් වලින් කළුරු ගලන්නේ නොහැටිසිය. සමත් ඇත්ටි එතතුරුමත් ඉන්නට බැරි ගතියක් මට දනුණි. මම සැටිගත් තලවා දමා මුදු පහතට වැදගෙන උන්නෙමි.

'එ...හෙ...ම කරන්...නෙ...සා එ...සා පණ ඇඳුම ජීවිතයකට ජීවිතයක් දුන්න උතුම් කෙනෙක්... මබ වත්තේ රිසිත්ත නිත එහෙම අයව...'

මම වෙවිලමින් කීවෙමි.

මාට දුටුවනම සමත් ඇත්ටිට හැඩිණි. මම වාහනයට නැත එහෙමම ඇගේ උරතලය මත...නිස කබාගෙන හැටුවෙමි.

'ඔය සාහර වැඩේ කළේ වමරිලයේ කට්ටිය... මගේ කොල්ලයේ මුළු ජීවිතේම කලා... ඒ අභි-සකයට රවට්ටලා... දන් උ...ට උගේ සාඩුවේ වත් ඉන්න දෙන්නා... මු...ත්ට ම... හෙණ අල්ලනවා... ඇ...ත්...ක...ම...යි නන්ද... ම... ගිහින් මුත්ට පොල් ගහනවා... මොන දේ උනත් කෙල්ලෙක් හේද කියලා ම... ඔය බැල්ලට අනුකම්පා කළා... ඒත් නැහැ... මේ කෙල්ල ගැන හිතද්දී ඒකි යකෑණියක්... මගේ කොල්ලා මට බැඳුපු දවසෙම කීව්වා... අ...ස...ර...දේ...'

සමත් ඇත්ටි එසේ කියවමින් හැටුවේ අවසිතියෙන් මෙනි.

'ම... ම... හරි සැනයිමෙන් පුතේ පහුගිය දවස් වියේ උන්නේ... ඔය දෙන්නා එකතු වෙව්ට එක ගැන මම දෙවියනට පින් දීදී ගිවියේ... මට හෙට මැරුණත් කමක් නැ කියලා හිතුවේ...'

'අ...ඩ...ත්...නෙ...සා අම්මේ... සේ...ර...ම හරි ය...යි... එයාට එහෙම

තරකක් වෙන්නැ... අපිත් ඔරයක් වෙලා අ...මි...මේ ආවේ...

'සිත් තුන් කෝටියක් දෙවියන් මගේ කොල්ලට රකින්න ඕන...'.

මම කොල් පට කඳ කරගෙන හැඩුම් වාඩු ගත්තෙමි. කරවෙව්වල රෝහලේ හදිසි අනතුරු වාට්ටුව අසල වාහනය නවත්වද්දීම අපි කලබලයෙන් බැස ගත්තෙමු.

රූපේ අයිසා දඩ සත්කාර ඒකකයේ දෙරකඩම උන්නේය.

'රූ...පේ අ...යි...පේ...'

රූපේ අයිසාගෙන් අසද්දීම මට හැඩුණි. ඔහු මගේ අතින් දඩව අල්ලාගත්තේය.

'අඩන්නෙපා නංගී...'

'ඉතින් කියන්නකෝ... කෝ... ස...ර... සර්ව කොහොමද...'

ඔහු මා දෙස බැලූ ආකාරය මාව බියපත් කළේය.

'ඇ... ඇ...යි...'

'කොල්ලා කෝ... රූපේ...'

සමත් ඇත්වී ඇසුවේද කලබලයෙනි.

'සර්ව විකක් අමරුයි මැඩමි...'

මම එහෙමම සමත් ඇත්වීගේ උරහිසේ හිස ගසා ගත්තෙමි. දෙවියනි... ඔබ ඔහුට ඒ තරම් දෙයක් කළේ ඇයි...

'ම...ගේ කොල්ලට එහෙම වෙන්න බෑ රූ...පේ... කෝ... කොල්ලා...'

බැබෑය. ඔහුට එවන්නක් සිදුවිය නොහැක.

'කලබල වෙන්නෙපා මැඩමි...'

'කලබල නොවී කොහොමද රූපේ... මට ඉන්නේ මෙව්වරයින්... මේ කෙල්ලට ඉන්නෙත් එව්වරයෝ...'

සමත් ඇත්වී කිව්වේ හඩමිනි. ඒ කතාවට මගේ තුන් හිතම දඬි අළුවී ගියේය. මට ඉන්නේ ඔහු පමණක් නොවේද...

'තුන්දෙනෙක් වටවෙලා ගනලා සියෙනවා... දකුණු අංස කියන්නේ ඔරව් කාර් එකේ තුන් හතර පාරක් ගනලා සියලා...'

'අ...නේ...'

මට එහෙමම යළිත් සිහි නැසීම් ගියේය. යළිත් සිහිය එද්දී මා උන්නේ සමත් ඇත්වීගේ මොහොත්තුවේය.

'අ...නේ... ම...ගේ රත්තරන්ට මොනවා හරි වෙයිද අම්මෝ...'

මම හඩමින්ම ඇසුවෙමි.

'එ...හෙම වෙන්නැ පු...කේ... එකා මියාව දලා ය...ත්...නැ...'

මගේ හැඩුම් වැඩි විය.

'ඔප්පේත් එක ඉවර උනාම අපිට සර්ව බලන්න පුළුවන්...'

'රූ...පේ...'

සමත් ඇත්වී කතා කළේ බැඳුරුමි හඩමිනි.

'පොලිසිය ආවද...'

'නාමි නෑ... මං හොස්පිටල් පොලිසියට ඇත්ටු එකක් දමීමට... අහන්න දෙයක් නෑ මැඩමි... මේක කළේ වාමරි මිස්සේ කව්විය...'

'උන් නැතුව මගේ කොල්ලට අත උස්සන්නේ කවුද... මේ අභි-සකයා කාටවත් වරදක් කරපු එකෙක්ද... පුළුවන් සමත් සියෙනවනම් උදව් කරනවා මිසක්...'

'කොහොමත් මැඩමි... සර්ව අපි පරිස්සම් කරගන්න ඕන...'

රූපේ අයිසා කීවේ මා දෙසද බලමිනි.

'මියා අඩන්නෙපා... ආයෙත් සිහි නැසිවෙයි...'

'වාමරි හැදුවේ මේ මතුලත් සියාගෙන... සැප සම්පතක් විදගෙන රස්තියාදු කාරයෝ එක්ක මතුල් නටන්න... ඇයි මේකා අභි-සකයා වගේ කරබාගෙන ඉන්නවනේ... මිය ගැණිට හෙණ ගහනවා... මගේ කොල්ලා ඕකිට කට සැර කරලා එක වචනයක් කතා කළේ

නැ... අතක් ඉස්සුවේ නැ...

'සර් එහෙම කළේ එයාට තෙමේ මැඩමි... ආදරයක් නැති කෙනෙක්ට කවුරුවත් බණින්නේ නැ... හදන්න යන්නේ නැ... බැනලා ගහලා හදන්නේ ආදරයක් නිසෙනකොට...'

රූපේ අයිසා කීවේ සාවධානවය. ඒ කතාව ඇත්තය. ආදරයක්... තෙමෙනයක්... බැඳීමක් නැති වීම් පිරිමි ගැහැණු ගැන හිතන්නේවත් නැත.

'අ...තේ මේ කොල්ලයි කෙල්ලයි සතුටින් ජීවත් වෙන්න පටන් ගත්තා වීතරයි...'

සමත් ඇත්වී මගේ කම්මුල අතහා කීවාය.

'ඒ ගැන මැඩමි හිතන්නෙපා... නංගියි සර් රූපි හැමදම සතුටින් උත් වෙයි... මැඩමි මා එක්ක කරන වෙන්න එපා... කවදහරි මැඩමිවත් වඩා ආදරෙන් අපේ සර්ව මේ කොල්ල බලාගනී...'

රූපේ අයිසගේ කතාවට මගේ දෑස් යළිත් අඳුනෙන් බොද විය.

'ඒ..ක මං දන්නවා රූපේ... මං උත මංගේ කොල්ලට...'

මගේ සිතේද ඒ බිය ඇත. අනේ ඔහුට කරදරයක් නම් නොකැත්තැයි මම දහඅතේ දෙවියන්ගෙන් ඉල්ලුවෙමි.

'මගේ කොල්ලට බේරී පුණුවක් වත් නියසක් නන්ද...'

'මං කොල්ලගේ මුණ ටිකක් බලලා එහෙමම පත්සලට යනවා සමත්...'

හදිසි අතතුරු ඒකකයේ සිට හෙදියක් අප කරා ආවාය. අපි සියල්ලෝම ඒ බියකින් නැතිවෙමු.

'පේනේමට කාම සිහිය නැහැ... මයාලා හිහිත් බලන්න... කතා කරන්න යන්නෙපා... එයාට සිහිය එද්දී හවස් වෙයි...'

මම අසින් මුව වසාගනිමි. ඉතිරිවූම එන්නේ පසුව කඩාගෙනය.

මම සමත් ඇත්වීමේ අසින් එල්ලිගෙනම වාට්ටුවට ගියෙමි.

හිස පුරාම බැන්ඩේජ් දමා උඩු කය නිරුවත්ව ඇඳක් මත තබා සිටු මයන්නට දැකිදී මට නොහඬා ඉන්නට බැරි විය.

'අ...තේ...'

මම හඩමින්ම ඔහුගේ දෙපා පිරිමැද්දෙමි. හිසක් වලින් බාගයක්ම කවටය වන්නට කපා බැන්ඩේජ් දමා සිටුණි.

'මං... කෙල්ලට ටිකක් බලලා එන්නම් අම්මේ කියලා හෙදවත් ගියේ... අ...තේ... මේ අහිංසක මුණ බලාගෙන මේකට ගැහුවනේ...'

සමත් ඇත්වී ඔහුගේ පසුවම් අකතාමත් හැඩුවාය. දෙවියනි... ඔහු ආවේ මාව බලන්නටද...

'මයාට මුකුත් වෙන්නැ රත්තරන්... මං මේ අත් දෙක මයාගේ පසුවට තියනවා... අපේ ආදරේ ඇත්තනම් ඒ සකසෝ බලෙන් මයා අද රැ වෙද්දී ඇහැරෙනවා...'

මම කිසිවෙකුටවත් නොකියා මගේ ගැහෙන දෑනම ඔහුගේ ලේ වැකුණු පසුවට තැබුවෙමි.

වැඩිවෙලා මයන්න ලඟ ඉන්නට අපට ලැබුනේ නැත. අසරණයෙකු යේ හිලන් ඇදේ ඉන්නා ඔහුව දමා එන්නට හිත දුන්නේම නැත. ඔහු සනීප වෙත තුරු මට මයන්න ලඟ ඉන්නට ඇත්තම් වඩා හොඳය. මා ලඟ සිටියදී ඔහුට කරදරයක් වෙන්නේ නැතැයි මට දඩි විශ්වාසයක් විය.

කර්බේට්ල රෝහලේ සිට අම්මාත් මමත් කෙළින්ම බේල්ලන්විල පත්සලට ආවෙමු. එන මහ පුරාමත් මගේ ඇස් වලින් නොහඬව්වා කපුරු ගලා ආවේය. මට වඩාත්ම පුදුම ඔහු වත් කෙනෙකුට අත ඉස්සු කෙනා ගැන. ඒ මුහුණ දැකිදී කෙනෙකුට එයේ කළ නොහැක. ඒ තරම්ම ඒ මුහුණ අහිංසකය. දයාබරය.

'අඩන්නෙපා පුතේ...'

ත්‍රිවිලරයේ එද්දී අම්මා මගේ හිස අතහා කීවාය. එහෙත් මට මේ ඇඩුම් තරත කර ගත නොහැක. ඒ තරම්ම සිහට දුකය.

'අ...තේ ඒ මුණ බලාගෙන මේ සිටින්නේ නැහැට්තේ...'

'මමත් සුදුම් ඒකයි... ඒත් සුදු මයා බයවෙන්නෙකා සුගේ...
කොල්ලට මුකුත් වෙන්නැ...'

'ඒත් මට හරි බයයි අම්මේ... වාමරිලාගේ කවිටිය...'

'මේක එයාලටම ගිය රට තෙමේනේ මැණික... මයා
බයවෙන්නෙකා... මයාට එයාට මොන ප්‍රශ්නය සිහිබත් ලැබෙනවා...'

'මට කරව ලැබිලා ඉවරයි අම්මේ... ම...ට බය... ම... ගා...ට
සියාගන්න නොලැබෙයි කියලා...'

'ජිවිගේ පුරාම මයා දුක් වින්ද... ඇවුටා... දත් විකක් ගිත කද
කරගෙන මේ ප්‍රශ්න වලට මුණ දෙන්න... මයාටයි කොල්ලටයි
වරදින්නේ නැ...'

එවැනි විශ්වාසයක් මගේ හදවතේද විය. මේ පත්සලට සත්තේද
ඒ විශ්වාසය වෙනුවෙනි.

'අපි රැව විඡණු කෙරවිලටත් යමු අම්මේ... ගිය පාර කැරමි
ප්‍රශ්න දැදි අම්මා එතේ ගියා... ඒ ප්‍රශ්න විසඳුනානේ...'

'ම... යන්නම්... මයා දරුවා ලග ඉන්න...'

බෙල්ලන්විල පත්සල ළඟින් මම ලොකු තෙළුම් මල් වට්ටිකක්
ගත්තෙමි. ඔහුට සහිත කරගන්නට මේවැනි මල් වට්ටි ලකෂයක්
වුව සුදන්නට මා සූදනමිය.

මගේ ජිවිතය ඇත්තේ ඔහු ලගය. ඔහු ලගම පමණය. මේ
හදවසට දෙනෙත දුකද ඒ නියාය.

මම සුදුන් වැද කතරගම දේවාලයටත් බාරයක් වුනෙමි.

'සහිත උන ගමන් එයාට එක්කත් ඇවිත් බාරේ ඔප්පු
කරන්නම්...'

මම කපු මහකාට කීවෙමි.

30

මයන්තට

සිහිය ආවේ එදින හටියය. සතට පමණ
අසට ඔහුට බලන්නට ලැබිණ. ඒ වෙද්දීත් ඔහු උන්නේ සිහිමද
ගතියෙනි. මම දුටුගෙන මෙන් ඔහුගේ ඇඳ ලගට තොස් ඒ මැනවුණු
අත අල්ලා ගත්තෙමි.

මගේ දැසින් කදුරු පැන්නේ ඔහු රෝගී දෙනෙසින් මා දෙසම
බලා සිටිද්දිය. මයන්ත අමාරුවෙන් අත උස්සා මට අඩන්නට එසා
කීවිය.

'ම...යා...ට මු...කු...ත් වෙන්නැ ර...ත්...ක...ර...ත්...'

අම්මා.. සමත් ඇත්ටි... තාත්තා... රුපේ අයියා සියල්ලන්ම
සිටියදී මම ඒ අත කද කර කීවෙමි. සියල්ලන්ම ඔහු දෙස බලා
උන්නේ දුකෙනි.

'සරව අපි පරිස්සම් කලා මදි...'

රුපේ අයියා කීවේ දුකෙනි. ඔහු අසරණව අප හතර පස්
දෙනා දෙස බලා උන්නේය.

'ම.එ.ව විදේශවද...'

මෙ ඇතිවි ආසි වලින් ඔහුගේ නළලක අතගා ඇසුවේ,
මයන්න දිගවම මට නළල අතගාන්නෙයි අතින් කීවේය.

'ඉක්මනට හෙදර එක්කගෙන යන්න නිබ්බ නම්... අපි ටිකට
බලාගන්න නිබ්බා...'

අම්මා දුකෙන් කීවාය. මම පත්සලෙන් ගෙනා පිරිස් නුල
මයන්නගේ අතේ ගැට ගැසුවේමි. සමන් ඇත්ට් ඒ දෙය බලා
උන්නේ දඩ අනුකම්පාවකිනි.

'ස.රට ගහපු උන් සර්ට අඳුනගන්න පුළුවන්ද...'

මයන්න බැහැයි කියන්නට මෙන් හිස දෙපසට වැනුවේය. ඒත්
සමහරම් ඔහු රූපේ අයිසාගෙන් කොළයකුත් පැනකුත් ඉල්ලාගත්තේය.

'ආ..පු.. වා..හ..නේ...'

මයන්න වාහනයක අංකයක් ලියා රූපේ අයිසාට අමාරුවෙන්
කීවේය.

'මං මේක පොලිසියට දෙන්නම්... සර්ට අත උස්සපු එකෙක්වත්
යනසින් නම් ඉන්න දෙන්නා... මායි මැඩමුයි දන් පොලිසියට
යනවා...'

ටිකකට පසු මටත් මයන්නටත් මොහොතකට නතීමෙන්නට
ලැබුණි. මම ඇඳ මත ඉදගෙන ඔහුගේ මුහුණ ආදරයෙන් අතගැවෙමි.

'අ.නේ මං බලන්නද ආවේ...'

'ම.වි...'

'ම.යා පරිස්සම් වෙන්න මින රත්තරන්... මේ ලෝකෙ මයා
තරම් අහිංසක නෑ...'

මම හඩමින් කීවේමි. මගේ කපුළු ඔහුගේ හිලන් වු පුරකට
වැටුණි.

'ම..ට මුකුත් වෙන්නා කියලා මයා කිව්වනේ බබා...'

මම හඩමින් හිස වැනුවෙමි.

'ටිකට් කැපුවාම මං ලහම ඉන්නවා... මාකයක් විතර යනකල්
මයාට ඇදේම ඉන්න වෙයි...'

'ක..ම..ක් නෑ... මයා මං ගාව ඉන්නවනේ...'

'ම.වි.. පැය විසි හතරෙම ඉන්න..වා...'

මයන්න මගේ දෑතම ගෙන ඔහුගේ පපුව මත තබාගත්තේය.

'පත්සල් ගියාද...'

'මි.. බාරයක් උනා...'

'ලස්සන වටින දෙයක් දෙනකොට මෙහෙම තමා...'

'ඇ..යි...'

'දෙවියෝ ටිකක් දුක් දෙනවා...'

ඔහු ලස්සන වටින දෙයක් යැයි කීවේ මටය.

'අපිට ඉක්මනට බඳින්න කියනවනම්...'

'ඔව්... ඒක ඉක්මනට කරන්න මින... ඊට පස්සේ මේ කරදර
නෑ...'

'එකකල් පරිස්සම් වෙන්න රත්තරන්...'

නැන්දක් ගෙන මම මයන්නට වතුර ටික ටික පෙව්වෙමි. අද
දවසටම මමද තේ 'එකක්වත් නොබිව්වෙමි. ඔහුට මෙසේ සිදුවී
නිබ්බදී බත් කටක් කන්නට මට නොහැක.

'රැට මට ලහ ඉන්න දෙ..න්..නෑ.. හරි දුකයි...'

'රූපේ ඉන්නවනේ... බ..බා කාලා නිදගන්න...'

'ම..ම කන්නේ කොහොමද වස්තුවේ... මේ අතින් මයාට බත්
කටක් කවන දවසට තමයි මං කන්නේ...'

තෙත් වු දෑසින් මයන්න බලා උන්නේය.

'මගේ මහත්තයට කුණුරුවන් සරණයි... දෙව් පිහිටයි... මං

ගෙදර හිසක් නිදහසෙන් නැ... ඇහැරිලා ඉන්නවා... පුළුවන් කමක්
සිහිබොත් සෙල් එකෙන් වත් කෙල් එකක් දෙන්න... ඒ නැතත් ම.
රූපෙ අයිතට කතා කරන්නමි...'

මා පහත් වී ඔහුගේ හිස සිපගන්නෙමි. මගේ කදුර
බලාපොරොත්තු නොවූ ලෙස ඒ මුහුණට වැටුණි.

'උ...දෙ...ත්...ම එන්න...'

'එතවා රත්කරන්...'

මම ඔහුගේ හිසේ සිටි පාදන්නය දක්වාම අතගාගෙන යන්නට
හැරුවෙමි. එහෙත් දමා යන්නට බැරි ගතියක් මට දනුණි. ඒත්
සමහර විශාල බියක්ද මට ඇතිවිය. එසේ වූයේ ඇයි...

ගෙදර ආ මොහොතේ සිට මගේ මුළු පසුවම් සිවුනේ දවිල්ලෙනි.
දික්කසාදය ලැබුන ද සිටි මගේ හිත සිවුනේ ඕනාම දෙයකට
මුහුණ දිය හැකි කරමි ශක්තිමත් ලෙසිනි. මයන්නගේ ආදරය
ලැබුන පසු ඒ ශක්තිය කවත් වැඩි විය. එහෙත් මේ සිදුවීමෙන් පසු
දිගටම මගේ හිතට මහා අනියත බියක් දනෙයි.

මේ ලෝකයේ සිදුවිය නොහැක්කේ මොනවාද... මිනිස්සුන්ට
වී ඇති දේවල් සිතෙද්දී ඇත හිරි වැටී යයි. මේ ජීවිතයේ හැටදම
අපි සිතන දේම සිදුනොවේ. බොහෝ විට වෙනත් තොපැතු දේය.
නොසිතූ දේය.

මිනිස්සුන්ට හිතාවන්නට ලැබෙන්නේ කලාතුරකිනි. බොහෝ
විට වන්නේ අඩන්නට වීමය.

මට මයන්න ගිලන් යහපත් උන් අසුරු සිහි වෙයි. ඊට කළින්
දවසේ හිතාවෙමින් මේ ගෙට නොඩවු මිහු අද ගිලන් ඇදකය.

දෙවියන් පවා සෙල්ලම් කරන්නේ අභි-සක ජීවිත සමඟය.

ගෙයි දෙකරඩ සිටි මිදුලේ කරවර දෙයම බලා උන් මගේ දැස්
නොතවත්වා තෙත්වීගෙන යයි. සිතට මහා දුකක්ද... පාරවක්ද...
බියක්ද දනෙයි... ඒ හැඟීම විස්තර කළ නොහැකි හැඟීමකි.

මට අඩුම හාණතේ මිහු ලගවත් ඉන්නට සිවුණා නම් මේ
සින්දර නැත. දෙවරක්ම මයන්නට කතා කරන්නට හද මා කතා

නොකළේ මිහු දත් නිදහසෙන් ඇහැසි සිතය.

එකවරම සිබල් කැබි වර්ගයේ වාහනයක හෙඩ් ලයිට් එළියක්
ගේට්ටුවේ මුල් අතරින් මගේ දැස් මතට වැටුණි. වාහනය නැවැත්වූයේ
අපේ ගේට්ටුව අසලය. වාහනය නැවැත්වූවිද එහි හෙඩ් ලයිට් එක
වැටුවේ නැත. ඒවා කෙළින්ම එල්ලවී සිවුනේ මගේ දැස් මතටය.

මා ඇදගෙන උන්නේ රැ ඇසුම් පමණි. මම වහා පසුවට අත
තබාගෙන නැගිටිමි. වාහනයෙන් බැස ආවේ හැඩි දඩ පිරිමි
තුන් හතර දෙනෙක් බව මම සංකමට දක්නෙමි. මම වහා ගෙට
දිව්වෙමි.

'අ...මි...මේ... හා...ත්...කේ...'

මම කැ ගසමින් කුස්සියට දිව ගියෙමි. අම්මාත් තාත්තාත්
උන්නේ ගෙට හිල් දුකය දෙන්නට පොළොස් ඇඳුම්ත් හදමිනි.

'සු...දු... ඇයි මැණික මේ...'

මම ගැහෙමින් කාන්තාව අල්ලා ගනිද්දී කාන්තා ඇසුවිය.

'ක...ක...වු...ද පිරිමි කවරියක් ඇවිත්... හො...ද මිනිස්සු කවරියක්
නෙමි... අ...තේ ම...ට බ...ය...යි හා...ත්...කේ...'

මාව වෙවිලන්නට විය.

'තෝනා... සුකාව කාමරේට එක්කගෙන යන්න... එළියට
එන්නෙපා...'

'හා...ත්...කේ ය...ත්...න එ...පා...'

'එහෙම බයවෙලා බැ සු...තේ සුතා මය ඇසුම් මාර කරගන්න...'

කාන්තා අම්මාවත් මාවත් කාමරයට දමා මිදුලට බැස්සේය. ඒ
වේද්දීත් පැමිණ උන් පිරිමි තුන් හතර දෙනා දෙකරඩය. මාව
වෙවිලන්නට විය. මම ගැහෙන දැසින් ගවුමක් වතට දමාගෙන
අම්මාව අල්ලා ගත්තෙමි.

'ක...වු...ද අ...මි...මේ... ඒ...'

මම හෙමිහිට ඇසුවෙමි.

'මයන්න පුතාට ගැහුවත් මුත්ම වෙන්නැයි... බලමු...'

'මොනාහරි උනොත් මං කෑ ගහනවා... වටේ පිටේ මිනිස්සු ඉන්නවනේ...'

එක පිරිමියෙක් උස් හඬින් කතා කරනු මට ඇසිණි.

'කුමාරයාට දෙක තුනක් ඇත්තා විකරයි... කෝ කුමාරි ඉන්නවාද ඇතුළේ... මේවා හැවුන්නවේ තැන්නම් වෙන්නේ මොනාද කියලා දන්නවනේ...'

මා සිතුවා හරිය. මේ කර්ජනය මටය. මගේ ආදරයටය. මා දෙදරහිස් වලින් කපුරු පියද ගන්නෙමි.

'මොකටද අම්මේ මෙහෙම හැංගිලා ඉන්නේ... අපි යන්... උන්ට හොඳ දෙකක් කියන්න හිත...'

'මෙන්න මෙහෙම ඉන්න පුදු...'

අම්මා මාව වැළැක්වුවා.

'එක එක්කෙනාගේ කොන්ත්‍රාත් අරන් අභියාසා දරුවන්ට කර්ජනය කරන එක හොඳ නෑ නේද...'

තාත්තා කීවේ කරහින් තමුදු යාවගානවය.

'ඒ... එකක් කියන්නම්... උඹලා තුන් දෙනාට මෙකනම් හාන්සි කරලා යන්න පුළුවන් අපිට...'

තාත්තා සිනාපුණේය.

'ඉතින් අපි බයවෙයි කියලා හිතුවද... එකට ජීවත් උනාහම් එකට මැරෙන්න බයන් නෑ... මේ බලනවා අපේ අත්වල මොනාත් නෑ... ඒත් කවුයෙලාගේ අත්වල.. පේනවා නේද... එකකොට පේනවනේ කවුද බය කියලා...'

තාත්තා කීවේ වෙව්ලමිනි. මගේ අත මිට මෙලවිණ.

'ඒවා වැඩක් නෑ... ආයෙමත් අපිට මේ දෙරකඩට ගෙන්නන්න

එතා... කෝ මත ලොකු පෙම්වතිය...'

මා තොසිතු මොනොකතා ආ එක් මැරයෙක් කාමරයේ දොර රෙද්ද මැත් කළේය. අම්මා මාව පිටුපසට කර ඉදිරියට ආවාය. එහෙත් මම අම්මාව පසෙකට කර ඉදිරියට ආවෙමි.

'ආ... උඹද මේ... ආයෙත් උඹට කියන් නෑ...'

මා සිත කිසිවක් මට කියා ගන්නට නොලැබිණි. අකාමානා ලෙස මාව වෙව්ලන්නට විය.

'කේ...රු...ණ...ද නං...කි...'

එකෙක් මගේ බාහුවෙන් අල්ලා මාව සොලවා කීවේය. මාව යකඩ අඩුවකට අහුළුණක් වැටී විය.

'ස...ල...ය...න්... ය...න්...තං...'

මම හඬමින්ම මහුව කල්ලු කළෙමි. මවුන් හිසේ දොරවල් වලට ගයමින් සාලයේ පුපු දෙක තුනක්ද පෙරලමිනි. කේට්ටුව දඩාක් හා ඇර මවුන් හිස පසු මම හඩාගෙනම අම්මාව වැළඳගත්තෙමි.

'ඇ...යි අ...ම්...මේ... මුත් අපිට අපේ පාඩුවේ ඉන්න දෙන්නැන්නේ... මා...යි අර කොල්ලයි මුත්ට කරපු වරද මොකක්ද...'

අම්මාත් තාත්තාත් කිසිවක් කීවේ නෑක. මවුන් දෙදෙනාම මගේ හිස අත ගැවා පමණි. මගේ දෙමව්පියන් හැමදමත් අභියාසාය. මවුන් කිසිවෙකුට වරදක් කර නෑක. රණවු දහන නෑක. අඩුම ගණනේ අපේ කෙදර හයිකෙන් වටනකක් හෝ කතා කර නෑක.

'පුතා බයවෙන්නෙතා...'

තාත්තාට කිව හැකිව පිළිගත් එපමණකි.

'මුත්ට නම් හෙණම ගහනවා... එහෙත් අර දරුවට දස වද දීලා... මෙහෙත් මේ කෙල්ලට ඇවිත් කර්ජනය කරනවා...'

ආදරයක් තැන්නම් වාමරි වෙන් විය යුතුය. නොවෙනම් මයන්නට ආදරය කළ යුතුය.

'ම...ට හ...රි බ...යයි තා...ත්...කේ අපි... දෙ...න්...තං...ට...'

මම හඩමින් කීවෙමි.

'කරදර හැම ජීවිතේකටම එතවා පුනේ... එක් ම. එක දෙයක් දන්නවා... මය දෙන්නා එකතුවෙන එක වළක්වන්න කාටවත් බැ...'

අම්මා කීවේ මගේ හිස අතහැමිනි.

'ම..ම..ට මයන්නට බලන්න ඕන අම්මේ... එ..යා..ට..ත් මොනා හරි...'

ඇත්තටම මට බය හිතුවේ ඔහු ගැනය.

'කෝල් එකක් දලා බලන්න පු..නේ...'

හිත පුරා අනියත බියක් පැතිරී යද්දී මම මයන්නගේ සෙලියුලර් දුරකතනයේ අංකය ගැහෙන ඇඟිලි තුඩින් එබුවෙමි.

මයන්නගේ දුරකතනය වසා තිබුණි. මගේ බිය දෙතූණ විය. මම යළි යළිත් මයන්නට ගන්නට උත්සාහ ගත්තෙමි. ඔහුගේ දුරකතනය දිගටම වසා තිබියදී මාව තව තවත් ගැහෙන්නට විය.

'ටෝ..න්.. එ..ක වහලනේ අ..ම්..මේ...'

මට ඇත්තටම ඇවෙන්නට විය, මොහොතකට කළින් වූ සිදුවීම ගැන මට බියක් නැත. මට බිය සිතුවේ මයන්න ගැනය.

31

ඔහු වැනි අභි-සකයෙක් මේ ලෝකයේ ජීවත් විය යුතු නැතැයි තීරණය කරන්නට තරම් පහත් නිව්සනුන් දත් ඉන්නා බව මම දනිමි. මයන්න එක දවසකට, හෝ වාමරිගේ සැමියා විය... වාමරි එක දවසකට හෝ මයන්නගේ බිරිඳ විය... බැඳීම් හඳුනාගැනීම සේම ඒවා කඩා බිඳ දමන්නටද පුළුවන. එහෙත් ඒ සියල්ල කළ යුත්තේ මිනිසුන් ලෙස මිස අමනුෂ්‍යයින් ලෙස නොවේ.

'එ..යා..ට කරදරයක්ද දන්නා අම්මේ...'

මට දිගටම එලෙස සිතෙන්නට විය.

'අ..නේ මන්දන්නා මේ අභි-සක දරුවෝ දෙන්න විඳින දුකක්... දන් මටත් බයයි...'

'අපි තාත්තේ එක විනාඩියකට හොස්පිටල් එකට ගිහින් එමු...'

ඔහුට නොදක මට තවත් ගෙදර ඉන්නට බැරි ගහියක් විය.

'අපි විකස් ගිහින් එළු මහත්තයා... මගේ හිතටත් හරි නැහැ...'

'ම... එහෙනම් ඇදුම්ක් දහන්න... මං ත්‍රිවිල් එකක් කතා කරගෙන එන්නම්...'

මේ මොහොතේ සල්මල් මාවත පාරය. අදුරුය. මට කාන්තාව කනිවම යවන්නට බියක් දනුණි.

'අ...තේ කාන්තේ... කාන්තන් යන්නෙපා... සෝමදස අත්කල් ගෙදර ඇති... හදිස්සියක් කිව්වොත් එයි...'

මගේ හිත මිනවට වඩා සැලෙයි. සමන් ඇත්ට්ට මා ඇමතුමක් ගත්තේද බය වැඩිකමටය.

'මේ මොහොතේ සමන්ට කියන්නෙපා...'

අම්මා ඇමතුම ගන්නට හදද්දීම කීවාය. කොහොමත් මේ හින්දර ඇගේ පසුවට දීම පවති.

'අ...මි...මේ... මං...'

'අ...තේ රත්තරන් මියත් නිදි නැද්ද...'

'නෑ අ...මි...මේ... නින්ද යන්නෑ...'

මට ඇඩුණි. බියද... දුකද... එක ලෙස මගේ හිතේ විය.

'මටත් ඇහූ පියවේන්නෑ පු...තේ... කොල්ලා ගෙදර නැතුව මුර ගේම පාරයි... මං... මං කොහොම ඉ...ත්...න...ද...'

'ම...ට තේරෙනවා අ...මි...මේ... මේ මං අම්මයි කාන්තයි එක්ක ගොස්පිටිල් යන්න...'

'අ...තේ රත්තරන් මේ ර...'

'සෙල් ලෝන් එකට ගන්නා... ඒ...කස් ස්ටිව් මීර්... මං...ට බ...ය...යි අම්මේ... අම්මා නිදගන්න... මං සර්ව බලලා ඔහෙට එන්නම්...'

'අ...තේ මගේ කොල්ලට බලාගන්න මයා වගේ කෙල්ලෙක් ලැබුණ එක කොට්ටර දෙයක්ද... මං හිටියේ හරි බයෙන්...'

රෝහල වෙත යද්දි මුර පාරම පාරය. පාර මාවත් වල ගුප්ත

බව මගේ හදවත තුළ අතියක බියක් ඇති කළේය. දැනට කදුර ඉහිම වසේවාලීම අමාරුය.

ආදරයක් එහෙමය. පසුවේ පතුලට එය ආ පසු පුද්ගලාකාර කැස්කුමක් එයි. ඒ කැස්කුම කොහොමත් ගැහියෙක්ට විඳින්නට වෙයි.

මයන්නව බලන්නට තාත්තා අවසර ගත්තේ අමාරුවෙනි. ඔහු රෝහල් සේවකයෙකුට කියක් හෝ අනම්ට මොළවන්නට ඇත.

අපි යද්දි ඔහු උන්නේ නිදගෙන නොවේ. හිතන්නෙකු සේ හිලන් ඇදේ වැටි සිවිලිම දෙය බලාගෙන කල්පනා කරමිනි. ඔහුට දකිමෙන් මගේ පසුවට සැතපීමක් දනුණි. රත්තරන්ට කරදරයක් නැත. හිත සැහැල්ලු වුයේ ඉන් පසුය.

අපට දකිමෙන් මයන්නත් රූපේ අයිතාත් පුදුම විය.

'ම...යා...ට කරදරයක් නෑ... තේ...ද...'

මම මයන්නගේ මුහුණ අනනාමිත්ව අඩමින් ඇසුවෙමි. මයන්න පුදුමයෙන් ඇස් ලොකු කරගත්තේය.

'ඇ...යි බබා මේ... ඇයි තාත්තේ...'

තාත්තාත් අම්මාත් මුහුණට මුහුණ බලාගත්තේය.

'ම...ට බය හිතුණ... මයාටත් ආයේ කරදරයක් කියලා...'

උගුර සිරවී ඒ වචන පැන්නේය. මයන්න මගේ අත අමාරුවෙන් කද කර අල්ලා ගත්තේය.

'ම...යා...ට...ත් කිව්වේ... බබාට මොකක් හ...රි...'

මගේ දෑස් කදුළින් පිරුණි.

'මේ වෙලාවේ පුතා මේවා හිතන්නෙපා... ඒත් පුතාට මේවා නොකියත් බැහැ...'

'කියන්න තාත්තේ මොකක්ද උ...තේ...'

'මයාට ගහපු උන් අපේ ගෙදරටත් ආවා ර...ත්...ක...ර...ත්... මේ දත්... අපි ඒකයි බයට දුවන් ආ...වේ...'

මයන්නෙන් මුහුණ වේදනාවෙන් කළු විය.

'බහු...ව මොහොත...ද උත් ක...ලේ...'

මුහුණ ඇසුවේ දවසේ හඬවිණි. මම මෙන්ම මයන්තද ඉන්නේ මා ගැන බියෙනි. ඒ අර කැක්කුම නිසාය.

'උන්ට මොහොත් කරන්න බෑ පුතේ... ඒ...ත්...'

'මුත් මහ බල්ලෝ විකක් රුපේ... ඇ...යි මේ අභි-සක කෙල්ලට කරදර කරන්නේ... මේ කෙල්ල මොනා කළාටද...'

'මේක ලේසියෙන් අරින්න බෑ සර්... උන් මොහොත නංගී කිව්වේ...'

මම සියල්ල කීවෙමි.

'බල්ලෝ හිතනවා ඇති තර්ජනය කරලා අපි දෙන්නව වෙන් කරන්න... නිරිසන්හුනේ... ආදර්ශ කියෙන ශක්තිය දන්නා...'

මයන්න සිටි තරහෙනි. ඒ කතාව ඇත්තය. ආදර්ශය ඇති ශක්තිය ගැන 'දන්නේ ආදරය කළ අය පමණි.'

'බ...ය වෙ...ත්...න එසා... මයාටවත් මටවත් මොනාත් වෙන්නෑ... අම්මගෙයි කාත්තගෙයි දුටු මොනාත් වෙන්න මා ඉඩ සියන්නෙත් නෑ...'

අම්මාගේද දෑස් බොද විය.

'මගේ කෙල්ල විතරක් නෙමෙයේ රත්තරන් දත් මගේ... මගේ මගේ... දෙන්නම පරිස්සම් වෙන්න ඕන...'

මේ මගෙ නිරිසනුන් මුද අද අප දෙදෙනාම අසරණය.

'ම...යා ඉක්මනට සනීප වෙන්නකෝ... ඊට පස්සේ අපි හිතමු...'

'මේ කෙල්ලට තනි කරන්නෙපා රුපේ...'

මයන්න කියද්දී මට ඇවුණි.

'කො...ට...ද...'

'එවිටත් කන්න බෑ... රුපේ කටවල් දෙකක් කැව්වා... කන්න

අමාරුයි...'

මම ගෙදරින් හදනෙක ආ තෙස්ට්මේල්ට එක ජලාස්ක් එකෙන් කෝප්පට දමා ගත්තෙමි.

'ම... තෙස්ට්මේල්ට වික වික හැන්දෙන් පොරින්නමි...'

'බබක් කාලා නෑ හේද...'

'ම... කන්නේ බොන්නේ කොහොමද...'

මේ තරම් කරදර එන්නේ ආදරයේ රත්තරන්ම දවස්වලය. ලස්සනම දිනවලය. මට දුක එකය.

'ම... ඉ...ත්...න...ව...නේ... හිතන්නෙකෝ...'

'මට හිතන්න වෙන දෙයක් නෑ...නේ දෙයියනේ...'

මයන්නව බලා ආ පසු හිතව සැකසීමක් දකුණද හිතේ බර එනමයි.

පාන්දර වෙද්දී මට උණ ගැහී තිබුණි. එහෙත් මම ඒ ගැන අම්මාටවත් නොකීවෙමි. මට උණ ගැහුනේ බයටත් දුකටත් බව මම දනිමි. උණ නිබිදීම මම ගැහී ගැහී නෑවෙමි. මයන්නව බලන්නට රෝහලට යන්නට පෙර මම අම්මාත් සමඟ විෂ්ණු කෝවිලට ගියෙමි. උදේ පුජාව පටන් ගන්නටත් පෙර අම්මාත් මමත් කෝවිල් භූමියට ඇතුළු වුනෙමු.

මට මා ගැන පතන්නට දෙයක් නැත. දෙවියෙක් ළඟට ගියද මුහුණ ළඟට ගියද මට පතන්නට ඇත්තේ ඔහුට කරදරයක් වෙන්නට එපා කියාය.

අද පාන්දර කුර්දුලේම විෂ්ණු දෙවියන් පිළවේ මාය. දෙවියන්ට දම්මේද මා ගෙනා මල් මාලයය. ගෙනා කිරි බෝතල් දෙක මයන්න ගැන සිතා මම ස්වමිට දුන්නෙමි. දෙවියන්ව ප්‍රථමව දෙවුයේ ඒ කිරි වලිනි.

විෂ්ණු කෝවිලෙන් ලද පුජාවේ පාක්කුඩම්ද රැගෙන අම්මාත් මමත් ඉක්මනින්ම රෝහලට ගියෙමු. අප රැගත් ක්‍රිඩාලය රෝහල අසල නවත්වාදීම වාගේ තවත් කාරයක් රෝහල ඉදිරිපිට නැවැත්වුණි.

ඉන් බැස ආ රුව දකිමින් මම සුදුම වීමි.

වාහනයෙන් බැස තවත් කාන්තාවක් සමඟ රෝහලට පිය
මැත්තේ වාමරිය. මේ සියල්ල කර ඇය මයන්තව බලන්නට රෝහලට
එන්නේ ඇයි...

ඇයට මයන්තයේ මුහුණ බැලිය හැකිද... ඇය එතන සිටියදී
මට මයන්ත ලෙට යා හැකිද... මම රෝහල අභියස නැවතුනෙමි.

"උතුම් පැතුම් - 5"

මින් නිමාවේ...

උතුම් පැතුම් නවකතාවේ
අවසාන කොටස

"උතුම් පැතුම් - 6"

ප්‍රභූමි ඔබ අතට...

උතුම් පිපිඳුම් 5

සුපිච්ඡාදන ආරච්ඡි

“විවිධයන් වූ අත්ත පටුන්වත් නොනිසා වන නරතා විවිධයන් හද වූවි නෝ පටුනුපානක් කෙරිය යුතුයයි මම සිතාගත්තෙමි. කෙසේදත් අතර්ථය වීම යනු කෙල්ලෙකුගේ විවිධයන් කෙරිය පටුනක්ද... මම කෙල්ලිමි. කෙල්ලෙක් අත්ත වන විවිධයකු කෙරෙ අතිවූ කෙල්ලියකුගේ විවිධයන් කෙරිය පටුනකයි මිනිසු විසිවෙයි.

එකෙම... යුරේසියානු විකල්පයට නොගත් එකම විවිධයට යයි මම කෙල්ලිමි. මම විවිධයන් කෙල්ලිමි කෙල්ලෙකුමි. මම අනෙක් කෙල්ලියෙමි. විවිධයන්ගේ අතින් අතට මාරු කෙල්ලියෙමි. එකෙම මම නෙමි උනෙමි.

යුරේසියන් කෙල්ලියානු විවිධයන් වූ මා එකේ නෙමි වූයේ කෙල්ලියානු හද විවිධය වූයේ නෙමි. එකෙම විවිධයන් වූ ඒ පටුනට මම මගේ විවිධයන් මිනිසු වූයේ... නො. එක මගේ පටුනකදී තවත් උනෙක් කෙල්ලියෙමි. විවිධයන් එකෙම විවිධයන් කෙල්ලියෙමි කෙල්ලියානු විවිධයන් වූ විවිධයන් කෙල්ලියෙමි. විවිධයන් එක මගේ හද කෙල්ලියානු විවිධයන් කෙල්ලියානු හද වූ නො. ඒ නො සිතමන කෙල්ලියානු තවත් කෙල්ලියානු වූයේ.

විවිධයන් හද නෝ නෙමිත් මිනිසු නොමි